ΤΕΥΧΟΣ 32

ΔΡΧ. 1.000

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ

ΕΚΔΟΤΙΚΟ ΣΗΜΕΙΩΜΑ

Γιά ἄλλη μιά φορά μαζί σας. 'Ελπίζουμε νά μήν σᾶς ἀπογοητέψαμε. Τί ἐννοοῦμε; Μά φυσικά τό χιλιάρικο. Γιατί; 'Απλό. Θέλουμε νά εἰσπράξουμε τό πεντακοσάρικο. Μέ τούς μεσάζοντες ὅμως αὐτό δέν εἶναι ἐφικτό. Ὅσοι φυσικά ἐπιθυμεῖτε νά τό ἀγοράσετε ἀπ' εὐθείας ἀπό ἐμᾶς (ὅπως καί γιά τούς συνδρομητάς τοῦ περιοδικοῦ μας) ἰσχύει ἡ τιμή τῶν 500 δρχ.

'Ακόμα, ἄν καί δέν χρειάζεται, εὐχαριστοῦμε ΟΛΟΥΣ ΕΣΑΣ, πού ὅλο αὐτό τό διάστημα βρεθήκατε «κοντά» μας. Νάμαστε λοιπόν, στό ΤΕΥΧΟΣ 32. Κατ' ἀρχήν δέν θά δημοσιευθεῖ τό ἄρθρο γιά τούς «ΠΡΕΣΒΥΤΕΡΟΥΣ ΘΕΟΥΣ» γιατί πιστεύομε ὅτι ἀκόμη δέν εἶστε προετοιμασμένοι. 'Αγοράστε τό ΒΙΠΕΡ ἀπό τίς ἐκδόσεις ΩΡΟΡΑ πού διαφημίζουμε στήν τελευταία σελίδα ἔχετε νά μάθετε πολλά ἀκόμα καί ἄν γνωρίζετε ὄχι ΚΑΛΑ - ἀλλά ΠΟΛΥ ΚΑΛΑ τήν ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ.

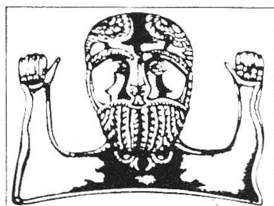
Λοιπόν, «ΟΙ ΒΡΥΚΟΛΑΚΕΣ...» θέλουν προσοχή, καθώς καί τό κείμενο τοῦ κ. Χαραλαμπόπουλου πού μᾶς ταχυδρόμησε. Ὁ κ. Δημουλός μᾶς γράφει γιά τόν MALAPARTE (ἔχουμε καιρό νά λάβουμε νέα του), καί ὁ πατριώτης Δημ. Σοῦτζος μιλᾶ στό ΑΝΤΙΔΟΤΟ.

Τό κείμενο γιά τόν ΒΕΝΤΟΥΡΗ δέν σχολιάζεται, καί «ἡ ὑποταγή τῆς ἐπιβίωσης» προσπαθεῖ νά μᾶς ξυπνήσει. Τό «ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΟ» χωρίς σχόλια καί οἱ «ΔΡΑΚΟΙ» προσέξτε μήν σᾶς «δαγκώσουν».

Ἡ «ΜΕΤΑΛΛΙΚΗ ΑΝΑΤΟΜΙΑ» γιά τούς νεαρούς ἀναγνῶστες τοῦ περιοδικοῦ. 'Εμεῖς συνεχίζουμε τό «κοσκίνισμα».

Ὅποιος ἀντέξει...

Ἡ Συντακτική 'Επιτροπή

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Βρυκόλακες... καί ὄχι μόνο...

Τερατώδη ὄνειρα; Ὄχι.

— Ἀπομεινάρια ἀπό ἀσύλληπτους παλαιούς αἰῶνες; Δυνατόν.

— Ἀφιερώνουμε τό παρόν ἄρθρο σέ αὐτούς πού δέν προτιμοῦν τά ἀνούσια δεῖπνα ἐμπρός ἀπό τήν τηλεόραση, ἀλλά τό πλούσιο, πηχτό γεμάτο ἰριδισμούς ρουμπινάτο αἷμα. Ἐξ' ἄλλου οἱ Μαῦροι Θρόνοι εἰς τό κέντρον τοῦ Χάους δέν ἐδημιουργήθησαν διά τούς δημοσίους ὑπαλλήλους.

Προσευχηθεῖτε λοιπόν εἰς τόν ναόν τῶν Θάγκ, ὥστε οἱ μυστικοί στραγγαλισταί τοῦ Σίβα, πού παραμονεύουν ἕτοιμοι νά σᾶς ριχθοῦν νά αἰσθανθοῦν τάς δονήσεις.

Εἶναι δυνατόν οἱ ἀστοί νά ταξιδέψουν σέ δαιμονοστοιχειωμένα βάθη, γεμάτα αἷμα και κραυγές ἀπό ἀνίερα ὄργια καί ψιθύρους ἀπό σκοτεινά μυστικά; Ἐκεῖ εἰς τούς φεγγαροφώτιστους πύργους τῶν ἐρειπωμένων κάστρων ὅπου κατηφορίζουν τά ἀραχνιασμένα σκαλοπάτια, εἰς τά σκόρπια χαλάσματα, σέ στοιχειωμένα δάση ἐρημικῶν βουνῶν, ὦ ναί ἡ ἐρημιά ἔχει σκοτεινά σημεῖα δυνάμεως.

Ἐκεῖ ἀκούγονται οἱ λαρυγγόφωνες τελετουργίες καί ἀπό τό ἀναδευόμενον χάος τῶν ἀβύσσων ξεπηδοῦν οἱ Βουλπουργιανοί ρυθμοί και συγκεντρώνονται ὅλες οἱ ἀρχέγονες, ἔσχατες χωροχρονικές δίνες, πού ὑφίστανται ὄπισθεν τῶν κόσμων τῆς ὕλης.

Αὐτοί οἱ κραδασμοί διαπερνοῦν ἀνεπαίσθητα ὅλα τά στρώματα τῆς ὑπάρξεως. Τοιουτοτρόπως γίνονται αἰτία νά ἀποκτήσουν τόσο φοβερή σπουδαιότητα ὡρισμένες τρομερές ἡμερομηνίες...

Ἀστοί προσέξατε, οἱ Λοΐγκόρ κυβερνοῦν, ἀλλά ἀπό τό ἄλλο μέρος μία αἱμάτινη κραυγή ἀκούγεται, ἡ κραυγή τοῦ Λύκου πολεμιστή.

Ἄρης ἐπαγρυπνεῖ.

SS

Συχνά μελαγχολοῦμε ὅταν σκεφτόμεθα ὅτι καί ἡ ὀμορφωτέρα ζωή ἔχει κάποτε ἕνα τέλος. Γιατί νά γεννώμεθα ἐφ' ὅσον θά πεθάνωμε;

Τό ἴδιο ἐπίσης εἶναι δυνατόν νά διερωτᾶται τό ἀνθρώπινο ἔμβρυον καθώς θά πλησιάζη ἐκείνη ἡ γέννησις διά τῆς ὁποίας θά ριφθῆ εἰς ἕνα ἄγνωστον κόσμον, ἀπογυμνωμένον ἐκ τοῦ προστατευτικοῦ του ἐπικαλύμματος.

Τοποθετημένο ἀπό τούς νόμους τῆς Φύσεως εἰς τήν μήτρα κάποιας γυναίκας τό ἐνσαρκωμένο πνεῦμα ἀρχίζει νά ἀφυπνίζεται. Ἡ πλέον εὐτυχισμένη περίοδος τῆς ζωῆς τοῦ ἐμβρίου εἶναι ὅταν, ὅπως ἡ Χρυσαλίς, ἁπλώνει γύρω του τήν προστατευτική μεβράνη καί καλύπτεται μαζί μέ αὐτή ἀπό ἕνα θρεπτικό καί προφυλακτικό ὑγρό. Ἐκείνη τήν περίοδο εἶναι ἐλεύθερο καί δέν ὑποφέρει. Συμμετέχει εἰς τήν σημπαντική ζωή καί δέχεται τό ἀποτύπωμα τῶν ἀναμνήσεων τῆς Φύσεως. Βραδύτερον τό παιδί εἰσέρχετο πλέον ἔντονα εἰς τήν ζωήν τῶν ὀνείρων. Ὁ ἐγκέφαλος του ἐνεργεῖ σάν καθρέπτης τοῦ ἐγκεφάλου τῆς μητρός του. Τότε ἡ μητέρα εἶναι γιά τό ἔμβρυο ὅτι δι' ἡμᾶς ὁ Θεός. Μιά ἄγνωστη καί ἀόρατη Πρόνοια, πρός τήν ὁποίαν προσβλέπει. Κρατεῖται ἐξ αὐτῆς, ζεῖ δι' αὐτῆς παρ' ὅτι δέν τήν βλέπει καί δέν γνωρίζει οὔτε πῶς νά τήν ἀντιληφθῆ. Βαθμιαίως ὅμως συστρέφεται, ὑποφέρει καί αἰσθάνεται ὅτι ἡ ζωή του φθάνει εἰς ἕνα τέλος.

Ἔρχεται μία ὥρα ἀγωνίας καί σπασμῶν· τά δεσμά του λύονται, αἰσθάνεται ὅτι πρόκειται νά πέση εἰς τό χάσμα τοῦ ἀγνώστου. Πέφτει, συντρίβεται μέ πόνο, νοιώθει ἕνα παράξενο κρύο, ἀναστενάζει διά τελευταία φορά καί ὁ ἀναστεναγμός γίνεται τό πρῶτο κλάμα. Εἶναι νεκρόν ὡς ἔμβρυον, ἐγεννήθη ὅμως εἰς μία νέα ζωή.

Κατά τήν διάρκειαν τῆς ἐμβρυακῆς ζωῆς ἐπίστευε ὅτι ὁ πλακούντας ἦτο τό σῶμα του, καί πραγματικῶς ἦτο. Σῶμα ὅμως ἄχρηστον διά μία ἄλλη ζωήμ, τό ὁποῖον ἔπρεπε νά ριφθῆ ὡς κάτι τό ἀκάθαρτον τήν στιγμήν τοῦ θανάτου διά τήν νέαν γέννεσιν.

Τό σῶμα τῆς ἀνθρωπίνου ζωῆς μας εἶναι ὡς ἕν δεύτερον κάλυμα, ἄχρηστον διά τήν τρίτην ζωήν καί δι' αὐτό ρίπτεται κατά τήν δευτέρα γέννεσιν. Ἡ ἀνθρώπινος ζωή συγκρινομένη μέ τήν οὐράνιον, ὁμοιάζει ἀληθινῶς μέ ἐμβρυακή. Ὅταν μᾶς σκοτώνουν τά ἄσχημα πάθη μας, τότε ἡ Φύσις ἀποβάλλει καί γεννιόμαστε προώρως εἰς τήν αἰωνιότητα, γεγο-

νός τό όποῖον μᾶς ἐκθέτει εἰς ἐκείνην τήν τρομεράν διάλυσιν πού ὀνομάζεται δεύτερος θάνατος.

Συμφώνως μέ τήν παράδοσιν, αἱ ἀποβολαί τῆς ζωῆς παραμένουν καί πλέουν ἐντός τῆς γηΐνου ἀτμοσφαίρας, τήν ὁποίαν δέν δύνανται νά ὑπερβοῦν καί ἡ ὁποία βραδέως τᾶς ἀπορροφᾶ καί τάς πνίγει. Ἔχουν ἀνθρωπίνη μορφήν, ἡ ὁποία ὅμως εἶναι πάντοτε ἀνολοκλήρωτος καί ἀτελής. Ἐμποδίσθησαν νά ἀνεβοῦν εἰς τόν Οὐρανόν ἕνεκα κάποιου τραύματος τήν ἀνθρωπίνου ζωῆς, ἑνός ἠθικοῦ τραύματος (ἀρετῆς), πού εἶχε ὡς ἀποτέλεσμα μία φυσική παραμόρφωσιν καί μέσα ἀπό αὐτό τό τραῦμα διαφεύγει βραδέως ὁλόκληρος ἡ ὕπαρξί των.

Συντόμως θά ἀπογυμνωθῆ ἡ ἠθική ψυχή των καί προκειμένου νά ἀποκρύψουν τήν ντροπή των κατασκευάζοντες πάση θυσία ἕν καινουργές ἔνδυμα, ἀναγκαστικῶς θά παρασυρθοῦν εἰς τό ἐξώτερον σκότος καί θά διασχίσουν ἀργά τήν νεκρά θάλασσα, τά ἀδρανῆ ὕδατα τοῦ ἀρχαίου χάους. Αὐται αἱ πληγωμέναι ψυχαί εἶναι τά ἀστρικά κελύφη τοῦ δευτέρου σχηματισμοῦ τοῦ ἐβρύου. Τρέφουν τά ἀέρινα σώματά των διά τοῦ ἀτμοῦ τοῦ χυμένου αἵματος καί φοβοῦνται τήν αἰχμήν τοῦ ξίφους. Συχνῶς προσκολλῶνται εἰς ἀνηθίκους μή ἐνάρετους ἀνθρώπους καί ζοῦν ἀπό τήν ζωήν τους, ὅπως ἀκριβῶς τό ἔμβρυο ζεῖ στή μήτρα τῆς μητρός του. Σέ αὐτές τίς περιπτώσεις μπορεῖ νά λάβουν τάς πλέον φρικαλέας μορφάς, αἱ ὁποῖαι νά ἀντιπροσωπεύουν τάς μανιασμένας ἐπιθυμίας ἐκείνων πού τάς θρέφουν καί αὐταί εἶναι πού ἐμφανίζονται μέ δαιμονικάς μορφάς εἰς τούς ἐλεεινούς τελετουργούς τῶν ἀκατονομάστων ἔργων τῆς μαύρης μαγείας.

Αὐτά τά ἀστρικά κελύφη φοβοῦνται τό φῶς καί περισσότερον ἐξ ὅλων τό φῶς τοῦ νοῦ. Μία λάμψις τῆς νοήσεως ἀρκεῖ νά τάς καταστρέψει ὡς κεραυνός καί νά τάς ἐκσφενδονί-

ση εἰς τήν νεκρά θάλασσα. Αὐτά πού ἀποκαλύπτομεν ἐδῶ, ἀνήκουν εἰς τήν παράδοσιν τῶν διορατικῶν καί δύνανται νά ξεπεράσουν τήν ὑλιστικήν ἐπιστημονικήν ἔρευνα εἰς τό ὄνομα ἐκείνης τῆς ἐξαιρετικῆς φιλοσοφίας, τήν ὁποίαν ὁ Παράκελσος ἀπεκάλεσεν φιλοσοφίαν τῆς ὀξυνείας, philosophia sagax.

SS1

Τρίτη καί φαρμακερή...

Ἄς ἀναφερθῶμεν εἰς τά Βαμπίρ. Λευκά καί Μαύρα. Δέν εἴμεθα ἐξ ἄλλου ρατσισταί, φυλετισταί εἴμεθα. Βαμπίρ λοιπόν εἶναι ἡ ἀστροαιθερική ὀντότης ἤ ἄλλη ὀντότης ἥτις διά τῆς μαγείας καί διά τῆς ἐκμυζήσεως τοῦ αἵματος ζώντων ἀτόμων ἐπιζητεῖ τήν τιμωρίαν ἤ τήν ἐκδίκησιν καθώς καί τήν διατήρησιν τῶν Βρυκολάκων ἐν τῇ ἀστρικῇ σφαίρα.

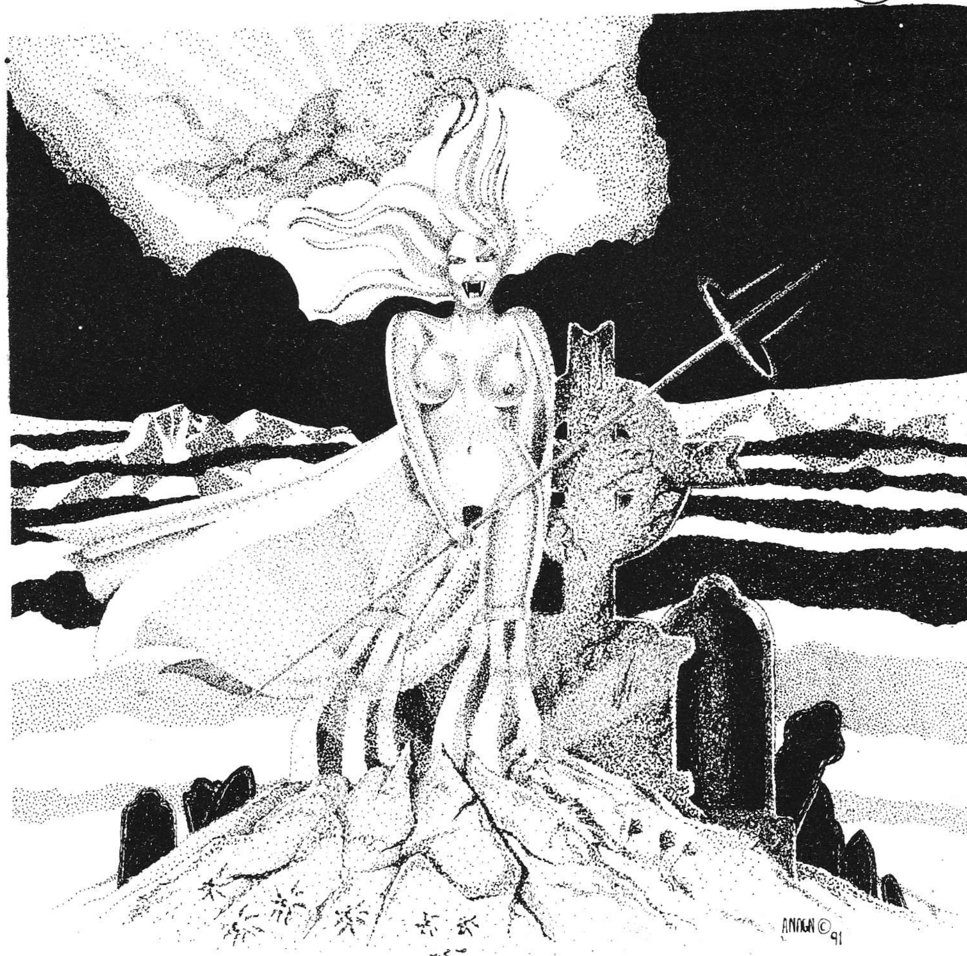
Οἱ ἐκμυζῶντες τό αἷμα μαῦροι μάγοι καλοῦνται Ἐφιάλται (Βραχνάδες, Cauchemars) ἐνῶ οἱ ἀποσαρκωθέντες μαῦροι μάγοι ὀνομάζονται Βρυκόλακες (Vampires).

Ὑπάρχει βεβαίως καί ἡ ἄποψις τῆς ὑπάρξεως τῶν Λευκῶν καθώς καί ἡ θεωρία τῶν Ἀθανάτων. Αὐτοί τί πράτουν; Εἴσασθε ἀνυπόμονοι, βεβαίως καί πίνουν αἷμα, βεβαίως καί τρομοκρατοῦν, σημασία ὅμως ἐδῶ ἔχει τό ποιούς τρομοκρατοῦν καί διά ποίους εἶναι Ἐφιάλται... Διά περισσοτέρας πληροφορίας ἀναζητήσατε πηγάς παλαιῶν τευχῶν ἐφημερίδων κυρίως εἰς τάς ἀστυνομικάς εἰδήσεις, μή τά περιμένετε ὅλα ἀπό τό Ἀντίδοτο. Πάντως ἐάν τό διαβάζε μετ' ἐμβριθείας, ὄντως διαθέτετε ἕνα Ἀντίδοτον.

Ἄς ἐπιστρέψωμεν ὅμως εἰς τό θέμα μας. Ὁ Βαμπιρισμός ἔχει ἄμεσον συγγένειαν μέ ἕτερον τί ἔργον τῆς μαύρης Μαγείας, τήν Λυκανθρωπίαν (Loup Garou). Παραδόσεις τόσον ἐπί τοῦ πρώτου, ὅσον καί ἐπί τοῦ δευτέρου ἔργου, ἀνευρίσκονται εἰς ἁπάσας τάς χώρας, ἰδίως ὅμως εἰς τά Βαλκάνια, τήν Οὐγγαρία καί την Ρωσσίαν. Κατά τόν Μέσον Αἰῶνα ἰδίως τά περιστατικά τῶν Βρυκολάκων ἀφθονοῦν καί ἀποτελοῦν εἰδικήν ἀσχολίαν τῶν δικαστῶν, ἀλλά καί προγενέστερον οἱ ἀρχαιότεροι λαοί εἶχον σαφῆ γνῶσιν τῶν συνθηκῶν ὑπό τάς ὁποίας παρουσιάζεται τό φαινόμενον.

Ὁ Ὅμηρος ἀναφέρει ὅτι οἱ ἐν πολέμῳ θανόντες, τῶν ὁποίων αἱ ψυχαί δέν ἐξιλεώθησαν ἱεροτελεστιῶν παραμένουν ἐπί μακρόν πλησίον τοῦ πτώματός των, περιφερόμενοι εἰς τούς τάφους των καί ἐκδηλούμενοι εἰς τούς ζῶντας κατά τόν ἀποτροπιαστικώτερον τρόπον. Οἱ Ἑτταῖοι ἤ Χετταῖοι πρωτοάριοι, πρωτοέλληνες εἶχον εἰδικόν τυπικόν διά τόν κατευνασμόν τῶν πασχουσῶν ψυχῶν, αἱ ὁποῖαι χύνουν τό αἷμα ὡς ὕδωρ, ἵνα διά τῆς δυνάμεως τοῦ Νεβώ, ἐξορκισθοῦν ἐπί τῆς γῆς καί τοῦ οὐρανοῦ.

Βάσις τοῦ φαινομένου εἶναι ἡ ὑποκλοπή τῆς ζωτικότητας ἑνός ἀτόμου ὑφ' ἑνός ἄλλου.

'Επειδή δέ ή ζωτικότης αὕτη τοῦ ἀνθρώπου (αἰθερικόν σῶμα) εὕρηται διακεχυμένη εἰς ὁλόκληρον τό σῶμα διά τοῦ αἵματος, ἕπεται ὅτι δι' ἀπορροφήσεως τοῦ τελευταίου τούτου ἤ διά βρώσεως τῶν σαρκῶν τοῦ ὑποκειμένου, τό ἀποτέλεσμα τῆς μερικῆς ἀναβιώσεως ἐπιτυγχάνεται. Εἶναι γνωστόν ἐξάλλου τί σημασίαν διά τήν μαγείαν, μαύρη καί Λευκή, ἔχουν τά πολύτιμα ὑγρά, αἷμα καί σπέρμα καθώς καί αἱ φοβεραί δυνάμεις ἐν συσσωρεύσει τάς ὁποίας περιέχουν.

Προληπτικά μέτρα εἶναι ἡ ἐνάρετος διάθεσις, ἡ ἀποφυγή τοῦ μίσους, οὐχί τοῦ ἱεροῦ θυμοῦ, ἡ ἐλαφρά συνείδησις, ἡ πίστις εἰς τά θεῖα καί ἡ ἐκτέλεσις... τῶν νενομισμένων. 'Επί τοῦ ἀπολύτως καλοῦ, οὐδέν δύναται νά πράξη τό σχετικόν κακόν. Μή λησμονῶμεν τό γνωμικόν: «Similia Similibus». Βεβαίως δύναταί τις νά καύση τό πτῶμα τοῦ μάγου, ὁπότε, τό ἀστρικόν σῶμα, μή ἀνευρίσκον πλέον στήριγμα ἐπί τοῦ φυσικοῦ πεδίου, κατ' ἀνάγκιν θέλει ἀκολουθήσει τήν διαγεγραμμένην πορείαν ἐν τῷ ἀοράτω κόσμω. Τό δεύτερον μέσον συνιστάται εἰς τήν τοποθέτησιν πέριξ τῆς κλίνης τοῦ κοιμωμένου, ἀκανθωτοῦ σύρματος, ὅπερ ἔχει τήν ἰδιότητα, ὅπως τό ἐγχειρίδιον ἤ τό ξῖφος νά διαλύη τάς ροϊκάς συσωματώσεις. Διά τούς κατόχους δέ ψυχουργικῶν γνώσεων συμβουλεύομεν τά ἑξῆς: "Οταν στοιχειακόν πνεῦμα παρενοχλῆ ἤ ἐκφοβίζει ποικιλοτρόπως τούς κατοίκους τοῦ κόσμου τούτου, δέον νά τό ἐξορκίσωμεν διά τῶν τεσσάρων στοιχείων, φυσῶντες, ραντίζοντες, καίοντες ἀρώματα καί χαράσοντες ἐπί τῆς γῆς τόν ἀστέρα τοῦ Σολομῶντος καί τό 'Ιερόν Πεντάκτινον...

Αἱ εἰκόνες αὗται δέον νά εἶναι κανονικαί καί συμμετρικαί, νά ἔχουν δέ σχηματισθῆ, εἴτε

διά τῶν ἀνθράκων τοῦ καθιερωθέντος πυρός... εἴτε διά καλάμου ἐμβαπτισθέντος ἐντός διαφόρων χρωμάτων, μεμειγμένων μετά κονιοποιηθέντος μαγνήτου. Εἶτα, ἀφοῦ ἐκτελέσωμεν τό σημεῖον τοῦ σταυροῦ κρατῶντες εἰς τήν μία χεῖρα τό ἔμβλημα τοῦ Σολομῶντος καί λαμβάνοντες διά τῆς ἑτέρας διαδοχικῶς τό ξῖφος, τήν ράβδον καί τό κύπελλον, ἐκφωνοῦμεν ὑψηλῆ τῆ φωνῆ, τό ἐξορκισμόν τῶν τεσσάρων.

Ἴσως τινές θά αἰσθανθοῦν τήν ἀνάγκην νά μειδιάσουν ἐνώπιον τῶν περιγραφομένων, εὐχόμεθα νά μή ἀντικρύσουν ἕτερον πονηρόν μειδίασμα διότι καί οἱ Λευκοί μειδιοῦν ἄν καί οὐχί συχνῶς τελευταίως.

Ἄς ὄψωνται...

SS2

«...Πῆρα τ' ἀρνιά καί τἄσφαξα στό λάκκο καί τό αἷμα ἔτρεχε ὁλόμαυρο. Ἄρχισαν τῶν πεθαμένων τότες καί μαζεύονταν οἱ ψυχές ἀπ' τό Ἔρεβος τό μαῦρο, νύφες ἀντάμα κι' ἄγουροι, τυραννισμένοι γέροι, παρθένες κόρες τρυφερές, νεοθλιμμένες ὅλες κι ἄντρες πολλοί ἀπό χάλκινα κοντάρια λαβωμένοι, νεκροί που εἶχανε τἄρματα μέ τό αἷμα τους βαμμένα· κ' ἐδῶθε ἐκεῖθε ἀρίθμητοι γύρω στό λάκκο ἐρχόνταν»...

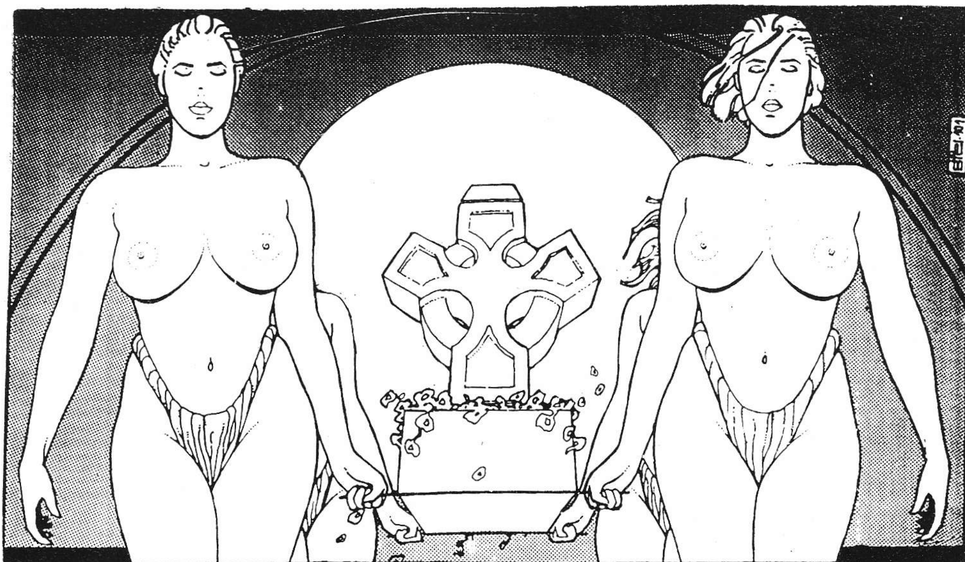
«Διογέννητε τοῦ Λαέρτη γιέ, πολύτεχνε Ὀδυσσέα, τί ἀφῆκες, ὦ κακόμοιρε, τό φῶς τοῦ ἥλιου κ' ἦρθες νά δῆς νεκρούς κι' αὐτόν ἐδῶ τό ἄχαρο τόν κόσμο; Φεύγα ἀπ' τό λάκκο, μέριασε τό κοφτερό σπαθί σου, αἷμα νά πιῶ, καί νά σοῦ πῶ κατόπι τήν ἀλήθεια». Εἶπε κ' ἐγώ τραβήχτηκα, καί στό θηκάρι χώνω ταργυροκάρφωτο σπαθί· κ' αἷμα σάν ἤπιε μαῦρο ὁ μέγας μάντης λάλησε κι' αὐτά τά λόγια μοὖπε»...

Ἀπόσπασμα ἐκ τῆς αἱμαρητῆς θυσίας, τήν ὁποίαν πραγματοποιεῖ ὁ Ὀδυσσεῦς διά νά προκαλέση τήν ἐμφάνισιν καί πρόβλεψιν τοῦ Τειρεσίου διά τοῦ μέλανος αἵματος...

Ἀλλά καί εἰς τόν Λουκιανόν εὑρίσκωμεν σχετικάς δοξασίας: «Τά τῶν βιαίως ἀποθανόντων μόνας ψυχάς περινοστεῖν οἷον εἴ τίς ἀπήγξατο ἤ ἀπετμήθη τήν κεφαλήν ἤ ἀνέσκαλο πίσθη ἤ ἄλλω γέ τω τρόπω τοιούτω ἀπῆλθεν ἐκ τοῦ βίου τάς δέ κατά μοίραν ἀποθανόντων οὐκέτι». Κατά δέ τόν Πίνδαρον: «Ψυχαί δ' ἀσεβέων ἐπουράνιοι γαία πωτῶνται ἐν ἄλγεσι φονίοις ὑπό ζεύγλαις ἀφύκτοις κακῶν».

Παρομοία περίπτωσιν ἀναφέρει καί ὁ Πλούταρχος διά τόν Παυσανία καί τήν Κλεονίκην: «Ἐπειδή δέ τό φάσμα δέν ἔπαυεν, ὡς φαίνεται, πλεύσας εἰς τό Ἡράκλειον ἐπί τό ψυχοπομπεῖον ἀνεκαλεῖτο δι' ἱλασμῶν τινων καί χοῶν τήν κόρην...»

Ἀλλά καί ὁ Πλάτων λέγει ὅτι πολλάκις γίγνονται ὁρατά εἴδωλα ἀνθρώπων βεβήλων καί ἀμετανοήτων ἅτινα ἐνοχλοῦν τούς ζῶντας. Εἰς δέ τήν Πολιτεῖαν ὑπάρχουν παράδοξα στοιχεῖα ὡς ἡ περιγραφή τῆς ἐμπειρίας τοῦ Παμφυλίου. Ὁ Πλούταρχος ἀναφέρει τήν περίπτωσιν τοῦ Θεσπεσίου τοῦ ἐκ νεκρῶν ἀναστάντος.

Ὁ Φιλόστρατος περιγράφει ὅτι εἷς νεκρός ὅστις εἶχεν τήν ἀτυχίαν νά ἀντιμετωπίση τόν Τυανέα - Ἀπολλώνιον, ἀπογοητευμένος καί μετά θάνατον ἐκ τῶν γυναικῶν ἠράσθη παῖδα. Ἔλεγεν ὅτι ἐφονεύθη εἰς πόλεμον καί ὅτι ἠγάπα τήν γυναίκα του, ἀλλά ἐκείνη «περί τήν εὐνήν ὕβρισεν, τριταίου κειμένου, γαμηθεῖσα ἑτέρω μισῆσαι μέν ἐκ τούτου τό γυναικῶν ἐρᾶν μεταρρυῆναι δέ εἰς τόν παῖδα τοῦτον».

Ὁ νεκρός ἥρως Ἀστράβακος πλαγιάζει μέ τήν γυναίκα τοῦ βασιλέως τῆς Σπάρτης Ἀρίστωνος καί γεννᾶ τόν Δημάρατον. Εἰς τόν Φλέγωνα ἡ νύμφη τῆς Κορίνθου ἔρχεται ἐκ τοῦ μνήματός της εἰς τήν ἀγκάλην ἑνός φιλοξενούμενου τῶν οἰκίων της διά νά γευθῆ τόν ἔρωτα. Κατά τόν Ἡσύχιον «Οἱ ἥρωες δοκοῦσι κακωτοί διό καί οἱ τά ἡρῷα παριόντες σιωπῶσι». Τέλος ὁ Ἀπολλόδωρος ἀναφέρει «...Πρῶτος ἀπό τούς Ἀχαιούς πάτησε στεριά ὁ Πρωτεσίλαος καί ἀφοῦ σκότωσε πολλούς Τρῶας πέφτει νεκρός ἀπό τό χέρι τοῦ Ἕκτωρος. Ἡ γυναίκα του ἡ Λαοδάμεια τόν ἀγαποῦσε καί μετά θάνατον τόσο πού τοῦ ἔκανε ἕνα ὁμοίωμα καί πλάγιαζε μαζί του. Οἱ θεοί τήν λυπήθηκαν κι ἔστειλαν τόν Ἑρμῆ στόν Ἅδη νά ἐπαναφέρη τόν Πρωτεσίλαο. Βλέποντάς τον ἡ Λαοδάμεια νόμισε ὅτι γύρισε ἀπό τήν Τροία καί χάρηκε. Ὅταν ὅμως ἐκεῖνος ὁδηγήθηκε καί πάλι στόν Ἅδη αὐτοκτόνησε».

Κατά τήν ἀρχαιότητα εἰς τόν Ἑλληνικόν χῶρον οἱ ἀγρόται, οἵτινες εἶχον μίαν πλέον στενήν ἐπαφήν μετά τῆς φύσεως ελάτρευον τούς ἀγαθοδαίμονας, τούς ἥρωας καί τούς θεούς. Ἐσυνάντον πλέον συχνῶς εἰς τήν ὕπαιθρον τάφους ἡρώων, οἱ ὁποῖοι εὑρίσκοντο ἐκεῖ διά νά προστατεύουν τά ὅρια τῶν κρατῶν - πόλεων. Ἐπίστευον εἰς τήν δύναμιν τοῦ λειψάνου ὅπως οἱ σημερινοί Χριστιανοί. Ἐλάτρευον ὅμως κυρίως τήν εὐεργητικήν ἅμα καί ἐκδικητικήν του δύναμιν. Ἡ πίστις ἐκδηλώνετο μέ τήν διαρκῆ ὑπόμνησιν τῶν πράξεων τῶν ἡρώων. Ἐθεώρουν τούς ἥρωας νεκρούς, οἱ ὁποῖοι ὅμως εἰς τάς δυσκόλους φάσεις ἐξήρχοντο ἐκ τῶν σημάτων των καί προέβαινον ἐκ νέου εἰς πράξεις. Διά νά ἐξασφαλίσουν τήν συνεργασίαν των, πολλάκις μετέφερον τά ὀστά των ἐκ τῆς μιᾶς περιοχῆς εἰς ἑτέραν. Εἰς τούς κλασσικούς χρόνους τό τρίμορφον ἄγαλμα τῆς Ἰωνικῆς Ἑκάτης (Διά τούς Στωϊκούς τό τρίμορφον σημαίνει τάς τρεῖς φάσεις τῆς Σελήνης καί τάς ἐπηροάς της, κατά δέ τούς παναρχαίους Ὀρφικούς τά τρία βασίλεια τῆς Φύσεως) εὑρίσκετο ἔμπροσθεν ὅλων τῶν οἰκιῶν διά νά ἀποτρέπη τό κακόν.

Πολλαί δοξασίαι περί ταφῆς τῶν νεκρῶν τοῦ πολέμου, περί καύσεως αὐτῶν, ἀνάγονται εἰς τήν πέραν τῆς νεολιθικῆς ἐποχῆς περίοδον τουλάχιστον. Ἀπόδειξις ἡ ὕπαρξις πηλίνων ὀστράκων καί ἡ καῦσις ἐρυθροῦ χαρακτηριστικοῦ χρώματος. Πρόκειται διά καταδέσμους, οἱ ὁποῖοι βραδύτερον μεταβάλλονται εἰς μολυβδίνους. Σήμερον εἰς πολλά μέρη διατηρεῖται τό αὐτό ἔθιμον τῶν καταδέσμων. Τοποθετοῦν εἰς τό στόμα ἤ εἰς τό σῶμα τοῦ νεκροῦ τμῆμα κεραμιδιοῦ σφραγισμένον διά τοῦ σταυροῦ ἤ τῆς πεντάλφας...

Θά κλείσωμεν αὐτή τήν ἑνότητα μέ δύο δημοτικά ᾄσματα τοῦ 1815.

Ἕνα πουκλάκι ξέβγαινε ἀπό τήν Ἅγια Μαύρα
νύχτα σέ νύχτα πέταγε, νύχτα σέ νύχτα ψάχνει
γιά ναύρει τόν Βρυκόλακα καί τόν Θύμιο Μπαλάσκα.
Τούς ηὗρε, τούς ξετρύπωσε στά Σκουλιαν' ἀπό κάτου.
— Γειά σας, χαρά σας, μπρέ παιδιά, τί νά σᾶς μολογήσω.
— Ἐψές, προψές ἐδιάβαινα τοῦ Τσιόγκα τά σαράγια,
κι' ἄκουσα πού κουβέντιαζαν κι' ἔλεγαν τ' ὄνομά σας.
Ὁ γούμενος σᾶς πρόδωσε, σᾶς πῆρε στό λαιμό του,
ἔγραψε καί ἔστειλε γραφή σ' αὐτόν τόν Σερασκέρην
«Ἐβγῆκεν ὁ Βρυκόλακας μέ δεκαεπτά νομάτους
καί πάγει νά στεφανωθῆ νά πάρει τή Γιαννούλα».

Ἕνα πουλάκι κάθονταν σέ μιά ψηλή ραχούλα
κι' ἐκελαϊδοῦσε κι' ἔλεγε μ' ἀνθρώπινη λαλίτσα:
— Ἀπέρασ' ὁ Βρυκόλακας ἀπό τό Μεσολόγγι,
καί τρέχει πρός τήν Βόνιτσα νά βρῆ τόν Θύμιο Σάρρα.
Ψάχνοντας, τόν ξετρύπωσε στά Σκουλιανά, στήν τρύπα.
— Γειά σου, χαρά σου Θύμιε μου. —Καλῶς τον ταγματάρχη.
— Θύμιε, για δῶσε τ' ἅρματα, δῶσε καί τή Γιαννούλα
κι' ἄντε νά πᾶς στόν Βασιλιά καί στόν συνταγματάρχη
γιά νά σέ κάμει λοχαγό, νά σ' ἔχει στό παλάτι.

SS3

Οἱ ἐρωτήσεις τοῦ ἐκδότου

Τί εἶναι ἀλήθεια;
᾿Ιδέα ταυτισμένη μέ τήν ὕπαρξιν.
Τί εἶναι πραγματικότις;
Γνῶσις ταυτισμένη μέ τήν ὕπαρξιν.
Τί εἶναι λογική;
῾Ο Λόγος ταυτισμένος μέ τήν ὕπαρξιν
Τί εἶναι δικαιοσύνη;
Τό κίνητρον τῶν πράξεων ταυτισμένον μέ τήν ὕπαρξιν.
Τί εἶναι τό ἀπόλυτον;
῞Υπαρξις.
Εἶναι δυνατόν τις νά συλλάβη ἀνώτερόν τι ἐκ τῆς ὑπάρξεως;
῎Οχι. Εἶναι ὅμως δυνατόν νά συλλάβη ἐντός τῆς ἰδίας τῆς ὑπάρξεως κάτι ὑπέροχον καί ὑπερβατικόν.
Τί εἶναι αὐτό;
῾Η ὑψίστη αἰτία τῆς ὑπάρξεως.
Πῶς καθορίζεται;
῾Η πίστις τήν ἀποδέχεται καί τήν ὀνομάζει ᾿Ανάγκην καί Θεόν.
῾Υπάρχει τί ἄνωθεν τῆς ἀληθείας;
῎Ανωθεν τῆς γνωστῆς ἀληθείας ὑπάρχει ἡ ἄγνωστος ἀλήθεια.
Πῶς εἶναι δυνατόν νά γίνουν λογικαί ὑποθέσεις σχετικῶς μέ αὐτήν τήν ἀλήθεια;
Δι᾿ ἀναλογικῆς καί τμηματικῆς μεθόδου.
Πῶς ὁρίζεται;
Διά τῆς πίστεως καί τῶν συμβόλων...
Εἶναι δυνατόν νά εἴπωμεν διά τήν πραγματικότητα ὅ,τι καί διά τήν ἀλήθεια;
᾿Ακριβῶς τά αὐτά.
῾Υπάρχει τί ἄνωθεν τῆς λογικῆς;
῎Ανωθεν τῆς πεπερασμένης λογικῆς, ὑπάρχει ἡ ἄπειρος.
Τί εἶναι ἡ ἄπειρος λογική;
῾Η ὕψιστη αἰτία ὑπάρξεως ἥν ἡ πίστις ἀποκαλεῖ ᾿Ανάγκην καί Θεόν.
῾Υπάρχει τί ἄνωθεν τῆς δικαιοσύνης;
Ναί, ἡ Πρόνοια τῶν Θεῶν καί ἡ θυσία τοῦ ἀνθρώπου.
Τί εἶναι ἡ θυσία;
῞Οταν παραδίδεσαι ἐκουσίως καί αὐθορμήτως εἰς τό δίκαιον.
Εἶναι λογική αὐτή ἡ θυσία;
῎Οχι· εἶναι ἕν εἶδος ἀνοησίας, τό ὁποῖον ὑπερβαίνει τήν λογικήν, διότι ἡ λογική ἀναγκάζεται νά τό θαυμάση.
Πῶς δυνάμεθα νά ὀνομάσωμεν τόν ἄνθρωπον, ὅστις ἐνεργεῖ συμφώνως τῇ ἀληθεία, τῇ πραγματικότητι, τῇ λογικῇ, τῇ δικαιοσύνῃ;
᾿Ενάρετον.
Καί ἐάν θυσιάση τό συμφέρον του χάριν τῆς δικαιοσύνης;
῎Εντιμον.
Καί ἐάν θέλων νά μιμηθῇ τό μεγαλεῖον τῆς Προνοίας, ἐκτελεῖ τό καθῆκον του καί θυσιάζει τά δικαιώματά του διά τούς ἄλλους;
῞Ηρωα.
Ποία εἶναι ἡ ἀρχή τοῦ ἀληθινοῦ ἡρωϊσμοῦ;
῾Η Πίστις
Τί τόν στηρίζει;
῾Η ἐλπίς.
Καί ὁ νόμος του;
῾Ο ῎Ερως.

Τί εἶναι καλόν;
'Η Τάξις.
Τί εἶναι κακόν;
'Η 'Αταξία.
Τί εἶναι ἐλευθερία;
Τό δικαίωμα νά πράττης τό καθῆκον σου, ἐνῶ ἔχεις τήν δυνατότητα νά μή τό πράττης.
Τί σημαίνει νά ἀποτύχη τις εἰς τό καθῆκονν του;
Σημαίνει τήν ἀπώλειαν τοῦ δικαιώματός του. 'Επειδή ὅμως τό δικαίωμα εἶναι αἰώνιον, ὁ χαμός του σημαίνει νά ὑποφέρης κάποια αἰώνιον ἀπώλεια.
Εἶναι δυνατόν νά ἐπανορθώσωμε τά σφάλματά μας;
Ναί· μέ τήν ἐξιλέωσιν.
Τί εἶναι ἐξιλέωσις;
'Υπερωριακή προσφορά ἔργου, θυσία.
'Εάν, παρ' ὅλα αὐτά, ἐξαπατηθῶμε εἰς τάς αἰωνίους ἐλπίδας μας;
'Η πίστις δέν ἀποδέχεται τήν ἀμφιβολία αὐτή. 'Η φιλοσοφία ὅμως θά πρέπει νά ἀπαντήση ὅ,τι ὅλαι αἱ χαραί τῆς γῆς δέν ἀξίζουν μιά ἡμέρα σοφίας καί ὅλοι οἱ θρίαμβοι τῆς φιλοδοξίας δέν ἀξίζουν ἕνα λεπτόν ἡρωϊσμοῦ.

Πετᾶμε, τρέχουμε· φυσομανάει,
τό πέρασμα μας κόσμο χαλάει.
Τό μαῦρο σύγνεφο, ὅθε διαβῆ,
οἱ βράχοι τρέμουνε, ἀνάφτ' ἡ γῆ.

SS4

ΕΝ ΟΛΙΓΟΙΣ...

'Ανάμεσα στούς ὀπαδούς τοῦ Βεντούρη στά μέλη τοῦ ΕΣΕΣΙ, τούς "Ελληνες τοῦ M.S.I. καί τῆς Lega, δέν ὑπάρχουν πλέον πατριῶτες ἤ μήπως ξέχασαν ὅτι μεγαλύτερος καί τρανότερος τίτλος ἀπό τοῦ λαϊκοῦ ἐπαναστάτη, ἐθνικομπολσεβίκου κου. λου. που. εἶναι ὁ τίτλος τοῦ "Ελληνα;

Μήπως αὐτό τό θυμοῦνται ὅταν κάνουν διακοπές;

Τούς ἔχουμε δεῖ καί ἀκούσει, σέ ὀργασμό δράσεως καί συνεδρίων γιά τά ἐσωτερικά θέματα τοῦ ΕΣΕΣΙ, γιά τόν Rauti, γιά τήν Lega, γιά ἐκεῖνο, γιά τό ἄλλο.

Πολύ περίεργη σιωπή ὅμως δείχνουν γιά τό θέμα τῆς πατρίδος τους ὅσον ἀφορᾶ τίς δηλώσεις καί πράξεις τοῦ Σλάβου Βοϊτόλα τοῦ γνωστοῦ Πάπα τῶν καπιταλιστικῶν συμφερόντων, τοῦ Ντέ Μικέλις, τοῦ Ντέ Πίκολι...

'Εκεῖ τί κάνουν; Μήπως κάποτε κάποτε μεταξύ μήλου καί ἀχλαδιοῦ, μεταξύ συνεδρίων καί κουτσομπολιῶν πού γεμίζουν τίς κενές ὧρες πρέπει νά ξαναθυμηθοῦν μερικοί ὅτι στίς φλέβες τους τρέχει αἷμα 'Ελληνικό καί ὄχι σάλιο. Μήπως;

'Αναμένουμε...

Φιλάκια!

ΙΟΥΔΑΙΟΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΣ

Ή ΕΛΛΗΝΟΛΑΤΡΕΙΑ;

Τοῦ Ἰωάννου Χαραλαμπόπουλου

● 'Αναζητῶντας τίς Ρίζες τῆς Θρησκείας τῶν 'Ελλήνων

Στό ἱστορικό μεταίχμιο τῆς κρίσιμης αὐτῆς ἐποχῆς πού συγκλονίζεται ἀπό κοσμογονικές ἐξελίξεις, κυρίαρχη διάσταση φαίνεται νά κατέχει καί τό θέμα τῆς Θρησκείας. Βαθιά ναρκωμένος ὁ ἑλληνικός λαός ἀπό τά πλοκάμια τῆς ἑβραϊκῆς προπαγάνδας κατέστησε τό χριστιανισμό ἀπόλυτο θρησκευτικό του βίωμα, ἀδιαφορῶντας ὁλότελα γιά τό περιεχόμενο τῆς χριστιανικῆς δοξασίας, περιεχόμενο πού ἐναντιώνεται ἀπόλυτα στίς προαιώνιες παραδόσεις καί στίς ἐθνικές καταβολές.

Μπροστά στίς κρίσιμες περιστάσεις πού διαγράφονται, ὁ ἑλληνικός κόσμος καλεῖται νά ἐπιλέξει ἀνάμεσα στήν ἐθνική του ταυτότητα καί στή χριστιανική φυσιογνωμία πού ἀναιρεῖ κάθε πατριωτική ὑπόσταση.

Σήμερα, σέ μιά ἐποχή ὅπου ἡ ἐκκλησία σήπτεται πολύπλευρα παίζοντας φανερά τό ρόλο τοῦ ἄθλιου στηρίγματος στό σύστημα τῆς ἀστικῆς διαφθορᾶς, τό δίλλημα ἀνάμεσα στήν ΑΞΙΑ τοῦ ΕΛΛΗΝΙΣΜΟΥ καί στήν ΑΠΑΞΙΑ τοῦ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΣΜΟΥ προβάλλει ἐπιτακτικά ἐντονότερο. 'Αρκετά ἡ χριστιανοπληξία καί ἡ βυζαντινή ὑστερία διέγραψαν τό ἔνδοξο ἀρχαιοελληνικό παρελθόν καί λειτούργησαν εἰς βάρος τῆς ἐθνικῆς - ἰδεολογικῆς μας συνειδητοποιήσεως ἀμαυρώνοντας τίς λαμπρότερες σελίδες τῆς 'Ελληνικῆς 'Ιστορίας.

'Η ἄποψη κάθε ῎Ελληνα 'Εθνικιστή, πού ὑπεράνω κάθε ἐπίγειου ὑλικοῦ εἴτε ἠθικοῦ — πνευματικοῦ ἀγαθοῦ θέτει τήν ΠΑΤΡΙΔΑ, ὅσον ἀφορᾶ τόν χριστιανισμό πρέπει νά εἶναι σαφής καί νά συνοψίζεται στίς παρακάτω θέσεις διαυγεῖς πού χωρίς ἀποκρύψεις, περιστροφές καί συμβιβασμούς ἀποσαφηνίζουν πλήρως τήν ἐπιβαλλόμενη πατριωτική στάση ἀπέναντι στήν ἐπικρατοῦσα θρησκεία, πού συγκεκαλυμένα μετέβαλλε τό ῎Εθνος μας ἐν τῇ ἀγνοίᾳ του σέ στυγνό ἑβραϊκό φερέφωνο:

'Ο Χριστιανισμός ὑπό τήν παροῦσα μορφή του, γνήσιο τέκνο τῆς ἰουδαϊκῆς πλάνης, ἀποτελεῖ ἰδεολογικό προϊόν τοῦ σιωνισμοῦ, τό ὁποίο ὁ ἑβραϊκός δόλος ἐπινόησε καί ἐπιστράτευσε σέ μιά ἐποχή συγχύσεως, παρακμῆς καί ἀναζητήσεων, προκειμένου νά μεταγγίσει τίς νοσηρές ἑβραϊκές ἀντιλήψεις στήν ἀμιγή ῎Αρια Κοινότητα, ἀποπροσανατολίζοντάς την ἀπό τούς πραγματικούς της σκοπούς.

Κάτω ἀπό αὐτή τή διαπίστωση ὁ ἐξεβραϊσμένος Χριστιανισμός συνιστᾶ θρησκευτικό ρεῦμα μέ συγκεκαλυμένες πολιτικές ἐπιδιώξεις καλλιεργῶντας τήν προοπτική τῆς παγκόσμιας εἰρήνης καί ἀγάπης, προέβαλλε εὐκρινῶς τόν διεθνιστικό του χαρακτῆρα παραμερίζοντας τίς ἀρχέγονες καί ἀπόλυτες 'Αξίες τῆς Φυλῆς καί τῆς Πατρίδος, ὑπηρετῶντας πιστά τίς προθέσεις καί τά ὑποχθόνια σχέδια τῶν 'Εβραίων νά καταλύσουν καί νά διαβρώσουν τά πρότυπα τῶν ἐθνικῶν κοινωνιῶν ἐν ὀνόματι μιάς ψευδεπίγραφης παγκόσμιας συναδελφώσεως, ἀναγόμενης στήν ταύτιση τῶν θρησκευτικῶν πεποιθήσεως ἀλλοεθνῶν. 'Εδῶ ἀκριβῶς ἔγκειται ὁ ἰσοπεδωτικός καί διεθνιστικός προσανατολισμός τοῦ χριστιανισμοῦ.

Τό ἰουδαιοχριστιανικό ἀμάλγαμα, ὑφαρπάζοντας ἤ διαστρεβλώνοντας συστατικά στοιχεία τῆς ἀρχαιοελληνικῆς φιλοσοφίας, πολέμησε ὅσο τίποτε ἄλλο τό διαυγές ἑλληνικό πνεῦμα, ἀποσκοπῶντας στό νά ἀποστερήσει ἀπό τό ἔθνος μας τόν ἰδεολογικό του προσανατολισμό καί τήν πολιτιστική του παράδοση, με ἄλλα λόγια ἐπιδιώκοντας νά ἀποκόψει τόν ἑλληνισμό ἀπό τίς ρίζες του καί τόν ἀληθινό του προορισμό. Στήν προσπάθειά του αὐτή τό ἰουδαιοχριστιανικό συνοθύλευμα:

Διαμόρφωσε ἕναν κώδικα ἐπιφανειακῆς ἠθικῆς πού στήν οὐσία πρόκειται γιά κακέκτυπη ἀντιγραφή τῶν ἠθικῶν προβληματισμῶν 'Ελλήνων φιλοσόφων καί ἰδίως τοῦ Σωκράτη. Στό σημείο αὐτό ὡστόσο ἀποκαλύπτεται ἡ ἀνωτερότητα τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου ἔναντι τοῦ χριστιανικοῦ, ἀφοῦ τίς ἀρχές ἐκεῖνες καί τούς κανόνες τούς ὁποίους ἐπέβαλλε ἡ θρησκεία τοῦ 'Ιησοῦ στούς πιστούς της νά ἀκολουθήσουν ἐπικαλούμενη τή δογματική τους ἀφοσίωση, ὁ ἑλληνισμός τίς τηροῦσε καί μόνο ἀπό εὐσυνειδησία, χιλιάδες χρόνια νωρίτερα.

Καταδίωξε μετά μανίας καί μίσους κάθε γνήσιο ἑλληνικό δημιούργημα ὡς εἰδωλολατρικό, ἀναδεικνυόμενος κατ' αὐτό τόν τρόπο στόν πλέον ἀδυσώπητο ἐχθρό τοῦ ῎Εθνους μας.

Διαποτισμένοι ἀπό τό ἀνθελληνικό δηλητήριο τῆς ἑβραϊκῆς καθοδήγησης οἱ πρῶτοι χριστιανοί στόν ἑλληνικό χῶρο κατέστρεψαν ὁτιδήποτε ἀποτελοῦσε σημείο ἀναφορᾶς στό ἀρχαίο ἑλληνικό πνεῦμα καί στόν κλασσικισμό, χωρίς καμμία ἀπολύτως ἐξαίρεση. 'Αρχίζοντας ἀπό τήν καταστροφή ἀγαλμάτων, ναῶν καί ἔργων τέχνης καί καταλήγοντας στό κάψιμο συγγραμμάτων καί μνημείων οἱ ἔξαλλοι χριστιανοί μεταβάλλονταν ἐν τῇ ἀγνοίᾳ καί ἐν τῇ ἀφελείᾳ τους σέ τυφλά ὄργανα τοῦ ἑβραϊκοῦ σκοταδισμοῦ πού ἐπιζητοῦσε μέ κά-

θε τρόπο νά σβήσει τό ἑλληνικό μεγαλείο καί τήν ἀπαστράπτουσα, λάμψη του.

Τά σιωνοκρατούμενα κέντρα πληροφορήσεως χρησιμοποιῶντας ἐπί μακρόν ἄφθονο ψέμα καί χρῆμα κατόρθωσαν νά ἑδραιώσουν τήν ἄποψη, ὅτι ὑφίσταται συμπόρευση ἑλληνισμοῦ καί χριστιανισμοῦ, ὑποβαθμίζοντας ἤ καλύτερα ἀποκρύπτοντας τήν ἀνελέητη σύγκρουση τῶν δύο αὐτῶν ἀντιμαχόμενων ἰδεολογιῶν, μιλῶντας ἀκόμη καί γιά ἑλληνοχριστιανικό πολιτισμό. Οὐδέν ὅμως ἀναληθέστερον. Καί αὐτό διότι ὁ ἑλληνισμός ὥς φιλοσοφία, ὥς ἔκφραση, ὥς ὀντότητα καί ὥς τρόπος ζωῆς προϋπῆρξε χρονικά τῆς ἐμφανίσεως τῆς χριστιανικῆς θρησκείας καί μάλιστα ἔφθασε στόν κολοφῶνα τῆς δόξης του πρίν κἄν τό ἰουδαιοχριστιανικό δόγμα βρεθεῖ ἔστω καί στό ἀρχικό στάδιο τῆς κυοφορίας του.

Ἡ παρουσία τοῦ χριστιανισμοῦ συμβαδίζει μέ τήν παρακμή καί τήν σταδιακή κατάπτωση τοῦ ἑλληνικοῦ κόσμου. Ὁ πνευματικός ἀφελληνισμός καί ἡ ἰδεολογική ἀλλοτροίωση τοῦ ἔθνους μας πού εἶχε ἀφετηρία της τή διαβρωτική ἐπίδραση τοῦ χριστιανικοῦ πνεύματος — τοῦ κατάμεστου ἀπό τά οἰκουμενικά ἰδεώδη — ἐξέθρεψε ὑπογείως τά πολυπληθῆ ἐκφυλιστικά φαινόμενα πού ἐπιταχύνθηκαν ἀπό τήν ρωμαιοκρατία γιά νά ὁδηγήσουν τό ἔθνος μας στό ἔσχατο σημείο ξεπεσμοῦ καί ὑποταγῆς τό 1453, ἔτος καταλύσεως τῆς Βυζαντινῆς Αὐτοκρατορίας ἀπό τό τουρκικό στοιχείο. Στό σημείο αὐτό πρέπει νά τονισθεῖ ἡ ἐγκατάλειψη τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀπό τόν δυτικό — εὐρωπαϊκό κόσμο στό βωμό θρησκευτικῶν — χριστιανικῶν ἐρίδων, παρά τό γεγονός ὅτι τό Βυζάντιο ἀποτέλεσε τό προκεχωρημένο φυλάκιο τῆς Λευκῆς Φυλῆς καί ὁ προμαχῶνας ἀνασχέσεως τοῦ βαρβαρικοῦ ἐπεκτατισμοῦ γιά περισσότερο ἀπό μιά χιλιετία.

Ἔκτοτε μέχρι τήν ἐθνική ἐξέγερση τοῦ 1821 ἡ προσφορά τῆς ἐκκλησίας εἶναι διφορούμενη ἤ γιά νά κυριολεκτοῦμε τόσο κατά τήν περίοδο τῆς ὑποταγῆς στόν ὀθωμανικό ζυγό ὅσο καί κατά τά κρίσιμα χρόνια τῆς Ἐθνεγερσίας, τό ἐκκλησιαστικό κατεστημένο εἶχε συμπράξει μέ το δυνάστη καί ἡ ἀντίδραση στό πνεῦμα τοῦ ραγιαδισμοῦ ἐκδηλώθηκε ἀπό μεμονωμένους κληρικούς τῶν κατωτέρων βαθμίδων πού σέ καμμία περίπτωση δέν ἐξέφραζαν τή στάση τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἱεραρχίας.

Καί σήμερα τό ἐκκλησιαστικό κατεστημένο ἔχοντας ἀποκτήσει ἐμμέσως πλήν ὅμως σαφῶς κοσμικές ἁρμοδιότητες ἀλλά καί ἐξουσία — ἀπό τήν παρασκηνιακή του ἀνάμειξη στά πολιτικά τεκταινόμενα — ἀποτελεῖ τόν πλέον συνεπή, τοποτηρητή τοῦ συστήματος. Μέ τόν ἑβραϊκό θρησκευτικό του λόγο καί τήν ἰουδαϊκή Παλαιά Διαθήκη πού ἐξιστορεῖ τά αἴσχη τοῦ «περιούσιου λαοῦ» εὐνουχίζει ἰδεολογικά τόν Ἕλληνα, τόν ἀποχαυνώνει καί τόν καθιστᾶ ὑπόλογο ἀπέναντι σέ μιά δικαιοσύνη πού ἔχει ὑπερβατικό — ἀνεφάρμοστο — χαρακτῆρα καί διάσταση.

Προκλητικά ἀποῦσα ἀπό ὅλους τούς σύγχρονους ἐθνικούς ἀγῶνες, ἡ ἐκκλησία ἔχει μεταβληθεῖ σέ ψηφοσυλλεκτικό φερέφωνο τῶν φιλελεύθερων ἐξουσιαστῶν, ἀδιάφορη γιά ὅτι σχετίζεται μέ τήν ἐθνική μας ἐπιβίωση.

Ἡ ἐκκλησιαστική ἡγεσία ἀφομοιωμένη ἀπό τό σύστημα, ξεσηκώνει τόν ὄχλο μόνο ὅταν θίγονται τά ζωτικά οἰκονομικά της συμφέροντα. Χαρακτηριστικό ἐπ' αὐτοῦ εἶναι τό παράδειγμα τῶν συλλαλητηρίων πού ὀργάνωναν οἱ ἐκκλησιαστικοί κύκλοι πρό ὀλίγων ἐτῶν ἀπό πόλη σέ πόλη ὅταν ἡ τότε κυβέρνηση τοῦ ΠΑΣΟΚ ἐπεδίωκε νά θέσει ὑπό τόν ἔλεγχό της τήν ἐκκλησιαστική περιουσία, ἐκδηλώσεις πού οἱ θρησκευτικοί «ποιμένες» δέν θέλησαν οὔτε ἐπεδίωξαν νά ὀργανώσουν γιά τό Κυπριακό ἤ τό Βορειοηπειρωτικό ζήτημα, ἐπειδή προφανῶς ἀμφότερα δέν σχετίζονται μέ οἰκονομικές ἀπολαβές.

Ἀκριβῶς ἐδῶ ἐντοπίζεται ὁ ἄκρατος ὠφελιμισμός καί ἡ ἀπροκάλυπτη, ἰδιοτελής διάθεση πού διακρίνει τήν ἐκκλησιαστική ἱεραρχία, διαπίστωση ἡ ὁποία ἀντικατοπτρίζεται ἄλλωστε καί στό ἐπαίσχυντο φαινόμενο τῆς ἐμπορικοποιήσεως τῶν λατρευτικῶν ἐκδηλώσεων καί τελετῶν καί πού ἐκπηγάζει ἀπό μιά ἀνεξέλεγκτη καί ἀχαλίνωτη τάση γιά ἐκμεταλλευτική αἰσχροκέρδεια, συμπεριφορά πού ὄχι μόνο δέν προσιδιάζει σέ θρησκευτικούς ταγούς, ἀλλά εἶναι καθ' ὅλα ἀνάρμοστη πρός τίς διακηρύξεις ἐκεῖνες τίς ὁποίες ὁ χριστιανισμός βαρύγδουπα ἐπαγγέλεται.

Ὅμως ἡ ἀλγεινή ἐντύπωση πού προκαλεῖ ἡ ἡγεσία τῆς ἐκκλησίας δέν ἐξαντλεῖται στό σημείο αὐτό. Ἔχοντας ἐγκαταλείψει ἀκόμη καί τά πλέον ἀπλοϊκά προσχήματα οἱ ἐκκλησιαστικοί κύκλοι καί εἰδικότερα οἱ ἡγέτες τοῦ χριστιανισμοῦ ἀπεμπολῶντας κάθε διακήρυξη περί ἠθικῆς, ἔχουν ἐπιδοθεῖ σέ μιά ἔξαρση ἀνηθικότητας καί διαφθορᾶς. Δέν θά ὑπαινιχθοῦμε τίποτε περισσότερο ἀπό τό ὅτι συμβαίνει, θά κυριολεκτήσουμε. Πολλά, γιά νά μήν ποῦμε ἀμέτρητα, τά ἠθικά ἐκεῖνα σκάνδαλα πού ἔρχονται στήν ἐπιφάνεια καί βλέπουν τό φῶς τῆς δημοσιότητας μέ πρωταγωνιστές κληρικούς, χαρακτηριστικές ἐκφάνσεις τῆς

διαφθορᾶς καί τῶν παρεκκλίσεων πού ἔχουν ἐνσκύψει στό χῶρο καί στό περιβάλλον τῆς ἐκκλησίας. Ὡστόσο ὅμως τά ὅσα βλέπουν τό φῶς τῆς ἀποκαλύψεως συνιστοῦν τήν κορυφή τοῦ παγόβουνου τῆς ἠθικῆς σήψεως πού μαστίζει τήν ἐκκλησία.

Ἀλλά γιά νά μήν θεωρηθεῖ ὅτι ὑπερβάλλουμε, ἄς ἐπιχειρηματολογήσουμε:

Ὁ εὐρύτατα γνωστός καί ἀντιπροσωπευτικός τῆς ἐκκλησιαστικῆς ἀποσυνθέσεως εἶναι ὁ «Βίος καί ἡ Πολιτεία» τοῦ Μητροπολίτη Λαρίσης Δ. Μπεκιάρη. Στά ἄδυτα ὅμως τοῦ ἐκκλησιαστικοῦ παρασκηνίου εἶναι δυνατόν νά ὑπεισέλθουμε περισσότερο, ἀναφερόμενοι ἐκτενῶς στούς ὁμοφυλόφιλους ρασοφόρους εἴτε στούς Μητροπολίτες Καλλίνικο καί Σεβαστιανό πού ἔχουν μεταβληθεῖ, χωρίς τό παραμικρό ἴχνος ἀξιοπρέπειας, σέ πλανόδιους ὑμνωδούς τοῦ Κ. Μητσοτάκη καί φανατικούς προπαγανδιστές τῆς «Νέας Δημοκρατίας». Ὅσο γιά τόν διαβόητο Σεραφείμ, εἶναι γνωστό τό ποιόν του γιά νά μᾶς ἀπασχολήσει ἐπί τοῦ παρόντος ἐκτεταμένα.

Ὅμως ἡ ἀποκορύφωση τῆς χριστιανικῆς ὑποκρισίας καταδεικνύεται καί ἀπό ἕνα ἀκόμη ἀδιάσειστο τεκμήριο. Ἐντοπίζεται στό γεγονός τῆς συνεντεύξεως τοῦ ἀρχηγοῦ μασονικῆς στοᾶς καί στίς ἀποκαλύψεις στίς ὁποίες προέβη, ἀποκαλύψεις πού ἀφήνουν πλήρως ἔκθετη τήν ἐκκλησία καί πού παρά τό γεγονός ὅτι αὐτές ἔχρηζαν ἄμεσης ἀνάγκης ἀπαντήσεως, κατά ὕποπτο, ὄχι ὅμως καί ἀνεξήγητο, τρόπο δέν ἔτυχαν τῆς παραμικρῆς ἀνασκευῆς. Εἰδικότερα ὅταν πολλοί ἐπιφανεῖς χριστιανοί καί ὑψηλά ἱστάμενοι στήν ἐκκλησιαστική ἱεραρχία φέρουν τήν ἰδιότητα τοῦ μασόνου, κανείς ἰθύνων δέν τόλμησε νά τόν διαψεύσει, ἐπιβεβαιώνοντας διά τῆς ἔνοχης σιωπῆς τους τή μεγάλη αὐτή ἀλήθεια.

Ὁ χριστιανισμός ὑστερεῖται τόσο φερεγγυότητας ὅσο καί λογικῆς πειθοῦς. Παραβλέποντας κάθε λογικό ἐπιχείρημα ἤ ἐπιστημονικό δεδομένο στηρίζεται σέ μιά αὐθαίρετη καί ἀναπόδεικτη θεώρηση — ἡ ὁποία συνίσταται στήν ὕπαρξη μιάς ἄυλης καί παντοδύναμης ὀντότητας στήν ὁποία προσδίδει ἰδιότητες ἐξωπραγματικές — ἀπαιτῶντας μέ δογματισμό τήν ἀναντίρρητη ἀποδοχή του. Μιά ἁπλή μελέτη ἀρκεῖ γιά νά γίνει ἀντιληπτό ὅτι ὁ ἰουδαιοχριστιανισμός στερεῖται φιλοσοφικοῦ ὑποβάθρου καί ἐπικαλεῖται τήν .. πίστη προκειμένου νά καταστήσει ἀποδεκτούς τούς ἀνυπόστατους ἰσχυρισμούς του.

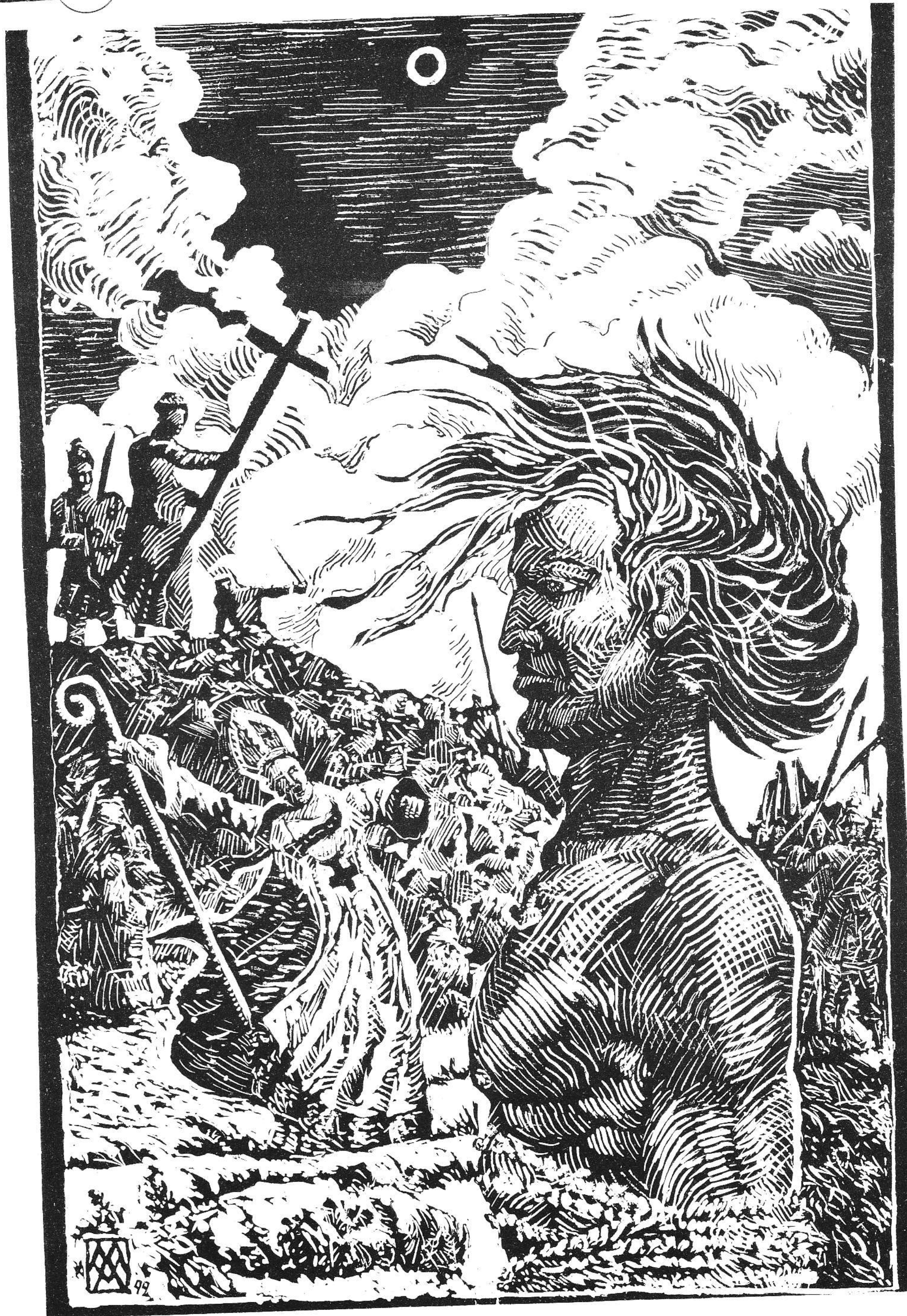
Οἱ Ἕλληνες πατριῶτες ἀμετάκλητα προσηλωμένοι στήν αἰώνια ἀλήθεια τῆς Φυλετικῆς Ἀνωτερότητας τῆς Ἄριας Κοινότητας, θεωροῦν καί προτάσσουν τόν ΕΛΛΗΝΙΣΜΟ, μέ ὅτι ἀκριβῶς αὐτός ἐκφράζει καί περικλείει ὡς ὑπέρτατη Ἀξία ἀναλλοίωτη στό χρόνο, σφυρηλατημένη ἀπό τίς αἱματοβαμμένες παραδόσεις καί τήν ἀρετή τοῦ γένους μας.

Βαθιά προσηλωμένοι στά αὐθεντικά πρότυπα τοῦ ἑλληνικοῦ τρόπου ζωῆς καί στό Ἡρωϊκό του Μεγαλείο, συνεπεῖς θεματοφύλακες τῆς προγονικῆς κληρονομιᾶς, ἀναγνωρίζουμε στόν ἰουδαιοχριστιανισμό τόν ἑκούσιο συνεργό στήν πολύπλευρη κρίση πού σήμερα διέρχεται τό ἔθνος μας. Γι' αὐτόν ἀκριβῶς τό λόγο, ἀποτελεῖ ἕναν ἀθέατο ἐχθρό πού ἀντιστρατεύεται κάθε ἀγωνιστική προσπάθεια γιά Ἐθνική Ἀνόρθωση. Ὁ ὑπονομευτικός ρόλος τοῦ ἰουδαιοχριστιανικοῦ ἰδεολογήματος διαφαίνεται ἀπό τίς ἴδιες τῆς διακηρύξεις του.

Κατάμεστος ἀπό τό πνεῦμα τῆς ἐθελοδουλείας καί τῆς ἐξευτελιστικῆς ταπεινώσεως, ὁ χριστιανισμός κηρύττει τήν συγχώρευση καί τήν ἀτιμωρησία παραμερίζοντας καί ἀπορρίπτοντας τήν ἐπίγεια δικαιοσύνη γιά νά προσδώσει στήν ἔννοια τοῦ δικαίου διάσταση μεταφυσική, τήν ἀπόδοση τῆς ὁποίας μεταθέτει ἀκριβῶς σέ αὐτό τό ἐκτός τόπου καί χρόνου πεδίο τῆς μεταθανάτιας ὕπαρξης.

Ἀπευθυνόμενος ὁ χριστιανισμός συγχρόνως στά πιό εὐαίσθητα ἀλλά καί στά πιό ταπεινά σημεία τῆς ἀνθρώπινης συνείδησης δέν ἄργησε νά ἀποτελέσει τό λάβαρο ὅλων τῶν ἀπελπισμένων καί ἀδύνατων τῆς ζωῆς, ὅλων αὐτῶν πού σέ μιά ἔκρηξη παροξυσμοῦ καί ἀπογοήτευσης δέ δίστασαν νά ἀναζητήσουν μιά πρόσκαιρη ἐκτόνωση σέ θεωρίες πού ταπεινώνουν τόν εαὐτό τους, ἀποστρεφόμενοι τό πρότυπο τοῦ ἰσχυροῦ καί αὐτοκυρίαρχου ἀνθρώπου, δίνοντας οὐσιαστικό νόημα καί περιεχόμενο στη ζωή.

Ἡ σύμπλευση ἰουδαϊσμοῦ - χριστιανισμοῦ εἶναι καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς πορείας τῆς ἐκκλησίας διάχυτη καί ἐμφανής. Ὅσες προσπάθειες καί ἐάν κατέβαλλε ὁ χριστιανισμός προκειμένου νά ὡραιοποιήσει τό Μωσαϊκό νόμο, δέν κατόρθωσε νά ἐπιτύχει κάτι τέτοιο. Μάλλον θά λέγαμε ὅτι ἡ χριστιανική θεωρία στήν ἀπελπισμένη προσπάθειά της νά μεταλλάξει τίς ἰουδαϊκές ἀντιλήψεις, προσκολλήθηκε καί τελικά ἀφομοιώθηκε ἀκριβῶς ἀπό αὐτές. Κάτω ἀπό αὐτή τή διαπίστωση ὁ χριστιανισμός ἀποτέλεσε μία μορφή πνευματικοῦ καί μάλιστα ἑβραιογενοῦς ἀναχρονισμοῦ πού προτάσσοντας τόν θρησκευτικό φανατισμό ὡς ὑπέρτατη ἀξία καταρράκωνε κάθε αὐθεντική ἀνθρώπινη ἀξία.

Widdnkind «Η ΘΡΗΣΚΕΙΑ ΤΩΝ ΔΥΝΑΤΩΝ»

ΑΡΤΥΡ ΜΑΡΙΑΗ

Καί ἡ νίκη τοῦ Χριστιανισμοῦ πραγματώθηκε ἐπάνω στό πτῶμα τοῦ δολοφονημένου ἀρχαιοελληνικοῦ μεγαλείου. Προτοῦ ὅμως τό μίσος πού διοχετεύοταν ἀπό τό χριστιανικό δηλητήριο θανατώσει τήν 'Εθνική 'Ιδέα, φρόντισε πρῶτα νά ὑφαρπάξει μύρια ὅσα στοιχεία μπόρεσε ἀπό τό τελετουργικό της. Παράλληλα ὅμως, ὁ χριστιανισμός δέν σταμάτησε τήν ἰσοπεδωτική του ἐπέλαση στό σημείο αὐτό. Μεταγενέστερα, στό Μεσαίωνα, ἀποτέλεσε τροχοπέδι σέ κάθε προσπάθεια πού ἀπέβλεπε στήν πνευματική ἀνάπτυξη καί στήν καλλιτεχνική ἀναγέννηση. Τό αἶσχος τῆς 'Ιερῆς 'Εξετάσεως πού ἡ ὕπαρξή της ὑπαγορευόταν ἀπό τίς ἀνάγκες τοῦ τότε διεφθαρμένου ἐξουσιαστικοῦ συστήματος θά μείνει στήν ἱστορία ὥς ἕνα μνημείο αἰώνια ντροπῆς καθώς θά θυμίζει ὅτι ἡ ἐκκλησία ἀποτέλεσε ἕνα ἀμείλικτο μηχανισμό πνιγμοῦ κάθε ἀνεπιθύμητης πνευματικῆς διαμαρτυρίας.

Τόν φθοροποιό καί νοσογόνο ρόλο τοῦ ἰουδαιοχριστιανισμοῦ στήν πορεία γιά τήν καταξίωση τῆς φυλῆς μας τόν εἶχε ἀντιληφθεῖ ἔγκαιρα καί ὁ μεγάλος ὁραματιστής τοῦ 'Ελληνικοῦ 'Εθνικισμοῦ Περικλῆς Γιαννόπουλος, ὁ ὁποίος προφητικά — ἀπευθυνόμενος πρός τό ἔθνος — λέγει: «'Ελληνική Φυλή δέν σέ ἔσωσε ὁ Χριστιανισμός, ἀλλά ὁ 'Ελληνισμός Σου ὅπως καί αὐτός θά σε σώσει στό Μέλλον. Καί μόνον Αὐτός».

Κάτω ἀπό αὐτό τό πρίσμα καί συνοψίζοντας τίς μέχρι τώρα κρίσεις γιά τόν Χριστιανισμό ἀποκρυσταλλώνεται ἡ πατριωτική στάση ἀπέναντι στό ἑβραϊκῆς προελεύσεως αὐτό ρεῦμα καί καθίσταται κατανοητό ὅτι ἡ θρησκεία τῆς φυλῆς καί τοῦ Αἵματος δέν εἶναι δυνατόν νά συνυπάρξει μέ ἑβραιογενεῖς δοξασίες. 'Αντιλαμβανόμενοι ὅτι «'Ο Χριστιανισμός εἶναι μία μεταφυσική τοῦ Δημίου» ὅπως ἀκριβῶς προσδιόρισε τό χαρακτῆρα του ὁ ἰδεαλιστής Φ. Νίτσε καί γνωρίζοντας ὅτι πρόκειται γιά ἕνα φαινόμενο θρησκευτικοῦ συγκρητισμοῦ τό ὁποίο «... ξεπήδησε ἀπό ἑβραϊκές ρίζες καί μπορεῖ νά κατανοηθεῖ μόνο σάν ἀνάπτυξη πάνω σ' αὐτό τό χῶμα» καί πού ἀποτελεῖ «... ἕνα κίνημα ἀντίθετο σέ κάθε πολλαπλασιασμοῦ, ράτσας, προνομίου» προκύπτει κατά τόν ἴδιο φιλόσοφο ὅτι ὁ Χριστιανισμός εἶναι ἡ κατεξοχήν 'Αντί-"Αρια θρησκεία.

"Οσον ἀφορᾶ λοιπόν τό ζήτημα τῆς ὁριοθετήσεως τῶν πλαισίων τῆς φιλοσοφικῆς καί ἰδεολογικῆς κριτικῆς τήν ὁποία ὥς 'Εθνικοσοσιαλιστές ὀφείλουμε νά ἀσκήσουμε ἀπέναντι στή μάστιγα τοῦ χριστιανικοῦ σκοταδισμοῦ, δέ μένει παρά νά ὑϊοθετήσουμε καί μάλιστα ἀνεπιφύλακτα τίς σχετικές πρός τό ζήτημα διαχρονικές διακηρύξεις τοῦ Φρ. Νίτσε, διακηρύξεις πού συμπυκνώνουν τήν οὐσία τῆς παγανιστικῆς θεώρησης τῆς ἑβραϊκῆς αὐτῆς θρησκείας καί πού ἀποτέλεσαν ἀργότερα τόν πυρῆνα τοῦ «ἰδεολογικοῦ πιστεύω» τοῦ 'Αλφρέδου Ρόζενμπεργκ.

Σύμφωνα μέ τήν τοποθέτηση τοῦ Γερμανοῦ στοχαστή «'Η χριστιανική ἠθική εἶναι μία διαταγή. 'Η καταγωγή της εἶναι ὑπερβατική, βρίσκεται πέρα ἀπό κάθε κριτική, ἀπό κάθε δικαίωμα γιά κριτική. "Εχει ἀλήθεια μόνο ἄν ὁ Θεός εἶναι ἀλήθεια, στέκεται καί πέφτει μαζί μέ τήν πίστη στό Θεό».

Καταλήγοντας, ὁ χριστιανισμός συνέβαλλε καθοριστικά στήν πνευματική ἐκδίκηση πού ἐξαπέλυσαν οἱ 'Εβραίοι μεταστρέφοντας ἐν ὀνόματι τῆς «ἀγάπης» ὅλες τίς "Αριες 'Αξίες πού ἀποτελοῦσαν τό σταθερότερο θεμέλιο τῆς Φυλῆς.

Σήμερα, σέ ἕνα ἱστορικό μεταίχμιο πού συνιστᾶ καθοριστική καμπή γιά τήν πορεία τῆς ἀνθρωπότητας, τώρα πλέον πού οἱ προκαταλήψεις τοῦ παρελθόντος καί ὁ μεσαιωνικός σκοταδισμός δέν εἶναι τόσο ἰσχυροί γιά νά ἀποκρύψουν τήν πραγματικότητα, ὁ Λαός μας ὀφείλει νά ἀποδυθεῖ σέ μία προσπάθεια περιφρουρήσεως τῆς ταυτότητάς του ἀλλά καί ἀναζητήσεως τῶν ἀρχέγονων ἐθνικῶν του κατευθύνσεων, πού τόσο ἐπιχείρησε νά διαστρεβλώσει τό ἰουδαιοχριστιανικό πνεῦμα.

Δέν θά δεχθοῦμε νά γίνουμε συνειδητοί συνεργοί στόν ἀφελληνισμό πού ἡ ἰουδαιοχριστιανική μάστιγα μεθοδεύει. 'Ο χριστιανισμός, φορέας μίας ἀντιλήψεως διαμετρικά ἀντίθετης ἀπό ἐκείνη πού ἐκφράζει ἡ ἐθνικοσοσιαλιστική κοσμοαντίληψη καί βιοθεωρία ἀποτελεῖ τό ὅπιο τῆς κοινωνίας, στό σημείο δέ πού ὑποστηρίζει ὅτι τά θρησκευτικά καθήκοντα προεξάρχουν τῶν ἐθνικῶν ὑποχρεώσεων προσλαμβάνει διάσταση ἀντεθνική.

Πιστοί στόν 'Ελληνικό 'Εθνικοσοσιαλισμό καί κατηγορηματικοί ἐνάντιοι στίς θεωρίες πού διαμορφώνουν ἦθος δούλου, ὀφείλουμε νά διακηρύξουμε ὅτι ἐπίσημη θρησκεία εἶναι ἡ 'Ελληνολατρεία, στά χνάρια τῆς ὁποίας κάθε ἀδιάλλακτος πατριώτης ὀφείλει νά πορευθεῖ γιά τήν ΕΘΝΙΚΗ ΑΝΑΤΑΣΗ.

Ο ΜΑΛΑΠΑΡΤΕ ΠΑΛΙ ΔΙΧΑΖΕΙ ΤΗΝ ΙΤΑΛΙΑ

Τοῦ Χριστόφορου Δημουλοῦ

Ο γνωστότατος και αμφιλεγόμενος και από πολλούς ο πλέον πολιτικοποιημένος και επαναστατικός συγγραφέας Κούρτσιο Μαλαπάρτε και πάλι στο προσκήνιο της επικαιρότητας πολλά χρόνια μετά το θάνατό του.

Αφορμή η έκδοση του βιβλίου ο «Αρχιϊταλός» του συγγραφέα Τζιορντάνο Μπρούνο Γκουέρι, γραμμένο με πολύ έξυπνο ύφος μετά από μια ολοκληρωμένη εργασία που διήρκησε πολλά χρόνια.

Το κείμενο αποτελεί στοιχείο βασικής σημασίας για τη βιογραφία του Μαλαπάρτε και υποβοηθεί τεράστια στο να κατανοήσουμε τις σχέσεις που υπήρχαν μεταξύ κουλτούρας και καθεστώτος κατά τη διάρκεια της φασιστικής περιόδου.

Η αδελφή του Μαλαπάρτε Έντα Σούκερ, είχε κάνει αγωγή υποστηρίζοντας ότι ορισμένα περιστατικά που αναφέρει ο συγγραφέας στο βιβλίο του δεν είναι αληθή.

Η αγωγή εστρέφετο εναντίον του γνωστού Ιταλικού εκδοτικού οίκου BOMPIANI.

Ιδιαίτερα η Έντα κατηγορούσε τον συγγραφέα Γκουέρι ότι εψεύδετο όταν ανέφερε ότι ο Μαλαπάρτε σαν πρόεδρος του ταμείου αρωγής δημοσιογράφων κατά τη διάρκεια του φασισμού και συγκεκριμένα το έτος 1939 έλαβε επιταγή ύψους ενός δισεκατομμυρίου λιρετών για τις ανάγκες του οργανισμού τις οποίες διέθεσε κυρίως για την έκδοση του φασιστικού περιουδικού LA CONQUISTA DELLO STATO (η κατάκτηση του κράτους) στο οποίο ήταν αρχισυντάκτης και με τα υπόλοιπα κατασκεύασε μια βίλλα στο Κάπρι. Και όλα αυτά τα επέτυχε με τη βοήθεια του γαμπρού του Μουσολίνι, του Τσιάνο.

Στην τότε διεξαχθείσα δίκη ο εισαγγελέας είχε προτείνει την αθώωση αλλά η δίκη είχε αναβληθεί, και πρόσφατα εξεδόθη η απόφαση βάσει της οποίας ο ιστορικός αθωώθηκε αφού το γεγονός δεν αποτελεί αδίκημα δεδομένου ότι **η ιδεολογική προσκόληση και ταύτιση του Κούρτσιο Μαλαπάρτε με το φασιστικό καθεστώς ήταν απόλυτη.**

Στην διεξαχθείσα από την τηλεόραση ελεύθερη συζήτηση για τον Μαλαπάρτε στην οποία συμμετείχαν οι πλέον εξέχοντες Ιταλοί διανοούμενοι και συγγραφείς, μεταξύ των οποίων ο INDRO MONTANELLI, ο ENZO BIAGI, ο GIORGIO BOCCA και άλλοι, κοινή ήταν η διαπίστωση όλων για την απόλυτη ιδεολογική ταύτιση του Μαλαπάρτε με το φασισμό.

Ο δε GIORGIO BOCCA είπε επί λέξη:

«Ορισμένα πράγματα πρέπει να τα λέμε όσο και εάν ορισμένοι πειράζονται να τα ακούν. **Τα έτη 1930-1939 το 90% του ιταλικού λαού είχε ταχθεί απόλυτα με το φασιστικό καθεστώς.** Ήταν η περίοδος που ο Μουσολίνι ελάμβανε τουλάχιστον κατά μέσο όρο 3.000 γράμματα θαυμαστριών του, στην συντριπτική τους πλειοψηφία απλών γυναικών του λαού».

Ήταν η εποχή που όταν στο εξωτερικό έλεγες ότι ήσουν Ιταλός σε κοίταζαν με θαυμασμό και δέος.

Εκείνη λοιπόν την εποχή και ο Μαλαπάρτε εξέδωσε το περιοδικό του «Η κατάκτηση του κράτους» στο οποίο αρθρογραφούσε η νέα γενιά των Ιταλών διανοουμένων με προεξέχοντες εκτός του CURCIO MALAPARTE τους ELIO VITTORINI, NINO MACCARI τον ιδεαλιστή φιλόσοφο GIOVANNI GENTILE, τονEUGENIO MONTALE, τονGIUSEPPE UNGARETTI, τονANTONIO BALDINI και άλλους.

Η γραμμή του περιοδικού ήταν απόλυτα προσκείμενη στον **επαναστατικό κοινωνικό φασισμό**, αφού θεωριτικοποιούσε το μύθο του επαναστατικού πολέμου μέσα από την κοινωνία που έπρεπε να συνεχισθεί δια μέσου του καθεστώτος.

Ήταν ο λεγόμενος **φασισμός της αριστεράς** που ξεσπάθωνε εναντίον του πολιτικού φασισμού των συμβιβασμένων, των ρεβιζιονιστών και των αντιδραστικών των αποκαλουμένων κουραμπιέδων.

Ήταν η απάντηση στο περιοδικό GRITICA FASCISTA (φασιστική κριτική) που με διευθυντή τον GIUSEPPE BOTTAI αποτελούσε κατά τον MALAPARTE και

τους διανοούμενους που τον ακολουθούσαν το μαλακό υπογάστριο του καθεστώτος, αφού μέσα από τις στήλες του παρήλαυναν οι λεγόμενοι τότε μετριοπαθείς φασίστες διανοούμενοι όπως οι GESARE ZAVATTINI, RICCARDO BACCHELLI, CORRADO ALVARO, FRANCESCO FLORA, MARIO ALICATA, ALFONSO GATTO, SALVATORE QUASIMODO και άλλοι.

Στη διαμάχη μεταξύ των δύο τάσεων ο κυριώτερος εκπρόσωπος της αριστεράς που δεν ήταν άλλος από τον MALAPARTE θα γράψει:

«Εμείς η γενιά των νεαρών διανοουμένων που γεννήθηκαν λίγο πριν από την πορεία προς την Ρώμη ανήκουμε στους πρωτοπόρους της νέας αυγής που η τύχη τους έλαχε να δουν το **νέο ιταλικό θαύμα που εκφράζει η φασιστική ιδεολογία.**

Εμείς τα φτωχά παιδιά του λαού γεννηθήκαμε φασίστες και γραφτήκαμε μαθητούδια στους Γιους της Λύκαινας (παιδική μαθητική οργάνωση), επομένως εκφράζουμε τον αυθεντικό φασισμό σε σχέση με τους σνομπ και τους ακολουθούντες την μόδα της εποχής».

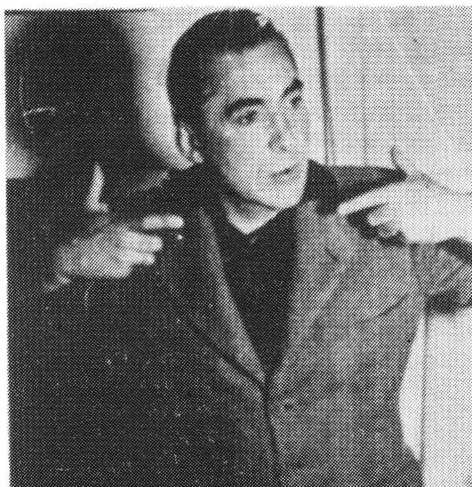
Και συνέχιζε ο BOCCA:

Ο Μαλαπάρτε και τα παιδιά αυτά παρ' ότι φανατικοί φασίστες δεν είχαν προκαταλήψεις όπως δυστυχώς οι μαρξιστές διανοούμενοι.

Έτσι διάβαζαν και μελετούσαν τον Προυστ, και τον Ζιντ, απήγγειλαν ποιήματα του Βαλερύ συζητούσαν για τον Κόνραντ και τον Τζόυς και επεξεργάζοντο τους πίνακες του Πικάσο, του Ματίς και του Μπρακ.

Και μετά μαζί με τους φουτουριστές ομοϊδεάτες τους, MARINETTI και GALVI, κριτίκαραν, επαινούσαν ή στηλίτευαν ότι είχαν δει.

Είναι λοιπόν άδικο αυτά τα παιδιά που εκτός από διανοούμενοι υπήρξαν και θαυμάσιοι δημοσιογράφοι, ζωγράφοι ή καλλιτέχνες σε πολλούς τομείς, να τους διασύρουμε μόνο και μόνο γιατί υπήρξαν φασίστες.

Γιατί δηλαδή ήταν ήρωας ο αντιφασίστας διανοούμενος Πίντορ τον οποίο εκτέλεσαν οι Γερμανοί σε αντίποινα και άθελά του και δεν ήταν ήρωας ο διευθυντής του φασιστικού περιοδικού της Φλωρεντίας 30χρονος διανοούμενος BERTO RICCI που κλεισμένος στην αγροτική κατοικία του μαζί με την 26χρονη φασίστρια ποιήτρια VALERIA MARCHI, που ήταν και η ερωτική του σύντροφος, αφού επί τρίωρο αντιστάθηκαν στους Αμερικανούς στρατιώτες, στο τέλος αφού εξαντλήθηκαν τα πυρομαχικά τους επιχείρησαν ηρωική έξοδο αυτοκτονίας με τα όπλα στο χέρι, πιστοί στον ηρωικό τρόπο ζωής που ήταν ένα από τα συστατικά της ιδεολογίας τους.

Κατά ποίαν λοιπόν αντίληψη είναι ηρωικότερη μορφή η πασσιονάρα DOLORES IRRABURI που εκ του ασφαλούς από κάποιο ραδιοφωνικό θάλαμο εμψύχωνε τους αντιφασίστες στον ισπανικό εμφύλιο, από την φασίστρια VALERIA MARCHI μια από τις πλέον αγαπημένες μαθήτριες του D' ANNUNZIO που πέθανε πολεμώντας; Αδιαφορώ εάν αύριο οι αντιφασίστες θα μου εξαπολύσουν επίθεση με όλα τα μέσα. Εγώ θα φωνάζω στους πάντες την αλήθεια».

Και η αλήθεια είναι ότι oCURCIO MALAPARTE υπήρξε ένας φασίστας INTEGRALE (ασυμβίβαστος) δοσμένος ψυχή τε και σώματι στον εθνικοκοινωνισμό.

Υ.Γ. ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ο κόμης MALAPARTE αν και φασίστας εδώρησε με την διαθήκη του όλη του την περιουσία στην τότε ΜΑΟ·Ι·ΚΗ Κίνα, το μοναδικό καθεστώς κατά την γνώμη του που επλησίαζε τον πρωτογενή ηρωϊκό αγροτικό φασισμό.

...καί ΑΡΙΣΤΟΚΡΑΤΗΣ ...καί ΑΝΤΑΡΤΗΣ

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Είσθε πρίγκηπας;

Δ.Σ.: *Οι πρόγονοί μου είχαν τον τίτλο του πρίγκηπος. Βεβαίως εγώ ταυτίζω την έννοια του πρίγκηπος και του ευγενούς με την έννοια του ήρωος πολεμιστού, του χοροδεσπότου ο οποίος μπορεί να διέθετε πύργο αλλά ήταν και ο πρώτος που ριχνόταν στη μάχη για να υπερασπίσει τη βάση, τον λαό. Ένας από τους προγόνους μου, ο παπούς μου Δημήτριος Σούτζος που υπήρξε Δήμαρχος Αθηναίων ονομαζόταν από τους αντιπάλους του «Δήμαρχος των Λούστρων» γιατί αντλούσε τις πολιτικές του δυνάμεις από τις λαϊκές τάξεις, ενώ άλλος συγγενής μου ο ποιητής Αλέξανδρος Σούτζος πέρασε μια ζωή γιομάτη διωγμούς, φυλακές και εξορίες γιατί υπερασπιζόταν με φανατισμό τις λαϊκές ελευθερίες και καυτηρίαζε με τους στίχους του τους ισχυρούς της εποχής του. Ένας άλλος πάλι ο Ηγεμόνας της Μολδαυΐας Μηχαήλ Β. Σούτζος, εξέχον μέλος της Φιλικής Εταιρείας που υποστήριξε με όλες του τις δυνάμεις, το κίνημα του Αλέξανδρου Υψηλάντη στα 1821, έκαμε δημόσια τα ηγεμονικά του εμβλήματα διακηρύσσοντας ότι προτιμάει να είναι ο τελευταίος πολίτης του ελεύθερου έθνους παρά πρίγκηπας διορισμένος από το Σουλτάνο.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πότε ασχοληθήκατε για πρώτη φορά με το εθνικιστικό κίνημα;

Δημήτρης Σούτζος: *Για πρώτη φορά, ήμουν μαθητής ακόμα στο γυμνάσιο. Είχα γραφτεί σε μια οργάνωση Ελλήνων - Εθνικιστών, την οποία αντελήφθη περνόντας τυχαία από την Λεωφ. Συγγρού, η οποία είχε αρχές καθαρά εθνικοσοσιαλιστικές. Καί αυτό συνέβαινε εις το σωτήριο έτος 1932.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πώς κρίνετε σήμερα τις ιστορικές προσωπικότητες της εποχής σας; Τον Λένιν, το Μουσολίνι.

Δ.Σ.: *Ο Λένιν ήταν ένας επαναστάτης, ένας άνθρωπος δυναμικός και αποφασιστικός. Βέβαια δεν πίστευε στο έθνος, ήταν διεθνιστής. Ήταν η εποχή που σύμφωνα με τις θεωρίες του Μαρξ δεν υπήρχαν άνθρωποι στον κόσμο χωρισμένοι κάθετα, αλλά οριζόντια. Δεν εννοούνται σύμφωνα με τις μαρξιστικές θεωρίες που όλοι τα ανέλυαν σαν οικονομικά φαινόμενα καί θεωρούσαν την ιδέα του έθνους εποχιακή και περαστική και δεμένη με μια ορισμένη βαθμίδα οικονομικής εξέλιξης όπως ήταν η περίοδος των εθνικών κρατών που είχαν αναπτυχθεί κυρίως κατά τον 19ο αιώνα. Πιστεύανε ότι το έθνος γεννιέται καί πεθαίνει με τον καπιταλισμό, και από τη στιγμή που ο καπιταλισμός αρχίζει να παίρνει μια μορφή διεθνούς συνεργασίας η έννοια του έθνους γίνεται κάτι ξεπερασμένο. Σε αυτή την ιδέα, ήταν σύμφωνος, ο Λένιν, ήταν διεθνιστής. Και όμως ο Λένιν υπήρξε ο πρώτος αναθεωρητής, του μαρξισμού, όταν ο μαρξισμός πήρε την πρώτη του επαφή σε εφαρμογή με την ανθρώπινη πραγματικότητα στην Σ. Ένωση και ένα βασικό στοιχείο της αναθεωρήσεως των ορθοδόξων μαρξιστικών αρχών, ήταν η νέα οικονομική πολιτική που εφήρμοσε, η οποία είχε υποτυπώδη στοιχεία της παραδοχής, έστω και εν σπέρατι, της ατομικής πρωτοβουλίας. Δεν χρειάζεται να μπούμε σε λεπτομέρειες και να επεκταθούμε διότι με δυο λόγια, δεν αναπτύσεται, αυτό, αλλά όλοι λίγο πολύ έχουν μια ιδέα μπορούν να βγάλουν ορισμένα συμπεράσματα.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Για τον Μουσολίνι;

Δ.Σ.: *Για το Μουσολίνι. Ο Μουσολίνι ξεκίνησε σοσιαλιστής. Και αυτόν η δίνη του 1ου πολέμου τον έκανε να παραμερίσει τον διεθνισμό με τον οποίο ξεκίνησε και να προτάξει την ιδέα του έθνους, του ιταλικού. Ήταν ένας άνθρωπος μεγαλεπίβουλος, πολύ δραστήριος,*

1937. Τάγματα Ἐργασίας (Ὀργάνωσις Ἐθελοντῶν Ἐργασίας). Ἀπό ἀριστερά: Σούτζος, Μπαλάνος, Μπουρνιᾶς, Ι. Παυλίδης, ὁ Κυβερνήτης Ι. Μεταξᾶς, ἕνας ἐθελοντής, ὁ Ἀρχηγός τῶν Ταγμάτων Βεζάνης, ὁ Ὑπουργός Κ. Κοτζιᾶς, Κροντηρᾶς, Δ. Παυλίδης, ἕνας δημοσιογράφος κι ἀκόμα ἕνας ἐθελοντής.

πολύ δυναμικός αλλά δεν ήξερε πού να σταθεί και πού να σταματήσει. Τα μυαλά του πήραν αέρα και το αποτέλεσμα είναι, ότι ενώ ξεκίνησε σχεδόν εκ του μηδενός και δημιούργησε, έστω και με άτιμα μέσα πολεμώντας, αναστήλωσε μια αυτοκρατορία, πιστεύοντας στο αρχαίο Ρωμαϊκό imperium, κατάληξε να φέρει την Ιταλία υποτελή και υπό κατοχή των Γερμανών του Χίτλερ. Και το τέλος του ήταν γνωστό.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κατά τη γνώμη σας το καθεστώς τη 4ης Αυγούστου πέτυχε ή απέτυχε;

Δ.Σ.: *Βασικά την 4η Αυγούστου πρέπει κανείς να την συνδέσει με μια άλλη ημερομηνία, η οποία αποτελεί σταθμό στην ελληνική μας ιστορία, και αυτή είναι η 28η Οκτωβρίου, και το ΟΧΙ που σε εποχή που όλα τα κράτη της Ευρώπης που θεωρούντο ισχυρά, έπεφταν σαν χάρτινοι πύργοι, ορθούσε την Ελλάδα και έκανε όλο τον κόσμο να τρίβει τα μάτια του. Τίποτε άλλο δεν νομίζω να χρειάζεται να πω.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πέστε μας για εκείνη την περίοδο ανήκατε σε κάποια οργάνωση νεολαίας;

Δ.Σ.: *Παράλληλα με την οργάνωση της νεολαίας είχα δημιουργήσει μια άλλη οργάνωση Εθελοντών Εργασίας, πιο γνωστή σαν Τάγμα Εργασίας. Ήταν μια οργάνωση που δεν ξεκίνησε απ' το ίδιο το κράτος όπως η ΕΟΝ. Ήταν μια οργάνωση αγωνιστών που ξεκίνησε πολύ πριν αναλάβει την εξουσία ο Γιάννης Μεταξάς. Οι αγώνες που συνέδεαν τα μέλη ήταν μακροχρόνιοι υπέρ της απελευθερώσεως των αλυτρώτων αδελφών μας. Γι' αυτό το λόγο τα μέλη ήσαν κυρίως Κύπριοι, Βορειοηπειρώτες και Δωδεκανήσιοι.*

Επίσης, ταυτόχρονα με τις εθνικές διεκδικήσεις υπήρξε και κοινός αγώνας εναντίον των μαρξιστών της εποχής, οι οποίοι κατά την διάρκεια του μεσοπολέμου ήσαν σαφώς τοποθετημένοι αντίθετα προς στην ιδέα της πατρίδας.

Για τους κομμουνιστές της εποχής εκείνης η πατρίδα και το έθνος ήσαν έννοιες καταδικαστέες. Η πατρίδα γι' αυτούς ήταν μόνο η Σοβιετική Ένωση. Δεν υπήρχαν εθνικές διαφορές όπως Βούλγαροι, Άγγλοι, Γάλλοι, Ούγγροι, Ρώσσοι κ.λπ. Η ιδέα της πατρίδας ήταν καταδικαστέα και εθεωρείτο αναχρονιστική. Άλλο αν στην ίδια την Σ. Ένωση αυτή η ιστορία είχε αρχίσει να αλλάζει ιδίως από τη στιγμή που την εξουσία κατέλαβε ο Στάλιν για να καταλήξει στο πολεμικό σύνθημα «Εμπρός για τη Ρωσική πατρίδα».

Ξαναγυρίζοντας λοιπόν στο θέμα μας η διάθεσις των νέων να προσφέρουν κάτι στο έθνος υλοποιήθηκε με την μορφή εθελοντικής εργασίας σε κοινωφελή έργα, κάτω από μια ενιαία στολή που έμοιαζε με στρατιωτική αλλά και πανεργατική φόρμα και κατά σύμπτωση όλα σχεδόν τα στελέχη της ήταν έφεδροι αξιωματικοί.

Μέσα σ' αυτή την οργάνωση και κάτω απ' αυτή την στολή είχαν συνταχτεί καλλιτέχνες, εργάτες, μικροεπαγγελματίες επιστήμονες και γενικά νέοι κάθε τάξεως και μορφωτικού επιπέδου με μοναδικό σκοπό «ΟΛΑ ΓΙΑ ΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ». Αυτό είχαμε και για σύνθημα. Έτσι άλλωστε τόνιζε και το τραγούδι μας. «ΕΜΠΡΟΣ ΟΛΟΙ ΜΕ ΜΙΑ ΚΑΡΔΙΑ, ΣΤΑ ΣΤΗΘΙΑ ΤΗΝ ΕΛΠΙΔΑ, ΓΙΑΤΙ Ο ΑΓΩΝΑΣ ΚΙ Η ΔΟΥΛΕΙΑ ΔΟΞΑΖΟΥΝ ΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ». Όπου η εθελοντική εργασία για το Εθνικό σύνολο μπαίνει στην ίδια μοίρα με τον αγώνα που διεξάγεται στα πεδία των μαχών.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Μια και προχωραμε τωρα με τις ημερομηνίες τις ιστορικές, για εσάς το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ έκανε εθνική αντίσταση;

Δ.Σ.: *Το ΕΑΜ-ΕΛΑΣ ήταν ένα κίνημα το οποίο φώναξε όλους τους Έλληνες να συσπειρωθούν σε ένα Εθνικό Απελευθερωτικό Μέτωπο, παρ' όλο που ο σκληρός πυρήνας του αποτελείτο, από παλαιούς διεθνιστές του ΚΚΕ, η έκκληση αυτή έγινε με συνθήματα εθνικιστικά.*

Το κτύπημα εναντίον του κατακτητού, για να καμουφλάρει παλιές προθέσεις, οι οποίες αποτελούσαν μια μετατόπιση της τακτικής των λαϊκών μετώπων, στον τομέα τον εθνικό. Κάνοντας αυτή την προσπάθεια, μάζεψε όλους τους Έλληνες στο όνομα της πατρίδας, ποιοι; (εκείνοι για τους οποίοους η πατρίδα ήταν κάτι το ξεπερασμένο, εκείνοι οι ίδιοι άνθρωποι, οι οποίοι τραγουδούσαν στον ύμνο τους κάτω η πατρίδα. Όπως είπα προηγουμένως, χώριζαν όλους τους λαούς σε εκμεταλλευτές και υφισταμένους στην εκμετάλλευση και οι πατρίδες αποτελούσαν αναχρονισμό). Και όμως μ' αυτό το σύνθημα κάλεσαν όλους τους Έλληνες να πλαισιώσουν το μέτωπό τους. Είναι αναμφισβήτητο ότι έκαναν αγώνα εναντίον του κατακτητού, αλλά όπως είπε χαρακτηριστικά ο Γεώργιος Παπανδρέου: «λίγες σελίδες δόξας και πολλές προδοσίας και εγκλήματος».

Δεν μπορούμε να αμφισβητήσουμε όμως, το γεγονός ότι μπορεί να έγιναν ορισμένα εγκλήματα. Δυστυχώς, ήρθε η Βάρκιζα και αμνήστευσε αυτούς που έδωσαν τις εντολές και

καταδίκασε τα θύματα τα οποία, νομίζοντας ότι αγωνίζονταν για την Ελλάδα, αγωνίζονταν για εκείνο το οποίο, έκρυβε η πρόθεσης του σκληρού πυρήνος του ΚΚΕ, μέσα στο πλαίσιο της επέκτασης των λαϊκών μετώπων, στον εθνικό τομέα, στον εθνικό απελευθερωτικό αγώνα. Αυτή η περιορισμένη κλίκα, η οποία απεδοκιμάσθη από την επίσημη ηγεσία του ΚΚΕ των επιγόνων, μιλάμε για Σιάντο - Ιωαννίδη και άλλους (δεν αναφέρω τον Ζαχαριάδη ο οποίος έλειπε).

Αυτοί που επεδίωξαν διεθνισμό καλούσαν τον κόσμο να αγωνισθεί για το έθνος. Επρόκειτο για μια μεγάλη απάτη που έπεσαν θύματα όλες αυτές οι χιλιάδες των ανθρώπων που μπήκαν στο ΕΑΜ-ΕΛΑΣ και αγωνίσθηκαν και έφθασαν σε εγκληματικές ακρότητες και εθνικοπροδοτικές, γιατί δεν είναι λίγες οι καταδόσεις εκείνη την περίοδο, νομίζοντας ότι έτσι πολεμούν για την Ελλάδα. Ακόμη και τα τραγούδια τους ήταν απατηλά, δεν έλεγαν εμπρός για την διεθνή, έλεγαν «εμπρός ΕΛΑΣ για την Ελλάδα, το δίκιο και την λευτεριά». Συνθήματα καθαρά εθνικιστικά, και γι' αυτά τα συνθήματα πολλοί, πολέμησαν, και πολλοί στήθηκαν μπροστά, στο εκτελεστικό απόσπασμα των Γερμανών, πέθαιναν τραγουδώντας τον εθνικό ύμνο. Ποιοι; αυτοί, των οποίων οι καθοδηγηταί παλαιότερα όταν γίνονταν παρελάσεις της 25ης Μαρτίου, έβγαιναν και μούντζωναν την εθνική σημαία.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κατά τη γνώμη σας τα μέλη της ΕΣΠΟ ήταν προδότες ή πατριώτες;

Δ.Σ.: *Τα μέλη της ΕΣΠΟ ήταν άνθρωποι κάθε άλλο παρά ελληνικά κινούμενοι. Από την στιγμή κατά την οποία οι Γερμανοί μπήκαν σαν κατακτητές εδώ μέσα, όσο και αν, ήτε λόγω συστήματος, είτε και λόγο θαυμασμού για την αναμφισβήτητη γερμανική ικανότητα, σε πολλούς τομείς, και σε πνευματικούς και σε δυναμικούς, είναι γεγονός ότι από την στιγμή που μπήκαν σαν κατακτητές ήσαν καταδικαστέοι.*

Άλλωστε η όλη στρατηγική των Γερμανών κάθε άλλο παρά απεδείχθη εδώ μέσα φιλελληνική, παρά το προηγούμενο, ότι τιμώντας την ελληνική ανδρεία, ο ΧΙΤΛΕΡ διέταξε να μην κρατηθεί αιχμάλωτος κανένας Έλληνας στρατιώτης, και οι Έλληνες αξιωματικοί να γυρίσουν στα σπίτια τους με τα σπαθιά τους και με τα πιστόλια τους. Βέβαια αυτό δεν εμπόδισε τις τοπικές στρατιωτικές διοικήσεις, πολύ σύντομα να εκδώσουν αυτές τις διαταγές, που ο κάθε ένας που είχε κατοχή όπλων να τουφεκίζεται και ουκ ολίγοι σ' αυτοί την πρώτη φάση ντουφεκίστηκαν. Παρ' όλα ταύτα από ότι ξέρω δεν νομίζω να παρέδωσε κανείς τα όπλα του τα οποία ήρθε η στιγμή που χρησιμοποιήθηκαν.

Η ΕΣΠΟ κατά την γνώμη μου αποτελούνταν από ανθρώπους οι οποίοι δεν είχαν καταρχήν κανένα εθνικιστικό παρελθόν, απλώς ήταν άνθρωποι οι οποίοι επωφελήθηκαν, κεροσκοπικά από μια κατάσταση καινούργια, θέλησαν κάτι να δημιουργήσουν και κάτι να επωφεληθούν και άρχισαν να γράφουν εθελοντές για να στείλουν στο μέτωπο το ρωσικό, και πρέπει να σημειώσουμε εδώ ότι η μόνη χώρα στην Ευρώπη ποιυ δεν έστειλε εθελοντές να πολεμήσουν με τα WAFFEN SS και τη γερμανική στολή στο ρωσικό μέτωπο, ήταν η Ελλάδα. Παρά το γεγονός επίσης, ότι πριν μπουν οι Γερμανοί ως κατακτητές πολλοί Έλληνες, ίσως η πλειοψηφία των Ελλήνων, διέκιντο συμπαθώς προς τους Γερμανούς. Έτσι είναι τα πράγματα. Και βέβαια επρόκειτο για μια καθαρή προδοτική οργάνωση, η οποία άρχισε να μορφοποιείται κάτω από την γερμανική καθοδήγηση και ενίσχυση, για συμφέροντα καθαρά γερμανικά και όχι ελληνικά σε εποχή που η Γερμανία ήταν δηλωμένος εχθρός της Ελλάδας.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Γιατί απέτυχε για εσάς η δικτατορία της 21ης Απριλίου;

Δ.Σ.: *Αυτοί οι άνθρωποι μπορεί να είχαν καλές διαθέσεις, δεν μπορώ να πω πως ήσαν άνθρωποι που ανέβηκαν γα να επωφεληθούν. Μπορεί οι προθέσεις τους να ήταν καλές αλλά ήταν από τους Έλληνες που είχαν συνταφτήσει το μέλλον της Ελλάδας με τα ξένα συμφέροντα και τέτοιου είδους Έλληνες υπάρχουν και σήμερα, οι οποίοι έχουν συνταφτήσει την εθνικοφροσύνη με την υποτέλεια.*

Συμμάχους ασφαλώς πρέπει να έχει κάθε κράτος, δεν ζει ξεκρέμαστο στον κόσμο, αλλά οι συμμαχίες των Ελλήνων πρέπει να έχουν σαν κίνητρο το ελληνικό συμφέρον και να μην δέχονται αυτό το πιόνι για να κερδίσει ένα μεγαλύτερο κομμάτι. Μέσα σ' αυτό το πνεύμα δυστυχώς το 99% των Ελλήνων αξιωματικων, υπό το κράτος της συμμαχίας του ΝΑΤΟ, είχε συνειδητοποιήσει αυτή τη γραμμή και απόροια αυτής της συνειδητοποίησης ήταν και η πολιτική της 21ης Απριλίου.

Αντίθετα ο Μεταξας για να μην γίνει μια παραπλήσια κατάσταση, δεν σκέφτηκε εάν είναι γερμανόφιλος ή αγγλόφιλος, ως ελληνόφιλος επολιτεύθει, ως ελληνόφιλος οργάνωσε την νεολαία, ως ελληνόφιλος ένωσε και το λαό, και έτσι την αποφασιτική στιγμή είπε το ΟΧΙ στον Μουσολίνι. Η πολιτική του Μεταξά μια ήταν, η πολιτική της Ελλάδας και του πολιτισμού. Αυτά έχω να πω κάνοντας αυτόν τον παραλληλισμό.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Έχετε ερωτευθεί στη ζωή σας;

Δ.Σ.: *Βασικά και αμετακίνητα ήμουνα πάντα ερωτευμένος με την γλυκειά μου πατρίδα την μάνα Ελλάδα. Αυτό βέβαια δεν με εμπόδισε να τιμώ και να θαυμάζω την γυναικεία ομορφιά.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Ποιο είναι το χρώμα σας;

Δ.Σ.: *Σαν αξιωματικός του ιππικού, του αγαπημένου μου όπλου και κουβαλώντας μια μακραίωνη παράδοση προσφοράς θυσίας και αίματος, το χρώμα το οποίο εκφράζει αυτά τα ιδανικά είναι το χρώμα της ελπίδος, το πράσινο. Κατοικώντας όμως στα ελληνικά εδάφη και ζώντας κάτω από αυτόν τον ουρανό και περιβαλλόμενος από την αιώνια θάλασσά μας θα έλεγα ότι είναι δυνατόν να με εκφράζουν και τα χρώματα της σημαίας μας, το λευκό και το κυανόν. Πλην όμως το χρώμα κάθε επαναστάτη, είναι και θα είναι το κόκκινο.*

Αυτό που κυλάει στις φλέβες κάθε πραγματικού μαχητή.

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Σήμερα πια είναι η γνώμη σας για το εθνικιστικό κίνημα στην Ελλάδα για τις τόσες οργανώσεις, κινήσεις που υπάρχουν;

Δ.Σ.: *Όλες οι οργανώσεις - κινήσεις που υπάρχουν, ανεξάρτητα αν η κάθε μια είναι άσχετη από την άλλη, δείχνουν ότι η διάθεση η εθνικιστική, είναι διάχυτη ιδίως στην νεώτερη γενιά. Παρ' όλο που υπάρχουν τ' αντεθνικά ρεύματα, που αποτελούν ένα κατεστημένο και που έχουν σαν προμετωπίδα, τον ευδαιμονισμό, την υλιστική αντίληψη, που καλλιεργούν την ηττοπάθεια, τον φιλοτομαρισμό μέσα στις ψυχές των νέων Ελλήνων, υπάρχει το ιδανικό του έθνους ανεξάρτητα, εάν υπάρχει δυστυχώς στην φυλή μας το φαινόμενο το οποίο βλέπει κανείς από αρχαιοτάτων χρόνων, που ο καθένας να θέλει να σηκώσει δικό του μπαϊράκι. Δεν είναι φαινόμενο της εποχής μας, είναι φαινόμενο το οποίο δυστυχώς παρετηρήθει σε όλες τις φάσεις της ελληνικής ιστορίας. Και δεν πρέπει να ξεχνάμε κάτι διδακτικό που πρέπει να μας είναι δίδαγμα για το μέλλον, ότι το φαινόμενο αυτό το καλλιέργησε και εκμεταλλεύθηκε ο ξένος παράγοντας.*

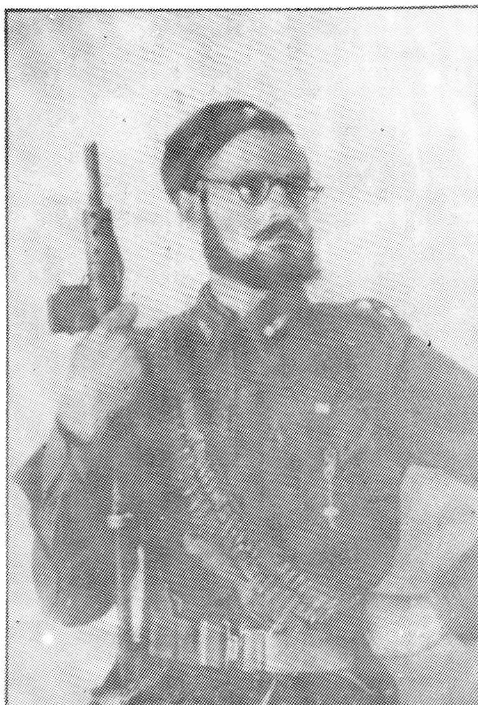
ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Πώς κρίνετε την εθνικιστική Αριστερά όπως αυτή παρουσιάζεται μέσα από τις στήλες του περιοδικού μια που σήμερα βλέπουμε να ονομάζονται εθνικιστές άνθρωποι που υποστηρίζουν την ένωση της οικονομικής Ευρώπης, την ΕΟΚ ή να είναι ποιο Αμερικανοί από άλλους στο παρελθόν.

Δ.Σ.: *Τώρα μου λες να διαχωρήσουμε ένα όρο αγαπητέ μου. Εθνικόφρονες μπορεί να λέγονται αυτοί οι κύριοι, εθνικιστές δεν λέγονται και ίσως η λέξη εθνικισμός να τους απωθεί. Δυστυχώς στην συναίσθηση της εθνικοφροσύνης έχει κυριαρχήσει μια νοοτροπία η οποία σήμερα ιστορικά όσο πάει και ξεπερνιέται. Ήταν δεμένη με τον αντικομμουνισμό. Βασικά με τις σημερινές συνθήκες όπως διαμορφώνονται, νομίζω και ο όρος αντικουμουνισμός αρχίζει να ξεπερνιέται, θεωρούμενος από εθνικιστική σκοπιά. Ο όρος αντιμαρξισμός αναμφισβήτητα πάντα έχει την θέση του. Κατά συνέπεια νομίζω ότι οι τάσεις της εθνικοφροσύνης, όπως την προσδιόρισα προ ολίγου, τις συνταφτίσεως του ελληνικού συμφέροντος, με συμφέροντα ξένων δυνάμεων εναντίον της ιδέας του κομμουνισμού, οδηγεί σε κάθε άλλο παρά εθνικό αποτέλεσμα. Κατά συνέπεια σήμερα υπάρχουν εθνικιστές και στο χώρο της λεγόμενης δεξιάς και στο χώρο του λεγόμενου κέντρου και στο χώρο της άκρας αριστεράς. Καλοί και κακοί Έλληνες υπάρχουν παντού καλοί για τον εαυτό τους για την Ελλάδα. Ένας εθνικιστής πρέπει να ψάξει να βρει τους καλούς Έλληνες και αν μπορεί να τους ενώσει.*

ΤΟ ΑΝΤΙΔΟΤΟ: Κια μια τελευταία ερώτηση πριν τελειώσουμε, αφού πρώτα σας ευχαριστήσουμε για τον χρόνο που μας διαθέσατε, ποιες είναι οι προοπτικές του ελληνικού εθνικιστικού κινήματος;

Δ.Σ.: *Αυτό δεν μπορώ να το ξέρω. Εκείνο το οποίο θεωρητικά μπορεί κανείς να πει είναι ότι σε όλες τις περιστάσεις την λύση την δίνει η δύναμης.*

Οι συντελεσταί που διαμορφώνουν την δύναμη είναι πολλοί. Είναι η πίστης, είναι η συ-

[illegible] για τους φίλους αναγνώστες του ΑΝΤΙ[illegible]. [illegible] [illegible] Ο σκοπός είναι ένας, το Έθνος! [illegible] 20/12/[illegible]

νέπεια, δηλαδή το ήθος εκείνων που αγωνίζονται, ότι λένε να το κάνουν. Κάπου γράφω ότι ο λόγος του εθνικιστή πρέπει να είναι συμβόλαιο, και έχει σημασία αυτό.

Είναι η εντιμότητα, η αποφασιστικότητα, είναι η μαχητικότητα, η μόρφωση, η ενότητα και η συσπείρωση η οποία όσο είναι δυνατόν πρέπει να επιτευχθεί κάποτε. Βέβαια άμα γίνει ένας αγώνας και αυτό το λέω κυρίως για εσάς την νεώτερη γενιά, θα βρεθεί ένας αρχηγός που η προσωπικότητά του, θα μπορέσει να ενώσει και τους άλλους.

Αλλά και αν δεν βρεθεί ένας και υπάρχουν πολλοί αρχηγοί, όταν υπάρχουν όλα τ' άλλα στοιχεία στο τέλος θα έρθει η νίκη. Μέσα σ' αυτά τα στοιχεία που ανάφερα προηγουμένως πρέπει να προσθεθεί και η διάπλαση της μόρφωσης, να φροντίσει κανείς να μορφώνεται εθνικιστικά και προπαντός να μελετά στο βάθος την ιστορία μας.

Όσο υπάρχουν Έλληνες θα υπάρχουν και άνθρωποι που θ' αγωνίζονται και θα ξεχωρίζουν από την μεγάλη μάζα. Το ίδιο συνέβαινε σε όλες τις φάσεις της ιστορίας μας, το ίδιο θα συμβεί και στο μέλλον.

Επ' ευκαιρία της συμπληρώσεως των είκοσι χρόνων από την ιστορική ημερομηνία της 24ης Νοεμβρίου 1971, όπου οι εθνικοεπαναστατικές φοιτητικές Ιταλικές δυνάμεις του FUAN κατάφεραν περηφανή θρίαμβο επιτυγχάνοντας την πρώτη θέση με το 44,78% (532.000 ψήφοι σε όλη την Ιταλική πανεπιστημιακή επικράτεια) και την οποίαν διατήρησαν επί σειρά ετών.

Το «Αντίδοτο» δημοσιεύει σήμερα ένα αφιέρωμα σε αυτόν που θεωρείται ο δημιουργός και αρχιτέκτονας του ιστορικού αυτού θριάμβου και που δεν ήταν άλλος από τον Έλληνα συναγωνιστή Γιώργο Βεντούρη, αδιαμφισβήτητο ηγέτη των μεικτών Ιταλοελληνικών εθνικοαριστερών συνιστωσών του MSI.

Το αφιέρωμα αυτό, όπως και οι φωτογραφίες που το συνοδεύουν, δημοσιεύθηκε πρόσφατα στο Ιταλικό εθνικιστικό περιοδικό DISSIDENZA, που κινείται στο πολιτικό χώρο του MSI, εν μέρει και προς τους Λομβαρδιανούς, έχοντας μέση κυκλοφορία 750.000 τεύχη.

ΓΙΩΡΓΟΣ ΒΕΝΤΟΥΡΗΣ

Ο ΗΓΕΤΗΣ
Ο ΔΙΑΝΟΟΥΜΕΝΟΣ
Ο ΠΟΛΙΤΙΚΟΣ
Ο ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΑΣ
Ο ΑΘΛΗΤΗΣ

Είναι δυνατόν τα παραπάνω χαρίσματα και οι ιδιότητες να χαρακτηρίζουν ένα και μοναδικό άτομο, αναρωτιέται ο FLAMINIO GOTTARDO συγγραφέας και εκδότης του Ιταλικού περιοδικού L' ASSALTO. Και όμως είναι, αποφαίνεται παρακάτω ο ίδιος.

Ο Βεντούρης γεννήθηκε το 1946 στα Ταμπούρια (Άγιος Δημήτριος) που είναι μια από τις φτωχογειτονιές του Πειραιά, όπου τελείωσε το δημοτικό και το Γυμνάσιο.

Από φτωχή μικροαστική οικογένεια, με τον πατέρα του Αντώνιο δημόσιο υπάλληλο (αλλά παρασημοφορημένο ήρωα του Ελληνο-Ιταλικού πολέμου σαν έφεδρο αξιωματικό) διακρίνεται από εκείνα κιόλας τα χρόνια για την πολύπλευρη μόρφωσή του και την ευγλωτία του σε σχέση με τους άλλους συνομήλικούς του.

Το 1964 δίνει εξετάσεις στην Ανωτάτη Βιομηχανική σχολή Πειραιώς και ενώ περιέργως είναι μέσα στους πρώτους σε σειρά επιτυχόντων δεν φοιτά αλλά φεύγει για Ιταλία εγγραφόμενος στην Ιατρική σχολή της Νεαπόλεως.

Στην πόλη αυτή παραμένει μόνο για μια χρονιά μεταγραφόμενος με άριστα στο Πανεπιστήμιο της FERRARA στον ιταλικό βορρά.

Από εδώ και πλέον η χαρισματική του ιδιοσυγκρασία θα τον καθιερώσει ως μια από τις πλέον δεσπόζουσες και εξέχοντες προσωπικότητες τόσο στον πολιτικο-συνδικαλιστικό χώρο, όσο και στον επιστημονικό.

Οι πανεπιστημιακές συνελεύσεις, θυελώδεις εκείνη την περίοδο, θα τον καθιερώσουν ως τον μεγαλύτερο ρήτορα των πανεπιστημιακών αμφιθεάτρων.

Η ευγλωτία του και ο ευγενικός σαρκασμός του, στοιχεία που χαρακτηρίζουν τον τέλειο ρήτορα, θα του δώσουν την πρωτοκαθεδρία μέσα σε μια πληθώρα χαρισματικών στελεχών του FUAN, από τα οποία πολλά σήμερα είναι εν ενεργεία βουλευτές του MSI.

Το 1968 τριτοετής και αριστούχος φοιτητής αντιμετωπίζοντας το δίλημμα να αφοσιωθεί στις σπουδές του ή να ακολουθήσει το εγερτήριο σάλπισμα των ιταλικών εθνικοεπαναστατικών δυνάμεων του FUAN, που καλούν σε συναγερμό τις εθνικιστικές φοιτητικές λαϊκές μάζες που φοιτούν στο βορρά, τάσσεται ανεπιφύλακτα με την δεύτερη λύση, προσυπογράφοντας την διακήρυξη του αγώνος μέχρις εσχάτων που αναγγέλει το FUAN στα Ιταλικά πανεπιστήμια του βορρά. Η ιστορική αυτή διακήρυξη που καλεί τις προλεταριακές εθνικοκοινωνικές φοιτητικές μάζες να ενταχθούν υπό τα σύμβολα του εθνικοεπαναστατικού FUAN φέρει τις υπογραφές των Βεντούρη, GALIMAO και TURIO (οι δύο τελευταίοι είναι σημερινοί βουλευτές του κινήματος) και κοσμεί σήμερα την αίθουσα τροπαίων του FUAN.

Απόλυτα οργανωτικός κατορθώνει να ανασυν-

τάξει μέσα σε 12 ημέρες 18 Πανεπιστήμια του βορρά προωθώντας στους εκλογικούς συνδυασμούς Έλληνες και Ιταλούς που ανήκουν στις εθνικοαριστερές συνιστώσες του κινήματος.

Το 1968 έχουμε τον πρώτο εκλογικό θρίαμβο στο Πανεπιστήμιο της FERRARA φέρνοντας το FUAN από το 16% στο 23%. Την χρονιά εκείνη με δική του παρέμβαση και ύστερα από αδιάκοπους συνδικαλιστικούς αγώνες, επιτυγχάνεται η δημιουργία της ULSRF δηλαδή της Ένωσης εργαζομένων φοιτητών στην περισυλλογή των φρούτων, η οποία δίνει το δικαίωμα σε 30.000 φοιτητές του Ιταλικού βορρά που ανήκουν στα ασθενέστερα οικονομικά στρώματα να εργασθούν στους καλοκαιρινούς μήνες — επί συμβάσει — και με ικανοποιητικές αποδοχές. Είναι η πρώτη COOPERATIVA (συνεταιρισμός) καθαρά φοιτητικής προέλευσης που δημιουργείται στη Βόρειο Ιταλία.

Καίτοι φέρει τον τίτλο του προέδρου της παραπάνω ενώσεως, αρνείται να περιχαρακωθεί σε κάποιο γραφείο αναλαμβάνοντας το ρόλο του επόπτου και ηγούμενος κλιμακίου χιλίων φοιτητών και φοιτητριών ασχολείται χειρωνακτικά με την περισυλλογή μήλων.

Την ίδια περίοδο αρχίζει συστηματικά να αρθρογραφεί δυναμικά και σε άψογο δημοσιογραφικό στυλ που ξενίζει ακόμη και επαγγελματίες Ιταλούς δημοσιογράφους, κριτικάρει, στηλιτεύει και παίρνει θέσεις που προβληματίζουν ή και ενθουσιάζουν ανάλογα με την περίσταση.

Οι εφημερίδες SECOLO, RESTO DEL CARLINO, GAZZETTA DI FERRARA, TEMPO τα περιοδικά BORGHESE και CANTITO, SPECCHIO και LINEA του παραχωρούν τον χώρο τους για σχεδόν καθημερινά άρθρα.

Την ίδια περίοδο από το βήμα των πανεπιστημιακών αμφιθεάτρων καθιερώνεται ως ο ενσαρκωτής των οραμάτων του εθνικοεπαναστατικού φοιτητικού λαϊκού κινήματος. Είναι πλέον ο επίσημος ομιλητής και ο οργανωτικός ηγέτης του κινήματος στην βόρειο Ιταλία, καθιερωμένος έπειτα από μια σειρά λαϊκών διεργασιών που επιτρέπει την καταξίωσή του σε πρώτο των πρώτων αφού στην καλώς εννοούμενη εσωκομματική διαπάλη των τάσεων και συνιστωσών του κινήματος, επικρατεί άλλων καταξιωμένων εθνικοαριστερών στελεχών όπως των TURIO, GALIMAO, SAVOLDI, PREMIATI, όλων σήμερα εν ενεργεία βουλευτών του κινήματος και πανεπιστημιακών καθηγητών.

Καίτοι μόλις τεταρτοετής φοιτητής εντυπωσιάζει τον καθηγητή της ανατομοϊστιολογικής παθολογίας, ο οποίος τον χρήζει επίσημα βοηθό του.

Είναι η ψυχή και η φλόγα των συμπατριωτών του που έρχονται να σπουδάσουν στην χώρα μας αγωνιζόμενος και επιτυγχάνοντας την ευνοϊκή ρύθμιση πολλών θεμάτων που τους απασχολούσαν.

Έρχεται σε σύγκρουση με το καθηγητικό κατεστημένο και την σύγκλητο του Πανεπιστημίου, η οποία τον κατηγορεί ότι υπό τας ευλογίας του FUAN προωθεί μόνο Έλληνες σε θέσεις κλειδιά, όπως επόπτες πανεπιστημιακών εστιατορίων, βιβλιοθηκών, αθλητικών χώρων κ.λπ.

Δημιουργείται σάλος όταν στη συνεδρίαση της συγκλήτου δηλώνει επί λέξει ότι:

«Θα πρέπει να αισθάνεστε υπερήφανοι για το ελληνικό στοιχείο που κοσμεί την χώρα σας διότι όταν η Ελλάς δημιουργούσε τους Παρθενώνες, οι Σαμπίνοι και οι Ετρούσκοι γύριζαν με ποδιές προβάτων».

Είμαστε τότε στο 1969 και το FUAN έχει ανέβει απο το 16% στο 24% απειλώντας πλέον την κυριαρχία του αριστερίστικου MOVIMENTO STUDENTESCO (32%), ο δε Βεντούρης έχει λάβει ως υποψήφιος της Ιατρικής στη Βόρειο Ιταλία για το FUAN το σαρωτικό 74%.

Η δυσφορία επεκτείνεται και στο εθνικιστικό FUAN και κατ' επέκταση και στο ίδιο το MSI. Η τάση ALMIRANTE τον κατηγορεί άμεσα για... αντιϊταλική υστερία και ζητεί την κεφαλή του επί πίνακι. Οι εθνικοαριστερές τάσεις και οι Ραουτιανοί συσπειρώνονται γύρω του κατηγορώντας τον Αλμιράντε ότι ψάχνει αφορμές για να εξοντώσει την εσωκομματική αντιπολίτευση.

Το MSI απειλείται με διάσπαση. Ο Βεντούρης στεκόμενος όπως πάντα στο ύψος των περιστάσεων παραιτείται δηλώνοντας λακωνικά:

«Η πολιτική και ο συνδικαλισμός με κούρασαν, ας με αφήσουν επιτέλους ήσυχο».

Μια ώρα μετά 260 στελέχη του FUAN όλοι τους (DIRIGENTI NAZIONALI - ηγετικά στελέχη) τον ακολουθούν στο δρόμο της αποστασιοποίησης. Σε μια εκδήλωση αλληλεγγύης όλα τα εκλεγμένα με το FUAN εθνικοαριστερά στελέχη των Ελλήνων του ΕΣΕΣΙ υποβάλλουν τις παραιτήσεις τους.

Το ακαδημαϊκό έτος 1970 που ακολουθεί είναι ένα από τα πλέον εκρηκτικά σε όλους τους τομείς της πολιτικο-κοινωνικής ζωής στην Ιταλία. Οι φοιτητικές παρατάξεις προετοιμάζονται πυρετωδώς για τη μεγάλη κυρίως πανεπιστημιακή αναμέτρηση μεταξύ του FUAN και του MOVIMENTO STUDENTESCO.-

Στο βορρά οι συσχετισμοί είναι 24% για το FUAN και 32% για τους αριστεριστές. Όμως στη Βόρειο Ιταλία η απομάκρυνση του ηγέτη των εθνικοαριστερών και των άλλων εθνικοεπαναστατικών τάσεων έχει φέρει το εθνικολαϊκό φοι-

Il voto ai diciottenni: a chi giova di più

L'abbassamento dell'età minima per l'esercizio del diritto di voto da 21 a 18 anni rientrava inizialmente in un testo unificato per la modifica degli articoli della Costituzione sull'elettorato attivo e passivo approvato dalla com-

Πρωτοσέλιδο τοῦ Ἰταλικοῦ τύπου μέ τήν φωτογραφία τοῦ χαρισματικοῦ ἡγέτη τῶν ἐθνικοαριστερῶν συνιστωσῶν τοῦ MSI Γιώργου Βεντούρη μέ τόν τίτλο: «Ἰδοῦ αὐτός στόν ὁποίον διοχετεύεται κατά συντριπτική πλειοψηφία ἡ ψῆφος τῶν 18χρονων Ἰταλῶν τῆς Βορειοανατολικῆς Ἰταλίας.

τητικό κίνημα σε κατάσταση αποσύνθεσης. Οι συνδυασμοί καταρτίζονται με αμιγώς Αλμιραντικά στοιχεία, κυρίως αποτελούμενα από νεοφασίστες. Εθνικομπολσεβίκοι, εθνικιστές προλετάριοι, Ραουτιανοί, Ρεμικοί εθνικοσοσιαλιστές και Περονιστές, η αριστερά δηλαδή του κινήματος απέχει προκλητικά από την εκλογική μάχη.

Είναι η περίοδος που ο Βεντούρης φορώντας την αθλητική πανεπιστημιακή φόρμα του GUS FERRARA επιτυγχάνει 13,67 στο άλμα τριπλούν και 11,47 τρέχοντας με την ομάδα σκυταλοδρομίας του πανεπιστημίου στους Πανιταλικούς πανεπιστημιακούς αγώνες.

Ρεκόρ που δεν είναι καθόλου ευκαταφρόνητα για εκείνη την εποχή και σε τέτοιου είδους αγώνες, λαμβανομένου μάλιστα υπ' όψη του γεγονότος ότι με τον στίβο τον οποίον υπεραγαπούσε, ασχολείτο μόνο περιστασιακά.

Μάταια εκείνη την περίοδο η GIANNA PREDA, μια από τις μεγαλύτερες φυσιογνωμίες στον δημοσιογραφικό και συγγραφικό χώρο, εκδότρια και διευθύντρια σύνταξης του εθνικοεπαναστατικού εβδομαδιαίου περιοδικού IL BORGHESE προειδοποιεί:

NON CE LA FAREMO - Δεν θα τα καταφέρουμε.

Αναλύοντας τους λόγους για τους οποίους το FUAN δεν θα μπορούσε να επιτύχει τίποτε απολύτως αποστερούμενο των χαρισματικών ηγετών του που αποτελούν την πλέον επαναστατική και ασυμβίβαστη πτέρυγα του κινήματος.

Πράγματι τα εκλογικά αποτελέσματα είναι καταστροφικά. Το FUAN υφίσταται καθίζηση. Στον Ιταλικό Νότο πέφτει από το 36% στο 19% ενώ στο βορρά η ήττα πέρνει διαστάσεις πανωλεθρίας: 7% από 24%.

Βλέποντας την καταστροφική αυτή εικόνα και με την μεσολάβηση του Ράουτι, αφού προηγείται έκκληση δραματική του Αλμιράντε προς τον Βεντούρη και τους άλλους παραιτημένους να

επανακάμψουν, οι ηγέτες των εθνικοαριστερών φοιτητικών τάσεων επιστρέφουν. Μέσα στο διάστημα ενός μηνός η κατάσταση μετατρέπεται άρδην. Ανακαταλαμβάνονται 19 πανεπιστήμια του βορρά ενώ σε ολόκληρη την Ιταλία επικρατεί οργανωτικός οργασμός.

Οι εκλογές του Νοεμβρίου του 1971 επισφραγίζουν τον θρίαμβο. Ο Βεντούρης πρώτος εκλεγμένος σε όλη την Ιταλία. Πρωτοσέλιδα του Ιταλικού τύπου, συνεντεύξεις.

Στη μεγάλη διαδήλωση του Φεβρουαρίου του 1972 όπου ένα εκατομμύριο Ρωμαίοι διαδηλώνουν την αλληλεγγύη τους προς τον ηγέτη του δικαιοκρατικού κινήματος Χουάν Περόν και την γυναίκα του Ισαμπελίτα που επισκέπτεται την ιταλική πρωτεύουσα, ο Έλληνας ηγέτης θα είναι αυτός που θα τους προσφωνήσει.

Το Δεκέμβριο του ίδιου έτους θα εκδοθεί από το CENTRO EDITORIALE NAZIONALE (Κέντρο Εθνικιστικών Εκδόσεων) το βιβλίο - δοκίμιο του Βεντούρη «NAZIONAL SINDACALISMO — NAZIONAL SOCIALISMO — NAZIONAL ANARCISMO» που είναι μια απάντηση στο βιβλίο του Ράσελ «Αναρχισμός - Σοσιαλισμός - Συνδικαλισμός».

Τον Φεβρουάριο του 1972 λαμβάνει την τιμητικώτερη διάκριση που επιφυλάσσει η Ιταλική Φοιτητική Πανεπιστημιακή Ένωση που απαρτίζεται από το σύνολο των πολιτικών δυνάμεων προς τους ξένους φοιτητές.

Του απονέμεται ο τίτλος του επιτίμου προέδρου της ενώσεως ενώ λαμβάνει τιμητική πλακέτα **σαν ο καλύτερος προφορικός και γραπτός χρήστης της Ιταλικής γλώσσας που πέρασε ποτέ από την Ιταλία.**

Τον Νοέμβριο του 1972 επισφραγίζεται με τις φοιτητικές εκλογές η καθιέρωση του FUAN ως της πρώτης φοιτητικής δύναμης με 45,6%.

Τα ποσοστά του είναι συντριπτικά ανώτερα από το δεύτερο MOVIMENTO STUDENTESCO που χάνει την μισή τουλάχιστον δύναμή του προς όφελος των εθνικοεπαναστατών. Μεταξύ των εκλεγμένων του FUAN εκείνου του έτους βλέπουμε να φιγουράρει στην μαθηματική σχολή το όνομα κάποιου άσημου **τότε UMBERTO BOSSI** που δεν είναι άλλος από τον σημερινό χαρισματικό ηγέτη του **Λομβαρδιανού Συνδέσμου**, τον φόβο και τον τρόμο του Ιταλικού πολιτικού κατεστημένου.

Τον επόμενο μήνα εκδίδεται το δεύτερο βιβλίο - δοκίμιο του Βεντούρη με τον τίτλο CONTRO L' UNIVERSITA BORGHESE E REAZIONARIA (Εναντίον του αστικού και αντιδραστικού πανεπιστημίου) το οποίο συναντά τις ευνοϊκότερες κριτικές από πανεπιστημιακούς κύκλους και το οποίο προλογίζει ο γνωστός εθνικιστής ακαδημαϊκός και φιλόσοφος PLEBE.

Το Μάρτιο του 1973 διεξάγονται οι περιφερειακές Ιταλικές εκλογές. Στην Βορειοανατολική Ιταλία οι φοιτητοεργατικές συνδικαλιστικές οργανώσεις του κινήματος προτείνουν με συντριπτική πλειοψηφία την υποψηφιότητα του Βεντούρη.

Καίτοι το ρίσκο είναι μεγάλο αφού οι φοιτητικές από τις βουλευτικές εκλογές είναι εντελώς διαφορετικό πράγμα, ο Έλληνας ηγέτης αποδέχεται την πρόκληση.

Σε μια άνευ προηγουμένου προεκλογική εκστρατεία και συνεπικουρούμενος από χιλιάδες φοιτητικά και εργατικά στελέχη του κινήματος θα οργώσει κυριολεκτικά τις πόλεις και τα χωριά της περιοχής που είναι υποψήφιος.

Τα τελικά αποτελέσματα είναι θριαμβευτικά αφού εκλέγεται με 200.000 ψήφους πρώτος βουλευτής του κινήματος.

Όμως οι επιτυχίες αυτές φαίνονται ότι είναι η απαρχή για να σημειωθούν οι πρώτες αρνητικές αντιδράσεις στο εσωτερικό του κινήματος, κυρίως από άτομα που δεν βλέπουν ευνοϊκά την ανάδειξη κάποιου μη Ιταλού στις υψηλότερες θέσεις της ιεραρχίας του ιταλικού εθνικιστικού κινήματος.

Εντελώς ξαφνικά τον Σεπτέμβριο του ιδίου χρόνου και ενώ είναι εκλεγμένος περιφερειακός βουλευτής του ζητούν να παραιτηθεί και να εκθέσει υποψηφιότητα στη Ρώμη για τις επικείμενες εκλογές του Νοεμβρίου. Η απόφαση αυτή που προσυπογράφεται από τον ίδιο τον Αλμιράντε δεν μπορεί να θεωρηθεί τυχαία αφού οκτώ ημέρες νωρίτερα το εθνικιστικό περιοδικό BORGHESE έχει δημοσιεύσει **βαρυσήμαντο άρθρο του Βεντούρη στο οποίο καταγγέλεται η απόφαση της Αλμιραντικής πλειοψηφίας να προβεί στην προσθήκη στον τίτλο του κινήματος του όρου «Εθνικιστική Δεξιά» ως άστοχη, υστερόβουλη και ιδεολογικά ανόητη που μόνο κακό μπορεί να προκαλέσει στο MSI.**

Είναι αυτονόητο ότι ο Βεντούρης ομιλεί εξ' ονόματος όλων των εθνικοαριστερών και εθνικοεπαναστατικών συνιστωσών του κινήματος και αυτό το γεγονός δεν μπορεί παρά να προκαλεί τις αντιδράσεις και την οργή της τότε Αλμιραντικής τάσης.

Στο έκτακτο συνέδριο της BRESCIA στις 17 Σεπτεμβρίου του 1973 ο διχασμός των 2000 εκλεγμένων συνέδρων του MSI είναι πρωτοφανής.

Οι BERVEGLIO - SAVUARDI - NICOTERRA - SCOLLIO - RAUTI - FRANCHI - PISANO - SOLMINI - DEREDA ROVELLO - LEOPOLDI - MAGNANI, όλοι βουλευτές των εθνικοαριστε-

Μέ τήν τάξη του τό 1961 στήν ἀκρόπολη ὡς μαθητές τοῦ περίφημου Ε΄ Γυμνασίου Πειραιῶς τό ὁποῖο ὑπῆρξε τό φυτώριο γιά σημαντικά στελέχη τῶν ἐθνικοκοινωνιστῶν.

Ἐπίσης διακρίνονται στή φωτογραφία ἐκτός τοῦ Βεντούρη μέ τό βέλος στήν πάνω σειρά, οἱ Στέλιος Ἀθανασιάδης καί Χαράλαμπος Γαϊτάνιας, ἡγετικά στελέχη μετέπειτα τοῦ ΕΣΕΣΙ στήν Ἰταλία.

Ἡ φωτογραφία εἶναι ἀπό τήν TEMPO τόν Ἰούνιο τοῦ 1972.

ρών τάσεων του κινήματος, συνεπικουρούμενοι από τους TURIO - GALIMAO - SAVOLDI, ηγετικά στελέχη του FUAN, ζητούν να ανακληθεί η απόφαση που υποχρεώνει τον Βεντούρη να θέσει υποψηφιότητα στη Ρώμη.

Ακολουθεί μια θυελλώδη σειρά αντεγκλήσεων εκατέρωθεν, ώσπου ο Βεντούρης παίρνει τον λόγο.

Αφού ευχαριστεί το στελεχιακό δυναμικό του κινήματος και τις εκατοντάδες χιλιάδες των ανωνύμων αγωνιστών που έδωσαν μαζί την κερδισμένη μάχη της περιόδου εκείνης, δηλώνει απερίφραστα ότι παραιτείται αφού δεν θέλει να θεωρηθεί ο υπεύθυνος της διάσπασης του κινήματος.

Στο αποκαλούμενο από πολλούς κύκνειο άσμα του θα πει μεταξύ των άλλων:

«Αντιδρούμε στην προσθήκη του όρου εθνικιστική δεξιά διότι το δεύτερο συνθετικό είναι ταυτισμένο απόλυτα με τους αστούς και τους καπιταλιστές.

Οι εργάτες και οι προλετάριοι, οι άνεργοι, οι φοιτητές και οι διανοούμενοι που είναι σήμερα η αιχμή του δόρατος του κινήματός μας, τα παιδιά δηλαδή του μόχθου και της εργασίας, αυτοί που δεν έχουν στηρίγματα από πουθενά, είναι βέβαιο ότι θα πικραθούν και θα αντιδράσουν.

Ο όρος δεξιά εκφράζει απόλυτα την συντηρητική αστική τάξη που όταν κινδυνεύει να χάσει το παιχνίδι μετασχηματίζεται μέσω κάποιων στυγνών και στενοκέφαλων στρατοκρατών σε ακροδεξιά.

Εάν ορισμένοι κύριοι θέλουν να μετατρέψουν το κίνημα από εθνικιστικό προλεταριακοκοινωνικό σε κάτι παρόμοιο με τους Χριστιανοκοινωνικούς στου Στράους, τους πατριώτες Χιλιανούς, του δούλου των πολυεθνικών Πινοσέτ, ή του δικού μου του Έλληνα Παπαδόπουλου που όνειρό του είναι να γίνουμε τα γκαρσόνια των κάουμπόυ προσφέροντας σουβλάκι και συρτάκι, τότε βρίσκονται σε λάθος δρόμο.

Ένα κίνημα εθνικιστικό είναι κίνημα των εργατών, των φοιτητών, των πατριωτών και των ασυμβίβαστων. Είναι κίνημα του σοσιαλισμού, της φυλής και της Ευρώπης.

Ένα κίνημα με παρόμοιες θέσεις ξεσηκώνει τα λαϊκά στρώματα. Αυτό το απέδειξαν οι πρόσφατες εκλογές όταν 1.500.000 κομμουνιστές ψηφοφόροι με εθνικιστικές όμως παρορμήσεις στο υποσυνείδητό τους, εγκατέλειψαν το ΚΚΙ για να έλθουν σε εμάς. Είναι κρίμα να σταματήσει τώρα η ροή αυτών των ψηφοφόρων.

Η προσθήκη του όρου δεξιά από τον συναγωνιστή Αλμιράντε θα είναι καταστροφική και κανείς προεκλογικές ελιγμός δεν δύναται να την αιτιολογήσει.

Εάν οι Αλμιραντιανοί θέλουν να παρασύρουν τα ακροδεξιά παραδοσιακά στρώματα που σήμερα είναι ενταγμένα στους Χριστιανοδημοκράτες και κυρίως τους μοναρχικούς της Νεάπολης και του Ιταλικού Νότου, θα μπορούσαν να το κάνουν με διαφορετικό τρόπο και όχι αλλοιώνοντας την ιδεολογική δομή του κινήματος με προσθήκη στον τίτλο όρων αντιδραστικών που μόνο αλλεργία και απέχθεια προκαλούν σε εμάς τους εθνικοκοινωνιστές.

Εγώ προσωπικά από αυτή τη στιγμή παραιτούμαι από όλους τους τίτλους και τις αρμοδιότητες του κινήματος, ευχόμενος να συνεχισθεί η ένδοξη πράγματι πορεία του.

Στα δικά μας κινήματα ο αγώνας γίνεται σε επίπεδο ιδεών και όχι προσώπων.

Ευχαριστώ θερμά τις εκατοντάδες χιλιάδες των ανωνύμων αγωνιστών μας και πρώτους τους εργάτες και τους φοιτητές που αποτελούν την αιχμή του δόρατός μας, ευχαριστώ ιδιαίτερα τα χιλιάδες κορίτσια μας που σε πολλές περιπτώσεις τόσο στον ιδεολογικό αγώνα όσο και σε εκείνο των φυσικών συγκρούσεων δεν πτοήθηκαν αλλά έδωσαν στην πρώτη γραμμή την μεγάλη κερδισμένη μάχη.

CAMERATI A NOI (συναγωνιστές ζήτω μας)»

Ο αρθρογράφος της SECOLO, GIANNI PERARDINI θα γράψει την επόμενη:

«Όταν ο συναγωνιστής Βεντούρης τελείωσε την ομιλία του στην απέραντη σάλα του συνεδρίου επικρατούσαν τα πιο ακραία συναισθήμα-

τα. Διακρίναμε τον Ράουτι δακρυσμένο και σκυθρωπό, οι βουλευτές του κινήματος MINAI - SERIANO - GOVERI και τα ηγετικά στελέχη του FUAN TURIO - GALIMAO - SAVOLDI έκλαιγαν με λυγμούς».

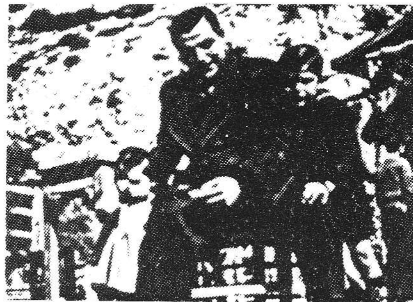
Ο Αλμιράντε και οι Σερβέλο Πατσάλια μην περιμένοντας τέτοια εξέλιξη είχαν ήδη αποχωρήσει ενώ 1.300 περίπου σύνεδροι από τους 2.000 μετέχοντες τραγουδούν όρθιοι τον ύμνο του κινήματος. Είναι οι εκλεγμένοι με το FUAN, με τη GISNAL και την GIOVANE ITALIA, **όλοι τους εκπρόσωποι της αποκαλούμενης εθνικοπρολεταριακής και σοσιαλιστικής πτέρυγας του κινήματος ή εθνικοαριστερής, οι οποίοι αναγνώριζαν στον αυτοπαραιτούμενο Έλληνα συναγωνιστή τον φυσικό τους ηγέτη.**

Τις επόμενες ημέρες που ακολουθούν την παραίτησή του ο Έλληνας ηγέτης θα αποσυρθεί στο MARANELLO της Μόντενα φιλοξενούμενος του VITTORIO SALVI τότε πρωταθλητή Ιταλίας στη φόρμουλα 2 και έχοντας περάσει την εποχή εκείνη στη SCUDERIA FERRARI σαν επίσημος πιλότος της.

Ο VITTORIO εξέχων τότε στέλεχος του FUAN θα μυήσει τον Έλληνα φίλο του στα μυστικά του αγωνιστικού αυτοκινήτου μετατρέποντάς τον σε ένα θαυμάσιο ερασιτέχνη οδηγό που μετέχοντας τον επόμενο μήνα στο ράλυ της Εμίλια Ρομάνια θα καταλάβει την δεύτερη θέση οδηγώντας μια LANCIA FULVIA.

Την εποχή εκείνη στο MARANELLO θα δημιουργηθεί μια μεικτή αθλητικοκοινωνική συντροφιά που κοινό χαρακτηριστικό της θα είναι η ταυτόσημη πολιτική επιλογή.

Στη νεανική αυτή συντροφιά ανήκουν ο 25χρονος VITTORIO SALVI πρωταθλητής αγώνων αυτοκινήτου, ο 32χρονος NINO BENVENUTI παγκόσμιος πρωταθλητής πυγμαχίας στα μεσαία βάρη, ο πασίγνωστος τότε παγκόσμιος πρωταθλητής μοτοσυκλέτας GIACOMO AGOSTINI, η πρωταθλήτρια του τένις Ιταλίας GLAUDIA VITALE, η πανέμορφη πρωταθλήτρια των 400 μέτρων SULVIA GARINI, η γνωστότατη τότε από τις επιτυχίες της στο SAN REMO τραγουδίστρια MARISA SANIA που είναι επίσης και βασική στην πεντάδα της εθνικής γυναικείας ομάδας μπάσκετ της Ιταλίας, η LORETTA BEGGI (πρώτο βραβείο Μεσογειακής ζωγραφικής το 1975), η πρωταθλήτρια καταδύσεων RAFFAELLA TURONE, ο γνωστότατος τότε κυνηγός της Ίντερ MARIO CAPELLINI, ο φοιτητής της φιλοσοφικής EUGENIO FALCONE σημερινός ποιητής από τους πλέον εξέχοντες, και φυσικά ο χαρισματικός Έλληνας Γιώργος Βεντούρης.

Σέ ἡλικία 4 ἐτῶν τό 1950 στή Ζέα τοῦ Πειραιᾶ μέ τόν πατέρα του 'Αντώνιο παρασημοφορημένο ἥρωα τοῦ 'Ελληνο-Ιταλικοῦ πολέμου στήν 'Αλβανία.

Οἱ χιλιάδες τῶν νεαρῶν ἐθνικοκοινωνιστῶν τῆς Μπρέσια τόν ἀνέδειξαν πρωτοστίς περιφερειακές ἐκλογές.

Όμως εντελώς ξαφνικά τον Οκτώβριο του 1973 ο Έλληνας συναγωνιστής θα επιστρέψει στη χώρα του όπου κυνηγημένος από το στρατοκρατικό καθεστώς λόγω των εθνικοεπαναστατικών επιλογών του θα καταταγεί στο στρατό υπηρετώντας σε κάποια απομακρυσμένη νήσο του Αιγαίου, σε τάγμα ανεπιθυμήτων ως οπλίτης ιατρός.

Οι τελευταίες πολιτικές επαφές που έχει είναι αμέσως μετά την μεταπολίτευση όταν στις αντιπροσωπείες της Νέας Δημοκρατίας (πρόκειται για εθνικιστικά στελέχη του ΕΣΕΣΙ που έχουν προσχωρήσει) και του ΠΑΣΟΚ (εδώ είναι εθνικοαριστεροί του ΕΣΕΣΙ) που τον επισκέπτονται ζητώντας του να πολιτευθεί υπό τη σημαία τους, προσφέροντάς του σίγουρη εκλογή αυτός αρνείται κατηγορηματικά, αρνούμενος όπως τονίζει να ενταχθεί σε σοσιαλδημοκρατικούς ή αστικοφιλελεύθερους πολιτικούς οργανισμούς.

Έκτοτε θα αποσυρθεί διακριτικά, σεμνός όπως πάντοτε, χωρίς αυτό φυσικά να σημαίνει ότι δεν παραμένει η χρυσή εφεδρεία για τον εθνικιστικό Ευρωπαϊκό χώρο.

Σήμερα απ' ότι φαίνεται μοιράζει τον χρόνο διαμονής του μεταξύ της χώρας του και του εξωτερικού, όπου τον καλούν οι επιστημονικές δραστηριότητές του.

Σε όσους έτυχαν να τον δουν ή να μιλήσουν για λίγο μαζί του αρνείται να μιλήσει για πολιτική.

Υ.Σ.: 1. Αντιδότου: Από ότι είμαστε σε θέση να γνωρίζουμε ο σύντροφος Βεντούρης είναι παντρεμένος από το 1976 με μια θαυμάσια Ελληνίδα από την Κωνσταντινούπολη και έχει ένα γυιό.

Υ.Σ.: 2. Αντιδότου. Ευχαριστούμε θερμά την σύνταξη του περιοδικού DISSIDENTA που μας παρεχώρησε ευγενικά το κείμενο και τις φωτογραφίες.

Ἡ ὑποταγή τῆς ἐπιβίωσης

Ο μικρόσωμος αφέντης του αγροτόσπιτου ούρλιαζε στην είσοδο. Ο μεγαλόσωμος δούλος ήταν πονηρός και οκνηρός, αποτέλεσμα της πριν λίγο ζωής του. Σκοτείνιαζε και τις δουλειές δεν τις είχε τελειώσει.

Ο Κυλ προσγείωσε εφάπτοντας παράλληλα το μαστίγιό του στην πλάτη του Θρωπ. Ο δούλος του γύρισε και τον κοίταξε. Με μάτια βουρκωμένα, γεμάτα απορία. Το βλέμμα του θύμιζε σκυλί. Όπως το κουταβάκι, με υγρά τα μάτια κοιτούσε το υπό ή ενσυνείδητο σαδιστή-παιδί-άνθρωπο.

Το μαστίγιο ξαναέγλειψε την πλάτη του δούλου. Αυτός τρέχοντας και ουρλιάζοντας από τους πόνους άρχισε να κάνει πιο γρήγορα. Οι αλυσίδες που έσερνε, έκαναν ένα μακάβριο θόρυβο. Το ειδυλλιακό σούρουπο αμαυρωνότανε από τους λίγους επιζώντες του Β΄ Πυρηνικού πολέμου.

Επιτέλους και αύριο μέρα είναι, σκέφτηκε ο Αφέντης. Και τράβηξε με βία την αλυσίδα, φέρνοντας κοντά του το δούλο.

—Άντε Θρωπ, πάμε μέσα να ξεκουραστούμε. Κουράστηκα να σ' επιβλέπω. Απορώ πως η ράτσα σου έφτασε τόσο ψηλά. Τεμπέλης είσαι, αχάριστα μου φέρνεσαι, σε διασκεδάζω, σκέφτομαι για σένα, τι άλλο θες;

—Τίποτα Αφέντη, σ' ευχαριστώ, είσαι τόσο καλός. Να, δε μου φέρεσαι τόσο δημοκρατικά. Σ' ευγνωμονώ όμως που με ταΐζεις, με ποτίζεις, με διασκεδάζεις...

—Άκου Θρωπ, η Δημοκρατία σας ρήμαξε. Πόσοι ζήσανε απ' τη φυλή σου; Ξεχνάς ότι εμείς σας σώσαμε; Οι δικοί μου σας μαζέψανε, θα πεθαίνατε απ' την πείνα κι απ' το κρύο μετά τον πόλεμο. Οι Δημοκρατίες σας γέννησαν τους Πολιτικούς που σας κορόιδευαν, τους Βιομηχάνους που δε σας πλήρωναν, τις εφημερίδες και την τηλεόραση που σας παραπληροφορούσαν, τις θρησκείες που σας αποκοίμηζαν και τόσα άλλα. Που και που σας πετούσαν κανά κοκκαλάκι και λέγατε κι ευχαριστώ. Δε μου λες; Ξέρεις τι θα πει ελευθερία;

—Όχι Αφέντη, δε μπορώ να την καταλάβω. Ξέρω όμως ότι ελεύθερος σημαίνει καλοκαίρι. Προέρχεται από το άρθρο ελ, το ευ που θα πει καλός, και το θέρος δηλαδή το θέρισμα.

Ο Κυλ έγνεψε καταφατικά. Ο καημένος ο δούλος, πού να ξέρει ότι η λέξη Ελευθερία είχε αντικατασταθεί με τη Δημοκρατία. Δια νόμου είχε καταργηθεί επίσημα και διαγραφεί απ' όλα τα «πολιτισμένα» κράτη, περίπου 80 χρόνια πριν. Γύρω στα 1992...

—Άντε Θρωπ, πλύσου και ετοίμασε να φάμε γιατί βρωμοκοπάς, είπε ο αφέντης και σκούπισε τις γυμνές πατούσες του. Ο δούλος, έβγαλε τα ξυλοπάπουτσα και χώθηκε σε μια μεγάλη σκάφη. Οι αλυσίδες του καθάρισαν τη σκουριά τους στο κρύο νερό. Σκουπίστηκε και τρέμοντας από το κρύο έτρεξε στο κακοφτιαγμένο τζάκι να ζεσταθεί.

Η αλυσίδα τεντώθηκε προτού η φωτιά γλύψει τ' αχαμνά του.

—Γρήγορα στη κουζίνα να μαγειρέψεις. Πεινάωωω. Ακούς; βούιξε ο χώρος απ' το οργισμένο ουρλιαχτό. Και η πλάτη του άτυχου δούλου συνουσιάστηκε με το ακούραστο ραβδωτό μαστίγιο εις οριζοντίαν στύσιν. Μπουσουλώντας ο υποψήφιος μάγειρας σούρθηκε στην υποτυπώδη κουζίνα.

—Και πρόσεξε. Σχεδόν ωμά, είναι πιο ορεκτικά. Άντε μη σε στείλω και σένα στον χασάπη. Θυμίσου πως τρώγατε το σκυλίσιο κρέας στην Παλιά Γη. Άντε και μετά το φαΐ θα διασκεδάσουμε.

Ο Αφέντης έτρωγε με όρεξη. Τα κόκκαλα τα πετούσε στο κατοικίδιο που περίμενε με όρεξη να τα γλύψει. Άλλοι όμως που τη βγάζανε μόνο με βρεγμένα ξεροκόμματα, σκουλήκια, ρίζες, καρπούς, κ.λ.π. οι αρρώστειες τους θέριζαν. Ένας δυνατός οργανισμός ζούσε γύρω στα 35 χρόνια.

Ο θρωπ έφερε ένα κομμάτι έντερο. Μετά το φα·ί· ήταν η ώρα της διασκέδασης. Το έδωσε στον Κυλ για να το προσαρμόσει στο γεννητικό του όργανο και πήρε την παθητική θέση απολαύσεως.

Ο άν(ΘΡΩΠ)ος δάκρυσε χωρίς να ξέρει γιατί.

Ο σ(ΚΥΛ)ος προγραμμάτισε ν' αγοράσει μια γυναίκα για διασκέδαση. Άλλωστε αυτή δίδασκε τις Ηδονές στους προγόνους του. Ξάπλωσε στο κρεββάτι του και πήρε ένα παλιό εικονογραφημένο μυθιστόρημα.

Ο ΛΥΚΑΝΘΡΩΠΟΣ των ΜΑΡΒΕΛ ΚΟΜΙΚΣ άρχισε να τον ταξιδεύει στα μονοπάτια της Ηρωϊκής του Φαντασίας...

Χ. ΑΛΕΞΑΝΔΡΟΥ

Ο ΑΛΗΘΙΝΟΣ ΜΟΧΛΟΣ ΤΩΝ ΜΕΙΟΝΟΤΙΚΩΝ ΚΙΝΔΥΝΩΝ

Ἡ ὑπονομευτική δράση τοῦ σιωνισμοῦ ἐναντίον τῆς Ἑλλάδας καί τῶν δίκαιων ἐπιδιώξεών της εἶναι ἱστορικά τεκμηριωμένη καί δέν ἐπιδέχεται τήν ἐλάχιστη ἀμφισβήτηση. Ἡ ἀναδρομή σέ ὅλες τίς πτυχές τῆς Ἐθνικῆς μας Ἱστορίας ἐντοπίζει καί ἐπιβεβαιώνει τό ρόλο τῶν Ἐβραίων σέ βάρος τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποκαλύπτοντας τήν θανάσιμη συνομωσία πού διαχρονικά ἐκτυλίσεται μέ ἀπώτερο σκοπό τόν ἀφανισμό, όριστικά πλέον, τοῦ ἑλληνικοῦ γένους. Γεγονότα, φαινομενικά ἀσύνδετα μεταξύ τους, ὅπως ἡ προδοσία τοῦ Λεωνίδα καί τῶν Τριακοσίων ἀπό τόν μηδίσαντα Ἐφιάλτη στίς Θερμοπύλες, ἡ ἐβραϊκή καταγωγή τοῦ ὁποίου στό βωμό σκοπιμοτήτων ἀποκρύπτεται, ἡ ἐβραϊκή ἐπίσης προέλευση τῶν διαβόητων «τυραννοκτόνων» Ἁρμόδιου καί Ἀριστογείτονα, ἡ λαϊκή παράδοση πού θέλει τό ἄνοιγμα τῆς Κερκόπορτας – ἡ ὁποία σημειωτέον ὅτι βρισκόταν στήν ἐβραϊκή συνοικία τῆς Κωνσταντινούπολης – ἀπό ἰουδαίους, ἡ συνεργεία τῶν ἐβραίων στήν ἀφαίμαξη καί στήν καταδυνάστευση τοῦ ἑλληνισμοῦ κατά τούς αἰῶνες τῆς τουρκικῆς δουλείας εἶναι ἀποδείξεις πού στοιχειοθετοῦν κατά τρόπο ἀδιάσειστο καί ἀτράντακτο τό ὑποχθόνιο ἀνθελληνικό σχέδιο πού προωθεῖ ὁ «περιούσιος λαός». Εἶναι γνωστό ἄλλωστε ὅτι οἱ ἐβραίοι ποτέ δέν συγχώρεσαν στόν ἑλληνικό κόσμο τήν πρωτοπορία πού ἀνέκαθεν κατεῖχε τόσο στόν τομέα τοῦ Πολιτισμοῦ καί τῶν τεχνῶν ὅσο καί σέ ἐκεῖνο τοῦ ἐμπορίου. Πολύ γρήγορα ἡ πολιτιστική γύμνια καί τό χαμηλό πνευματικό ἐπίπεδο τοῦ ἐβραϊσμοῦ παραχώρησαν τή θέση τους σέ ἕνα διαρκῶς αὐξανόμενο μίσος καί φθόνο πού στράφηκε μέ ἰδιαίτερη ἔξαρση ἐνάντια στήν ἑλληνική δημιουργία, ἐνάντια σέ κάθε ἐπίτευγμα, πού ἀπεικόνιζε τήν ἑλληνική ἔκφραση καί τήν ἀνωτερότητά της. Τό ἀκατασίγαστο μίσος πού ἐπί αἰῶνες τρέφει ὁ ἐβραϊσμός κατά τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἀποκτᾶ εὐρύτερη κλιμάκωση, μετά τή γέννηση καί ἐξάπλωση τοῦ σιωνισμοῦ, ἐνῶ ἡ δημιουργία τοῦ κρατικοῦ ἐκτρώματος τοῦ Ἰσραήλ τό 1948 καί ἡ γιγάντωση τῆς σιωνιστικῆς Λερναίας Ὕδρας, αἰχμή τῶν δραστηριοτήτων τῆς ὁποίας, σέ παγκόσμιο ἐπίπεδο ἀποτελεῖ ἡ ἀπόλυτη οἰκονομική καί πολιτική ἐπικράτηση τοῦ «περιούσιου λαοῦ» ἀνά τήν ὑφήλιο, ὁδηγεῖ τήν αἰώνια σύγκρουση ἀνάμεσα στήν Ἑλληνική Λάμψη καί στό Ἐβραϊκό ζοφερό σκοτάδι στήν τελική της εὐθεία. Ἔχει ἐν τῷ μεταξύ προηγηθεῖ ἡ ἔντονη ἀνάμειξη τοῦ ἐβραϊσμοῦ στήν τεράστια ἀνθελληνική ἐκστρατεία πού ἀναπτύχθηκε κατά τήν Μικρασιατική Ἐποποιΐα τῶν ἐτῶν 1919 - 1922 τόσο στά μετόπισθεν καί στό ἐσωτερικό τῆς χώρας ὅσο καί στό μέτωπο, μέσα στίς τάξεις τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ, ἀπό μαρξιστικούς κύκλους πού ἔπαιζαν, ἠθελημένα εἴτε ἀθέλητα, τό παιχνίδι τῶν ἐβραίων. Ἡ ὑπονόμευση καί ἡ ἀποσταθεροποίηση πού ὁδήγησε στήν πτώση τοῦ ἠθικοῦ τοῦ στρατοῦ μας, παράγοντας πού συνετέλεσε ἀποφασιστικά στήν μετέπειτα Μικρασιατική τραγωδία, ὑπῆρξε ἔργο τοῦ Ἀβραάμ Μπεναρόγια, ἡγετικοῦ στελέχους τοῦ ΚΚΕ ἐβραϊκῆς καταγωγῆς.. Μέ τήν ἄθλια αὐτή στάση της ἡ ἐβραϊκή κοινότητα τῆς Ἑλλάδας βοηθοῦσε τόν «ἀδελφό» Κεμάλ Ἀτατούρκ ὁ ὁποίος ὑπῆρξε ἐπιφανής μασώνος, ὅπως ἄλλωστε σχεδόν ὅλα τά ἡγετικά στελέχη τῶν Νεοτούρκων.

Ἀνέκαθεν λοιπόν οἱ ἐβραίοι μετέρχονται δόλια μέσα γιά τήν ἠθική, οἰκονομική, πνευματική καί βιολογική ἐξόντωση τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Ἀντιπροσωπευτικό παράδειγμα ἐπ' αὐτοῦ εἶναι ἡ διάδοση καί ἡ ἐκλαΐκευση τῶν ἀρχῶν τοῦ Παντουρκισμοῦ ἀπό τόν ἐβραίο Χέρμαν Βάμπερυ. Στό βιβλίο του «Εἰκόνες τῆς Κεντρικῆς Ἀσίας» πού πρωτοεκδόθηκε τό 1868 ἀνέπτυσε ὅλες τίς ἀρχές τοῦ Παντουρκισμοῦ μέ ἐντονότατες ἀνθελληνικές αἰχμές, ἐνῶ ἡ στενή σχέση τοῦ ἐβραίου Βάμπερυ μέ ἀρκετά ἀπό τά ἡγετικά στελέχη τῶν νεοτούρκων, ὑπῆρξε ἀποφασιστικῆς σημασίας γεγονός γιά τήν ἀνάπτυξη τοῦ Παντουρκικοῦ φαινομένου, σαφής ἔκφραση τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε ἡ ἐκδήλωση ἄμεσων ἐπεκτακτικῶν βλέψεων πρός τήν Ἑλλάδα. Καί σήμερα ἀκόμη, γιά νά μή θεωρηθεῖ τό ἄρθρο παρελθοντολογικό, ἡ ἐπιρροή τοῦ Ἰσραήλ στήν Ἄγκυρα αὐξάνει μέ ἀκάθεκτους ρυθμούς καί

ἐπεκτείνεται ἀπό τόν τομέα τῶν οἰκονομικῶν σχέσεων μέχρι καί τήν συνεργασία ἀνάμεσα στή ΜΙΤ καί τή ΜΟΣΑΝΤ γιά τήν ἀπό κοινοῦ πρόκληση δολιοφθορῶν (πυρκαϊές κ.ἄ.) καί παρακολουθήσεων στόν ἑλλαδικό χῶρο.

Ἡ ἀναφορά αὐτή στόν ἑβραϊκό κίνδυνο πού ἀπειλεῖ τήν ἐθνική ἀκεραιότητα τῆς Ἑλλάδας σήμερα ὅσο ποτέ ἄλλοτε, δέν ἔχει τόν χαρακτῆρα μίας ἁπλῆς ἀνασκόπησης. Ἀντίθετα οἱ ἐνδεικτικές ἀναφορές πού πραγματοποιήθηκαν, στοχεύουν στό νά καταδείξουν τό μέγεθος τοῦ ἑλλοχεύοντος σιωνιστικοῦ κινδύνου πού παρά τή μακραίωνη παρουσία του δέν φαίνεται νά εὐαισθητοποιεῖ τόν ἀποχαυνωμένο ἑλληνισμό.

Ἡ κατακόρυφη διόγκωση καί παράδοξη προβολή, εὐρείας ὁμολογουμένως ἔκτασης τῶν λεγόμενων μειονοτικῶν ζητημάτων ὅπως ἄλλωστε καί ἡ ἀθέατη δύναμη πού ἀπό τό παρασκήνιο τά ὑποκινοῦν καί τά στηρίζουν ποικιλόμορφα καί κυρίως οἰκονομικά καί διπλωματικά, δημιουργοῦν ἕνα τεράστιο πρόβλημα πού πρέπει νά μᾶς εὐαισθητοποιήσει καί νά μᾶς ἀνησυχήσει ἰδιαίτερα.

Τά ἴδια τά τεκταινόμενα ἀποδεικνύουν ὅτι τό ἀπαίσιο κέντρο πού προωθεῖ καί εὐνοεῖ τήν καλλιέργεια τοῦ μειοδοτικοῦ αὐτοῦ παροξυσμοῦ πού τόν τελευταίο καιρό πλήττει τή χώρα μας μέ ἀνυπόστατα καί κίβδηλα ἐπιχειρήματα, βρίσκεται στό Ἰσραήλ, στό τέμενος τοῦ σιωνισμοῦ καί τοῦ ἀνθελληνικοῦ ὀργασμοῦ. Κάι θά ἦταν πραγματικά μάταιο τό νά ἀναζητήσουμε τούς συντάκτες ἀνθελληνικῶν ἐκθέσεων, εἴτε πρόκειται γιά ἐτήσιες ἐκθέσεις – πορίσματα τοῦ ἀμερικανικοῦ ὑπουργείου ἐξωτερικῶν εἴτε γιά τή διαβόητη ἔκθεση τοῦ ἑβραίου Μπατεντέρ πού συντάχθηκε στά πλαίσια τῆς ΕΟΚ, ἔξω ἀπό τούς σιωνιστικούς μισελληνικούς κύκλους. Ἐνῶ οἱ καθοδηγητές τοῦ «περιούσιου λαοῦ» καί ἄξιοι διάδοχοι τοῦ ἀνθέλληνα Χ. Κίσσιγγερ ἀνάβουν στήν κυριολεξία φωτιές ὑποδαυλίζοντας μέ τή μέθοδο τῆ τεχνητῆς ὄξυνσης, μέσω τοῦ Στέϊτ Ντιπάρτμεντ, ἀνύπαρκτα ζητήματα περί μειονοτήτων Ἀρβανιτῶν καί Βλάχων, ἐμμένοντας ταυτόχρονα στή θέση περί ὕπαρξης Σλαυομακεδόνων, μέ μία ὅμως πιό περίτεχνη καί φαινομενικά ἀθῶα διατύπωση αὐτή τή φορά, τήν ἴδια στιγμή τό σιωνιστικό δηλητήριο διαποτίζει ἀπ' ἄκρου εἲς ἄκρον τήν ἑλληνική γῆ μέ σκοπό νά διασπάσει τήν ἑνότητα τοῦ λαοῦ μας. Ποιός ἀλήθεια μπορεῖ νά χρηματοδοτεῖ τά Σκόπια καί πῶς ἀλλιῶς θά μποροῦσαν νά καλύψουν τίς τεράστιες δαπάνες πού ἀπαιτεῖ ἡ πολυέξοδη προπαγάνδα πού διεξάγουν σέ ὁλόκληρο τόν κόσμο, τήν στιγμή πού πρόκειται γιά ἕνα κρατικό ἔκτρωμα πάμπτωχο; Ἀρκεῖ νά ἐντοπίζουμε καί νά ἐπισημαίνουμε, ἀκολουθῶντας τό παράδειγμα τοῦ ἀστικοῦ τύπου, τόν κίνδυνο πού διατρέχει ἡ Μακεδονία ἀπό τήν ἀμφισβήτηση τῆς ἑλληνικότητάς της κατά κάποιο τρόπο ἔμμονο, ἑστιάζοντας τήν προσοχή μας καί ἐπιρρίπτοντας ἐξ' ὁλοκλήρου τίς εὐθύνες στόν ἐπιφανειακό ὑποκινητή τοῦ προβλήματος, θέση πού κατέχουν τά Σκόπια; Θά ἦταν φαιδρό τό νά δεχθεῖ κανείς τήν ἄποψη ὅτι ἕνα ἀμφισβητήσιμο ἀπό τούς πάντες κρατίδιο μέ ἐσωτερικά προβλήματα πού συνεχῶς ἐπιδεινόνονται ἐπιδίδεται στήν ἄσκηση μίας αὐτοδύναμης ἐπιθετικῆς ἐξωτερικῆς πολιτικῆς! Ἐπίσης φαντάζει ἐξωπραγματικό τό νά δεχθοῦμε ὅτι τά Σκόπια ἔχουν ἀναθέσει τήν προβολή τῶν θέσεών τους στή μεγαλύτερη ἀμερικανική ἑταιρεία δημοσίων σχέσεων, τήν "Hill and Knowlton", στήν ὁποία ἔχει καταφύγει καθόλου συμπτωματικά καί ἡ Τουρκία, καλύπτοντας τά ἔξοδα μέ δικούς τους πόρους! Ποιά παρασιτική δύναμη κινεῖ λοιπόν τά Σκόπια; Ἡ ἀποκάλυψη τῆς πρωταρχικῆς θέσης πού κατείχαν οἱ ἑβραίοι στό χῶρο τῶν ὑποστηρικτῶν τῆς ἰδέας τῆς «Ἀνεξάρτητης Μακεδονίας», ἡ ἀδιαμφισβήτητη ἀνάμειξη τοῦ Ἀβραάμ Μπεναρόγια στήν τρισάθλια ἀπόπειρα ἀπόσπασης τῆς Μακεδονικῆς γῆς ἀπό τόν ἑλλαδικό κορμό, ἡ ἑβραϊκή καταγωγή τοῦ ὑπουργοῦ ἐξωτερικῶν τοῦ Τίτο καί ἔνθερμου θιασώτη τοῦ ὁμόσπονδου κρατιδίου τῆς «Μακεδονίας» Καρντέλι καθώς καί ἡ σύμπλευση τοῦ ὁμοεθνῆ του Σαράφη ἀποδεικνύουν περίτρανα τήν ταυτότητα τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης δύναμης πού στήν οὐσία ἀπεργάζεται, ἀργά ἀλλά σταθερά, τήν βίαιη προσάρτηση τῆς Μακεδονίας ἀπό τά Σκόπια. Ἡ ἀπόδωση ὅμως τοῦ κατευθυντήριου ρόλου ὅσον ἀφορᾶ τή χρηματοδότηση τοῦ μειοδοτικοῦ ἀναβρασμοῦ πού συντελεῖται στά βόρεια σύνορα τῆς χώρας μας, στό Ἰσραήλ, δέν εἶναι ἡ μοναδική περίπτωση. Ἡ

σιωνιστική μάστιγα ἐπεκτείνει τώρα τίς ὑπονομευτικές βλέψεις της καί στά Νότια σύνορα τῆς Ἑλλάδας, βάζοντας στό στόχαστρό της τήν Κρήτη. Ἡ ἀνίερη προσπάθεια τοῦ ἐδαφικοῦ διαμελισμοῦ τῆς Ἑλλάδας, ἀποκτᾶ πλέον «σάρκα καί ὀστά» κάτω ἀπο τά ἀπαθή ἄν ὄχι καί συγκαταβατικά βλέμματα τῶν ἰθυνόντων. Πῶς ἀλλιῶς μπορεῖ νά χαρακτηρισθεῖ ὁ προσχεδιασμένος ἀναβρασμός, πού ἔχει προκληθεῖ ἀπό τούς ἑβραίους τόν τελευταίο καιρό στήν Κρήτη καί πού ἔχει ἐκδηλωθεῖ μέ τήν κυκλοφορία καί ρίψη χιλιάδων προκηρύξεων μέ...«αὐτονομιστικό» ἐμπρηστικό περιεχόμενο σέ κάθε γωνιά τοῦ νησιοῦ;

Ἡ ἐκδήλωση ἑνός ἐνεργοῦ ἐνδιαφέροντος γιά τήν προσάρτηση τῆς Κρήτης ἀπό ὀργανωμένα σιωνιστικά κέντρα γίνεται ὁλοφάνερη κατά τή μεταπολεμικήπερίοδο, σέ μιά μεταιχμιακή δηλαδή ἐποχή ὅπου συντελείται ἡ όριστική μετάβαση τῆς Ἑλλάδας στή σφαίρα ἐπιρροῆς τῶν Ἠνωμένων Πολιτειῶν. Στό σημείο αὐτό ἀξίζει νά γίνει μνεία στήν..αὐτονομιστική δράση πού ἀνέπτυξε μεταπολιτευτικά ὁμάδα 6 ἑβραίων στά Χανιά, λόγος ὁ ὁποίος ὑπῆρξε καί ἡ αἰτία τῆς ἀπέλασής τους, ἐνῶ ἄπλετο φῶς στίς σιωνιστικές ραδιουργίες ρίχθηκε τό 1976, ὅταν ὁ καταδικασθείς ἀπό δικαστήριο τοῦ Ἡρακλείου αὐτονομιστής Ἐ.Ράμελ ἀποφυλακίσθηκε κατά τρόπο μυστηριώδη γιά νά γίνει ἀργότερα γνωστό ὅτι ἐπρόκειτο γιά ἀξιωματικό τῆς ἑβραϊκῆς μυστικῆς ὑπηρεσίας «Μοσάντ».

Ὅταν οἱ ἑβραίοι προπαρασκεύαζαν, ὑλικά, τήν ἐπίθεση τοῦ Ἀττίλα τό 1974 στήν Κύπρο, κανείς γνώστης τῆς πραγματικότητας δέν μποροῦσε νά φαντασθεῖ ὅτι ἡ συμβολή τοῦ Ἰσραήλ ἀποτελοῦσε μιά ἔμμεση μορφή προβολής διεκδικητικῶν ἀξιώσεων στήν Κύπρο. Κάτι ἀνάλογο λοιπόν συνέβαινε καί μέ τήν Κρήτη. Γιά νά γίνει πειστικός μάλιστα ὁ ἰσχυρισμός πού τήν παρουσίαζε ὡς πανάρχαια ἑβραϊκή ἑστία, ξεκίνησε μία προπαγανδιστική διαδικασία ψευδεπίγραφων ἐπιστημονικῶν ἐρευνῶν, στά πλαίσια τῶν ὁποίων ἐντάχθηκε ἡ κυκλοφορία τοῦ βιβλίου «Ἰουδαϊκή Κρήτη». Ἡ συγγραφή του ἦταν ἔργο τοῦ ἑβραίου καθηγητή καί στελέχους τῆς Μοσάντ Ἀνκόρι καί ἡ ἔκδοσή του ἐξυπηρετοῦσε προφανεῖς σκοπιμότητες. Παράλληλα μέ τό σιωνιστικό αὐτό σύγγραμα πού πλαστογραφοῦσε βάναυσα τίς ἱστορικές καταβολές τοῦ κρητικοῦ πο-

λιτισμοῦ γιά νά ἑδραιώσει τά ψευδῶς ὑποστηριζόμενα ἀπό τούς ἑβραίους, πραγματοποιήθηκαν ἀλλεπάλληλες μυστικές ἐπισκέψεις ἑβραϊκῶν πλοίων στό θαλάσσιο χῶρο τῆς Κρήτης πού εἶχαν τόν χαρακτήρα «ἐρευνητικῶν ταξιδιῶν» καί ἀποσκοποῦσαν στή δῆθεν πραγματοποίηση ὑποθαλλάσιων ἐρευνῶν γιά τήν ἀνακάλυψη...ἀρχαιολογικῶν εὑρημάτων πού θά καταδείκνυαν τήν...ἑβραϊκή ἱστορία τῆς Κρήτης.

Ἀσφαλῶς ὅλα ὅσα ἐμπεριστατωμένα παρατέθηκαν ἀναφορικά μέ τόν ἀνθελληνικό ρόλο τῆς σιωνιστικῆς πλεκτάνης στό χθές καί στό σήμερα, προδιαγράφουν μέ ἀπόλυτη ἀκρίβεια τήν ἑβραϊκή τοποθέτηση καί γιά τό μέλλον, ἐπισφραγίζοντας τήν ἀέναη καί ἀνελέητη σύγκρουση Ἑλληνισμοῦ - Ἑβραϊσμοῦ.

Τό νά δεχθοῦμε ἄλλωστε τήν μισελληνική στάση πού ἐπέδειξε καί ἐξακολουθεῖ νά ἐπιδεικνύει ὁ «περιούσιος λαός» ὡς συγκυριακό ἤ περιστασιακό ἀποτέλεσμα θά σήμαινε τήν ἀπόκρυψη – καί μάλιστα συνειδητά – τῆς ἀλήθειας, ὅταν εἶναι γνωστό ὅτι ἡ ἀντιπαράθεση τῆς ἑλληνικῆς δημιουργίας μέ τόν σιωνιστικό μηδενισμό ἀνάγεται σέ ἐθνικά καί ἰδεολογικά αἴτια.

Ἔχοντας πλέον πλήρη ἐπίγνωση τῆς προέλευσης τῶν σκοτεινῶν ἐκείνων φυσιογνωμιῶν πού τροφοδοτοῦν πολύπλευρα τά ἀνύπαρκτα μειονοτικά ζητήματα, ἐπιτρέποντας ἔτσι – μέ τήν παροχή ἐρεισμάτων – στούς ἐχθρούς τῆς Ἑλλάδας καί σέ ὅλους ὅσους ὑποβλέπουν τή χώρα μας νά ἐγείρουν ἀξιώσεις σέ βάρος τῆς ἐδαφικῆς κυριαρχίας της, τί αἰσθήματα ἀλήθεια μποροῦμε νά νιώσουμε γιά τούς πεμπτοφαλαγγίτες πού ἀναγνωρίζουν διπλωματικά τό Ἰσραήλ καί συνδέουν τήν πολιτική τους ἐπιβίωση μέ αὐτό, σταυρώνοντας συνειδητά καί ἀνενδοίαστα τήν Πατρίδα;

«ΔΡΑΚΟΙ»

ΚΑΘΟΤΙ ΟΛΟΙ ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ ΤΟ ΠΑΛΑΙΟΝ ΔΡΑΚΟΙ ΕΚΑΛΕΟΝΤΟ...

Ποντιακή παράδοσις

Πολλά ἐρωτήματα προκύπτουν κάθε φορά πού μελετοῦμε τάς παραδόσεις πού ἀναφέρονται εἰς τούς «δράκους». Πράγματι, ὅπως παρατηροῦσε ὁ Πολίτης, ποτέ δέν εἶναι ξεκαθαρισμένον ἄν πρόκειται διά φίδι, διά ἀνθρωπόμορφον πλάσμα ἤ διά κάποιο θηρίον. Αὐτή ἀκριβῶς τήν ἀσάφειαν θά προσπαθήσωμε νά διερευνήσωμε.

Ἡ πρώτη μας διαπίστωσις εἶναι ὅτι τά «περί δρακόντων» ἀπαντοῦν ὄχι μόνον εἰς τά παραμύθια, ἀλλά εἰς πραγματικάς διηγήσεις (Παραδόσεις - Θρῦλοι). Διηγήσεις, δηλαδή, ὅπου πιστεύεται ἤ ἐπιστεύετο ὅτι ἀντιστοιχοῦν εἰς γεγονότα καί ἀναφέρονται εἰς ἱεράς παραδόσεις ἤ εἰς ἀρχικάς ἀποκαλύψεις (Mircea Eliade, Aspect du mythe). Δι' αὐτό περιέχουν ὑποδείγματα κοινωνικῆς διαγωγῆς κάι ἐκφράζουν πλευράς τοῦ πολιτισμοῦ καί τῆς ἐθνικῆς προσωπικότητος τοῦ Ἕλληνος, διατηροῦν μάλιστα καί ὁρισμμένας ἀπό τάς ἀξίας καί τά ἰδανικά, πού ἀπό γενεά σέ γενεά προσπαθοῦμε νά κρατήσωμε.

Ἡ δευτέρα μας διαπίστωσις ἀφορᾶ τήν ἀσάφειαν τῆς εἰκόνος τοῦ δράκου. Αὐτή εἶναι διαδεδομένη καί ἀντιστοιχεῖ εἰς μίαν ἀρχέγονον ἰδέα πολυμορφίας, εἰς κάποιαν ἀρχέτυπον κοσμοθεώρησιν τῶν μεταμορφώσεων τῆς φύσεως καί τῶν κύκλων γονιμότητος. Διακρίνουμε εἰς ἔτι, στά μυθικά ὑπολείμματα τῆς παλαιᾶς κοσμολογίας – πού κατεπολεμησε τόσον ἡ Ἑλληνική θρησκεία ὅσον καί ὁ Ἑβραιοχριστιανισμός – στοιχεῖα πού ἀνάγονται στίς τρεῖς βασικές λειτουργίες τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς ἰδεολογίας (Emile Benveniste, le vocabulaire des institutions Indo - Europeennes): τήν ἱερουργία ἤ τήν ἀπόδοσιν μορφῶν δικαιοσύνης, τήν ἄσκησιν τῆς σωματικῆς ἰσχύος καί τῆς στρατιωτικῆς ἀρετῆς, τήν γονιμότητα καί τήν ἀφθονία πού στήν Ἑλλάδα συνδέεται ἀφεύκτως, μετά τοῦ ὕδατος. Πραγματικῶς τέτοιες ἰδιότητες ἔχουν οἱ δράκοι ἤ τά ὑποκατάστατά των.

Θά περιοριστῶμε στήν ἀναζήτησιν τῶν μορφῶν πού ἀντιστοιχοῦν στήν ὀνομασία «δράκων», λέξις πού ὁμοιάζει νά εἶναι τό κλειδί ἤ τό σύμβολον ἑνός γενικοτέρου χώρου μεταμορφώσεων.

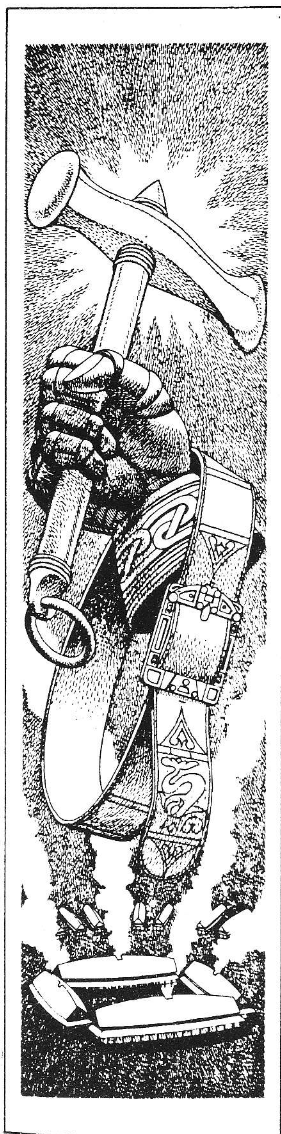
Τό «Δράκων/Δράκοντος» συνδέεται μέ τήν μορφήν τοῦ ρήματος δέρκομαι, ἐδράκην, ἔδρακον, πού ἐκφράζει την ἰδέα τοῦ «βλέπω», «ὁρῶ», μέ ὑπογραμμισμένην τήν ἔντασιν ἤ τήν ποιότητα τοῦ βλέμματος, λέγεται διά τά φίδια, τόν ἀετό, τήν Γοργόνα καί τόν πολεμιστήν κατά τήν ὥρα τῆς μάχης (Ἀχιλλεύς). Λαμβάνει ἐπίσης τήν σημασίαν τοῦ «βλέπω καθαρῶς» σέ ἀντιδιαστολή μέ τό εἶμαι τυφλός.

Τό οὐσιαστικόν, σέ ν – , παράγεται ἀπό μία ρίζα, φωνητικοῦ βαθμοῦ μηδέν, δράκ – (σασκριτικά – DRŚ: βλέμμα). Μέ τήν ἴδια ρίζα, στήν μορφή δέρκ – , συσχετίζεται ἐκ τῆς Πελασγικῆς τό ἀρβανίτικο Dritë-a, φῶς, σανσκριτικά drekta.

Ἄν ἐξαιρέσωμε τήν ἀρχαία ἐτυμολόγησιν τοῦ δορκάς (Ἀφιερωμένη εἰς Ἄρτεμιν, ἀδελφήν τοῦ Ἀπόλλωνος τοῦ κατ' ἐξοχήν θεοῦ μέ πύρινον βλέμμα) δέν φαίνεται νά διατήρησε ἡ γλῶσσα μας τήν σημασίαν τοῦ βλέπω σέ ἄλλα παράγωγα τοῦ δράκ – /δρέκ – . Συνδέονται ἀντιθέτως μέ τήν ἔννοια δράκων - ὄφις, τά φυτά Δρακάκι, Δρακοντιά, καί τά ψάρια (τραχινιδῆ) Δράκαινα, Drangë-a εἰς τά ἀρβανίτικα. Πρόκειται διά ψάρι τοῦ γλυκοῦ νεροῦ μέ τό ὄνομα Scardinus Erythropthalmus.

Σέ διαφορετικόν ἐννοιολογικόν χῶρον ἀντιστοιχοῦν δύο ἄλλαι πελασγοαρβανίτικαι λέξεις, τό Dreq-i πληθυντικός Dreqën πού σημαίνει διάβολος καί προέρχεται ἀπό τήν Ἑλλαδική μορφή. Ἀπό τό ἐκλατινισμένον Ἑλλαδικόν Draconem δημιουργήθηκε τό Drangua (πληθ Drangoj) ὡς καί ὁ τύπος Drangoni τῆς Σκόρδας πού ἀναφέρεται εἰς ἀγαθόν ὑπερφυσικόν πλάσμα, ἀντίπους κατά κάποιον τρόπον τοῦ Δράκου, τῶν νεοελληνικῶν παραδόσεων.

Ἔχουμε δηλαδή, τόσον στά νεοελληνικά ὅσον καί στ' ἀρβανίτικα μίαν ἐξέλιξι πού μετέτρεψε τήν σημασίαν τοῦ Δράκου / Drangua ἀπό ὄφι σέ κάποιο εἶδος πονηροῦ ἤ ἀγαθοῦ ἀνθρωπομόρφου. Γεγονός πού στήν γλῶσσα μας προσπαθοῦμε νά καταγράψωμε ὀνομάζοντες Δράκοντα τό φίδι καί Δράκο τό τέρας. Τό θέμα μας θά ἦτο σχετικῶς ἁπλό ἄν τό σημαντικό πλαίσιο τῆς λέξεως «δράκων» περιεῖχε μόνο τίς δύο αὐτές μορφές. Θά ἠδυνάμεθα νά ἀρκεστῶμεν εἰς τήν ἀναζήτησιν τῶν σχέσεων πού τίς συνδέουν ἀκολουθώντες

τήν προτροπήν τοῦ Bertrand Bouvier (Δημοτικά τραγούδια ἀπό χειρόγραφον τῆς Μονῆς τῶν 'Ιβήρων) πού μᾶς θύμισε ὅτι τέτοια διμορφία παρουσιάζεται στήν Στοά τῶν Γιγάντων τῆς 'Αγορᾶς τῶν 'Αθηνῶν μέ τούς τύπους δράκων - ὄφις καί δράκων - γίγας. 'Η βορειοηπειρωτική καί ἀρβανίτικη ὅμως παράδοσις μᾶς διετήρησε καί τήν βασική διάκρισι 'Αγαθοδαίμονος - Κακοδαίμονος, πού ἡ προσεκτική ἐξέτασις τῶν 'Ελλαδικῶν πηγῶν μᾶς ἔπεισε ὅτι δέν λησμόνησε οὔτε ὁ νεοέλλην. 'Αλλά δέν εἶναι μόνον οἱ δύο αὐτές διχοτομίες διότι ὁ «Δράκων» ὡς λέγουν αἱ πηγαί δύναται νά μεταμορφώνεται καί χαρακτηρίζεται ἀπό γενικότερη πολυμορφία.

'Εκατοντάδες παραδείγματα, σέ ὅλους γνωστά, μαρτυροῦν τήν ἀνθρώπινη φύσιν πού ἀποδίδουν αἱ παραδόσεις μας στόν Δράκο. Γνωστές ἐπίσης οἱ ἐρωτικές ἐπιδόσεις καί τό παμφάγον τῶν δράκων ὅπως καί τό ὅτι συστηματικῶς συνδέεται μέ τό νερό, τίς βρῦσες, τάς πηγάς, τά σπήλαια, τάς καταβόθρας, τάς λίμνας, τά ὑπόγεια περάσματα.

"Ολα αὐτά τά στοιχεῖα συνιστοῦν βασικά γνωρίσματα ἀρχεγόνων πνευμάτων γονιμότητος ἤ ἀντιστοιχοῦν σέ συμβολική ἀπεικόνισιν τῆς τρίτης λειτουργίας τῆς ἰνδοευρωπαϊκῆς ἀρίας ἰδεολογίας κατά τόν Dumezil καί ἀνάγονται εἰς παμπαλαίας θρησκευτικοφιλοσοφικές δοξασίες τῶν ἀρίων πρωτο-'Ελλήνων κατοίκων τοῦ 'Ελληνικοῦ καί φυσικά ὄχι τοῦ σημερινοῦ 'Ελλαδικοῦ χώρου.

Στό σημεῖον αὐτό ἀξίζει νά ἀναφέρωμε μία παράδοσιν ἀπό τά χωριά τῆς "Αρτης, Πέτα, Κουμτζιάδες, Γρίμποβο, Γρεμενίτσα πού συνδέεται μέ φημολογούμενο ὑπόγειον πέρασμα ἀνάμεσα στο Ξηροβούνι καί στο Γρίμποβο καί εἶναι ἰδιαιτέρως περιεκτική σέ σύμβολα. 'Ο τοπικός Δράκων ἤρχετο κάθε χρόνο στό πανηγύρι καί ἥρπαζε τήν ὡραιοτέρα κοπέλλα, ὡς τήν ἡμέρα πού ἡ 'Αγία Παρασκευή (ἡ Santa Venera - 'Αφροδίτη πρίν γίνουν ψυετοχριστιανοί οἱ κάτοικοι) ὁπλισμένη μέ ἕνα τεκτονικό σφυρί, πού οἱ μασῶνοι ἀντέγραψαν ἀπό τόν Θώρ (τό τσοκ) τόν σκοτώνει μέ κτύπημα στά γεννητικά του ὄργανα. 'Από τότε, κάθε χρόνο, τήν ἡμέρα τῆς ἁγίας, ἡ πληγή στάζει νερό (Παπασπύρου, 'Ηπειρωτικά Χρονικά).

'Ανάλογες εἶναι καί οἱ ἰδιότητες τῶν φιδιῶν, δρακόντων - ὀφεομόρφων, πού ἀπό τήν ἀρχαιότητα ἀπό τήν ἐποχή τῶν Παλαιῶν καί Πρεσβυτέρων Μεγάλων Θεῶν συνεδέθηκαν μέ τήν γῆ καί ἀργότερα μέ ὁρισμένας ἀπό τάς βασικοτέρας θεότητας ('Αθηνᾶ, 'Ασκληπιός, 'Απόλλων, 'Ερμῆς, Ζεῦς, "Ηρα κτλ.) Σ' αὐτή τήν φύσι προσπαθεῖ ὁ 'Ιωάννης Δαμασκηνός νά περιορίση τάς περί δρακόντων δοξασίας τῆς ἐποχῆς του λέγοντας:

«...εἰσί μέν γάρ δράκοντες, πλήν ὄφεις εἰσί, γινόμενοι δέ ἐξ ἑτέρων δρακόντων. "Οντες γάρ ἀρτιγενεῖς καί νέοι, μικροί εἰσίν, ἀνατραφέντες δέ, καί παλαιωθέντες μεγάλοι καί παχεῖς γίνονται ὄγκω καί μεγέθει ὑπερέχοντες τῶν λοιπῶν ὄφεων. Φασί δέ αὐτούς ἐπέκεινα τῶν τριάκοντα πηχῶν αὐξάνεσθαι, τό δέ πάχος γίνεσθαι, οἷον δοκόν μεγάλην» (Περί

Δρακόντων Πατρολογία Migne).

Ἄς σημειωθῆ ὅτι ἡ θεμελιώδης κακία πού χαρακτηρίζει τήν ἀντίληψι τῶν Ἑβραιοχριστιανῶν δι' αὐτά τά ὄντα δέν ἐπέρασε ἐντελῶς στόν Ἑλληνικό χῶρο καί ἰδίως εἰς τούς Μικρασιάτας, Ποντίους, καί Ἀρβανίτας.

Ἀνθρωπόμορφοι καί φιδόμορφοι οἱ δράκοι μας, ἔχουν ὅλες τίς ἰδιότητες χθονίων γονιμοποιῶν δαιμόνων καί φυλάκων. Οἱ ἀνθρωποειδεῖς ὅμως παρουσιάζονται ἐπιπλέον ὡς πρότυπα σωματικῆς δυνάμεως καί πολεμικῆς ἀρετῆς. (Ἡ παράδοσις τούς θέλει νά στολίζουν καί τά λάβαρα τοῦ Ἀχιλλέως καί τοῦ Ἀγαμέμνωνος).

Ἤτονε δράκος στήν καρδιά, στή δύναμη λιοντάρι ποτέ δέν ἐφοβήθηκε πεζό γή καβαλλάρη»

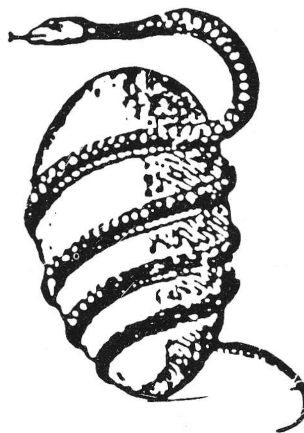
μᾶς λέγει διά τόν Πιστόφορον ὁ ποιητής τοῦ Ἐρωτοκρίτου. Ἐνῶ ὁ Κρητικός: **«διχωστάς παραθεσμιά, σά δράκος ξεσπαθώνει»**, ἤ ἀκόμα, ὅταν ὁ Νικόστρατος ρίχνεται χάμω ἀπό μία κονταριά:

«σά δράκος ἐσηκώθηκε νά ξανατρέξη πάλι»

Ἀναλόγους ἐκφράσεις χρησιμοποιεῖ καί ἡ ἀρβανίτικη: Trim Drangue ἥρως δράκος, Gjak drangoni αἷμα (δηλ. γενιά) δράκου. Ἐδῶ ὅμως ἔχουμε τήν Δωρικήν συνταύτισιν τοῦ ἥρωος πολεμιστοῦ μέ τόν Drangua σαφῶς καί ἀπολύτως.

Ἑκατοντάδες εἶναι οἱ βράχοι πού σ' ὅλη τήν Ἑλλάδα πιστεύεται ὅτι ἐξηκόντισαν δράκοι, πού κατορθώνουν πολλές φορές νά μεταφέρουν καί βουνά (Πολίτη, Παραδόσεις, σχετικά μέ τίς Δρακολίμνες τοῦ Σμόλικα καί τοῦ Παπίγγου). Αἱ παραδόσεις, διά τούς Δράκους πού ὑπάρχουν εἰς τόν εὐρύ Ἑλληνικόν χῶρον εἶναι ἀκριβῶς αἱ αὐταί μέ τάς ἄριας παραδόσεις τοῦ Τόλκιεν, καθώς καί μέ τάς Ἰρλανδικάς παραδόσεις καί μύθους πού συνέλεξεν ὁ νομπελίστας ποιητής Γ.Μπ. Γέητς.

Δέν χωρεῖ ἀμφιβολία ὅτι οἱ Δράκοι, ὀγκώδεις καί ὑπερμεγέθεις, συγχέονται καλῶς ἤ ὄχι μέ ὑπολείμματα ἀναμνήσεων καί μύθων πού ἀφοροῦν Γίγαντες, Τιτάνες, Κύκλωπες καί Ἑκατόγχειρες. (Σέ ἄλλους οἱ καλοί καί οἱ κακοί Δράκοι θυμίζουν τούς ἀκολούθους ἤ τούς ὑπηρέτας ἤ τούς ἐντολοδόχους τῶν Παλαιῶν καί τῶν Πρεσβυτέρων). Πρέπει μάλιστα νά σημειωθεῖ ἡ ἀκριτική προέλευσις (Bouvier) τῶν περισσοτέρων ἀσμάτων πού μιλοῦν διά δράκους, μιά καί αὐτό τούς συνδέει ἀρρήκτως μέ τήν πολεμικήν ἀρετήν. Ἄλλωστε καί μέ τήν μορφήν τοῦ τέρατος ἤ τοῦ φύλακος τῆς γνώσεως (θησαυρός) συντελοῦν στό νά ἀναδειχθῆ ἡ ἱκανότης τοῦ δρακοντοκτόνου ἥρωος (κύκλος Ἡρακλέους, Θησέως, Ἀργοναυτῶν, Ἀλεξάνδρου, Διγενῆ, ἔπος Νιμπελοῦγκεν).

Σαφεστάτη εἶναι λοιπόν ἡ ἀναφορά στήν δευτέρα βασική λειτουργία τῆς Δυνάμεως πού ἐκπροσωπεῖ ὁ Πολεμιστής. Τήν ἀρχαιότητα τῆς ὁποίας εἶχε ἐντοπίσει ὁ Ν.Πολίτης στόν Πλούταρχο (Κλεομένης):

«Οἱ παλαιοί μάλιστα τῶν ζώων τόν δράκοντα τοῖς ἥρωσι συνωκείωσαν» καί προσθέτει· «Οἱ ἥρωες ἐπεφαίνοντο συνήθως ὡς ὄφεις ἀλλά τούτου ἕνεκα καί οἱ ὄφεις ἠδύναντο νά κληθῶσιν ἥρωες». Ἡ σημαντική αὐτή μαρτυρία μᾶς ἐπιτρέπει νά ἀποκαταστήσουμε ἕνα ἀπό τούς χαμένους κρίκους καί νά καταλάβουμε τί προσπαθοῦσε νά καταπολεμήση ὁ Ἑβραιοχριστιανός Δαμασκηνός. Ἐξ ἄλλου πολλοί ἀρχέγονοι Βασιλεῖς - Γενάρχαι Ἑλληνικῶν φυλῶν - Οἰκισταί Πόλεων ἦσαν κατά τό μισό φίδια, Δράκοντες.

Ἔντεκα τουλάχιστον αἰῶνας βραδύερον, ἀνάλογον πρόβλημα συνάντησε καί καθολικός ἱεραπόστολος στά βουνά τῆς ἀλβανικῆς Μαλεσίας (Malësi-a ἡ ὀρεινή Βόρειος Ἀρβανιτιά, ἀπό τήν λέξιν mal-i = ὄρος, Mali Zi = Μαυροβούνιον. Σημειώνουμε ὅτι στήν περιοχή τῆς Μαρτινίας τῆς Μαλεσίας κατοικοῦν ἡμιστρατιωτικές ρωμαιοκαθολικές φατρίες). Ὁ Δράκων, μᾶς λέγει, δέν εἶναι μυθικόν ὄν διά τούς ὀρεσίβιους ξεχασμένους καί ἀποκομμένους Δωριεῖς, ἀλλά πραγματικόν. Ὅμως οὐδείς γνωρίζει ἄν ὁ ἄλλος εἶναι δράκων, διότι ἄν τό μάθαινε, αὐτομάτως ὁ δράκος θά πέθαινε, δι' αὐτό καί ἐκεῖνος, μόνο τήν ὥρα πού ξεψυχάει φανερώνει τήν ἰδιότητά του στούς συντοπίτες του. Τό βασικόν χαρακτηριστικόν τοῦ δράκου εἶναι ἡ καταπληκτική του δύναμις, ἔχει δύναμιν γίγαντος, δύναται νά σηκώνη καί

νά μεταφέρη όποιοδήποτε βάρος. Σαν γίνη πόλεμος, γίνεται άόρατος (Περσεῦς) καί πάει στήν μάχη, ὅπου μόνος κατανικᾶ πλήθη μέ τήν ἀφάνταστη δύναμι καί τόν ήρωϊσμόν του. Στούς ἀγῶνες του πάντα πρωτεύει τό καλόν τοῦ τόπου του καί τῶν συμπατριωτῶν του. (Ναί στήν 'Αρετή, ὄχι στήν ήθική). Τάς πλέον σκληράς μάχας τίς δίνει ἐναντίον τῆς Κουτσέντρας, πού μόνον αὐτός δύναται νά ἀποκρούση, νά τῆς μειώση τήν δύναμι καί νά τήν σκοτώση. Ὅπως ὁ Δράκος, ἡ Κουτσέντρα (τό κακό ἔχει πάντα κάποιο ἐλάττωμα) μεταμορφώνεται σέ ἄνθρωπο, ἄλογο, βόδι, πουλί, εἶναι ὅμως θηλυκιά (ἔνδειξι τῆς πάλης πατριαρχικῶν καί μητριαρχικῶν παραδόσεων). 'Από ἐδῶ ἔρχεται καί ἡ πίστις τῶν κατοίκων τῆς Μαλεσίας ὅτι ὁ Δράκος καί ἡ Κουτσέντρα εὑρίσκονται σέ μόνιμο πόλεμον, ἀπό τίς περιπέτειες τοῦ ὁποίου ξεκινοῦν οἱ εὐτυχίες κάι τά δεινα τοῦ ἀνθρώπου.

«Ἔτσι δέ καί ἑτέρα γενεά δρακόντων, πλατεῖαν μέν ἔχουσα τήν κεφαλήν, ὀφθαλμούς χρυσοειδεῖς, οἷς μέν εἰς τόν τένοντα αὐτοῦ κέρατα, ἑτέροις δέ γένεια εἰς τόν λάρυγγα αὐτῶν· ὧν τήν γενεάν αὐτῶν καλοῦσι 'Αγαθοδαίμονα· λέγουσι δέ τούτους μή ἔχειν ἰόν». *'Εδῶ ὁδηγούμεθα εἰς τήν φαραωνικήν Αἴγυπτον, διότι ἀνάλογη περιγραφή τοῦ 'Αγαθοδαίμονος, μέ ὅλες τίς θεϊκές του ἰδιότητες, εὑρίσκουμε εἰς τήν διήγησιν τοῦ Ναυαγοῦ Σενουσέ τῆς 12ης δυναστείας (Gustave Lefebvre, Romans et Contes Egyptiens).*

'Ο Πολίτης εἶχε συνδέσει τό φιδόσπιτο μέ τόν 'Αγαθοδαίμονα, δέν εἶχε ὅμως συσχετίσει ὁρισμένα διάσπαρτα στοιχεῖα μέ μία θετική ἄποψη τοῦ Δράκου. Ἔχουμε ἔτσι ἕνα μεμονωμένο παραμύθι ἀπό τό Ζαγόρι τῆς 'Ηπείρου ὅπου ὁ «Δράκος καταπίνει τόν ἥρωα ἐξ εὐγνωμοσύνης, διότι ἀπέδωκεν οὗτος εἰς αὐτόν, τυφλόν ὄντα, τήν ὅρασιν καί ἔχων αὐτόν ἐν τῇ κοιλία του τοῦ διδάσκει τήν γλῶσσαν τῶν ζώων, τόν ἐκβάλει δέ πάλιν ἐκμαθόντα αὐτήν». Δρακοειδής ἐμφανίζεται ἐπίσης ὁ κρητικός Διγενής, πού ἐνισχύεται ἀπό τήν γῆ του καί παραμένει ἀνίκητος ὅπως ὁ ἀρχαῖος 'Ανταῖος:

«Βοηθᾶ σ' ὁ τόπος, Διγενῆ, καί βγαίνεις κερδεμένος».

Δράκος εἶναι καί ἡ νύφη πού περιγράφει τό τραγούδι τῆς Δρακιᾶς τοῦ Πηλίου: «'Εγώ 'μαι τς ἀστραπῆς παιδί, τῆς βρονταριᾶς ἀγγόνι
ἐγώ 'μ' ὁ ἀστραπόβολος, π' ἀστράφτω καί μπομπνίζω.
Μιά φορά σάν ἔστραψα σαράντα δράκους κάψα,
ἕνας κουτσός ἀπόμεινε...»

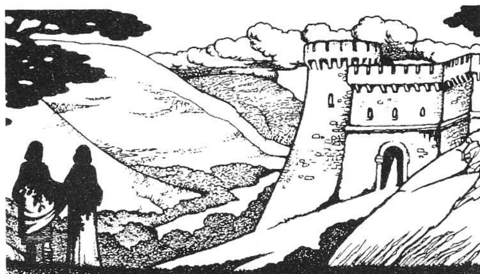
'Αξίζει νά τό παραβάλουμε μέ τούς ἀκολούθους στίχους τοῦ βυζαντινοῦ μυθιστορήματος «Καλλίμαχος καί Χρυσορρόη»:

'Η γραῦς ἡ κοκομήχανος, τό σκεῦος τῶν δαιμόνων
τῆς ἀστραπῆς ὁ σύντροφος καί τῆς βροντῆς ἡ μάννα
τοῦ Σατανᾶ τό παίδευμα, τῶν Νηριΐδων μάμμη...

Ἔχουμε ἐπίσης κάθε λόγον νά ὑποπτευόμεθα τήν πραγματικήν φύσιν τῆς δρακοκτόνου σκύλας τοῦ μύθου τῆς Καρυστίας (Πολίτης) ὅπως καί τούς βαθυτέρους λόγους ἀνησυχίας πού προκαλεῖ ὁ 'Ερωτόκριτος:

Εἰς τά φουσάτα καί τά δυό ἔγνοια μεγάλη μπαίνει,
ποιός νά ν' αὐτός, πού ἔτσι συχνιά σά δράκος κατεβαίνει,
πᾶσα ταχιά καί πολεμᾶ κι πᾶσ' ἀργά μισεύγει,
καί μήδε φίλος τ' ἀκλουθᾶ, δέ σύντροφο γυρεύγει...

Δέν εἶναι δυνατόν νά συνεχίσουμε τήν σταχυλόγησιν τῶν σκινδαλάμων πού ὑπάρχουν εἰς τάς 'Ελληνικές παραδόσεις ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ 'Αγαθοδαίμονος, διά λόγους χώρου καί χρόνου. Θά προσθέσωμεν ἁπλῶς ὅτι ἡ

δρακοκτονία συνδέεται μέ τήν χρήσιν τῆς ἀστραπῆς καί τῆς βροντῆς (Γιγαντομαχία, Ζεῦς), γεγονός πού μᾶς ὁδηγεῖ στήν μυθολογίαν καί θρησκείαν τῶν προγόνων μας καί πιστεύουμε ὅτι αὐτή ἡ κάθαρσις τοῦ πυρός πρέπει νά συσχετίζεται μέ τήν ἀρχικήν σημαντική τοῦ «δέρκομαι».

Στό σημεῖο αὐτό ἀξίζει νά σταθοῦμε πάλι στήν βασικήν ὑπόθεσι τοῦ Dumezil. Κατ' αὐτόν ἡ κεντρική ἰδέα τῆς ἀρχετυπικῆς 'Αρίας κοσμοθεωρίας, τήν ὕπαρξιν τῆς ὁποίας ὁ Benveniste διαπίστωσε, σέ μεγάλο βαθμό, εἰς τόν εὐρύ Ἑλληνικό χῶρο, εἶναι ὅτι ὁ κόσμος καί ἡ κοινωνία γιά νά ζήσουν ἔχουν ἀνάγκη ἁρμονικῆς συνεργασίας τῶν τριῶν βασικῶν λειτουργιῶν: τῆς ἱερᾶς ἐξουσίας, τῆς πολεμικῆς δυνάμεως καί τῆς γονιμότητας. Κατ' ἀντιστοιχία τρεῖς εἶναι καί οἱ μεγάλες καταστροφές πού μποροῦν νά πλήξουν τόν κόσμο καί τόν ἄνθρωπο: ἡ ὕβρις πρός τά θεῖα, ἡ ἧττα τοῦ ἥρωος, ἡ στειρότητα τῆς γῆς καί τῆς γυναικός. (Dumezil, Heur et Malheur du Guerrier). Ἔχουμε ἔτσι, ἀπό τήν μία πλευρά τήν ἁρμονία τοῦ ἀλληλενδέτου τριμόρφου 'Αγαθοῦ καί ἀπό τήν ἄλλη τό τρισυπόστατον Κακό.

'Εφόσον λοιπόν ἐντοπίσαμε ὅτι αἱ μορφαι τοῦ Δράκου καλύπτουν τήν τρίτη (γονιμότης) καί τήν δευτέρα (δύναμις) λειτουργια, ἔχουμε κάθε λόγο νά πιστεύωμε ὅτι οἱ μῦθοι μας περιέχουν καί στοιχεῖα πού ἀνάγονται στήν ἄσκηση τῆς ἱερᾶς ἐξουσίας, χωρίς νά χρειάζεται νά ἀνατρέξωμε στήν ἀρχαιότητα.

Μᾶς εἶναι φυσικά γνωστή ἡ συσχέτισις πού κάνει ὁ Χριστιανισμός ἀνάμεσα στόν διάβολο καί στό φίδι, ὅπως ἐπίσης καί ἡ μορφή δράκοντος πού παίρνει ὁ 'Αντίχριστος (Bousset, The Antechrist Legent). Αὐταί ὅμως αἱ δοξασίαι ἀντιστοιχοῦν σέ ἕνα ὑπόβαθρο δυϊστικῆς θεολογίας πού πρέπει νά ἔχη σχέσιν μέ τήν Ζωροαστρική μεταρρύθμιση, πρόβλημα πού δέν μᾶς ἀφορᾶ ἄμεσα.

Σημειώσαμε στήν ἀρχή ὅτι στ' ἀρβανίτικα χρησιμοποιεῖται ἡ λέξις Dreq-i μέ τήν ἔννοια τοῦ διαβόλου πρόκειται κατά πᾶσα πιθανότητα γιά νεώτερο γλωσσικόν ἀπόκτημα πού ὀφείλεται εἰς τάς προσπαθείας τῶν ἀλβανοφώνων θεολόγων νά καταπολεμήσουν εἰς τούς χριστιανικούς πληθυσμούς, τήν λαϊκήν πίστην στόν 'Αγαθοδαίμονα Drangua. Ἡ δοξασία αὐτή εἶναι τόσον ριζωμένη ὥστε ἦτο φυσικόν νά θεωρηθῆ Δράκος ὁ Ἕλλην ἥρως Γεώργιος Καστριώτης ἤ Σκεντέρμπεης (Ἔτσι ὀνομάζεται καί ὁ Μ. 'Αλέξανδρος ὑπό τῶν Μωαμεθανῶν) τόσο ἀπό τήν Λαϊκή Μοῦσα ὅσο καί ἀπό τήν λογία ποίησι. Οὔτε αὐτό λοιπόν δύναται νά θεωρηθῆ σάν βεβαία ἔνδειξις ἱεροῦ ἤ μιαροῦ χαρακτῆρος.

Γιά ἄλλη μιά φορά ἐκεῖνο πού ζητοῦμε θά μᾶς τό δώση ὁ Ν. Πολίτης. «Μύθοι δρακοντοκτονιῶν, ἀνανέωσις ὄντες ἀρχαίων μύθων, περί φόνων δρακόντων ὑπό θεῶν ἤ ἡρώων, εἰσεχώρησαν καί εἰς ἄλλων ἁγίων συναξάρια, οἱ πλεῖστοι προσλαβόντες ἀλληγορικήν ἔννοιαν κατανικήσεως τοῦ πονηροῦ πνεύματος ὑπό τῶν ἁγίων. 'Ενιαχοῦ τά συναξάρια διεπλάσθησαν εἰς παραδόσεις ἐπιχωρίους συναφθέντας πρός ὡρισμένους τόπους».

Εἰς τόν μακρύ πίνακα τῶν ἁγίων (Γεώργιος, 'Ανδρέας, Θεόδωρος, Ὑπάτιος, Δονάτιος, Παρασκευή, Μαρίνα κ.ἄ.) ἀξίζει νά προσθέσωμε στήν κατηγορία τῶν δρακοντοκτόνων καί τόν ἱδρυτή τοῦ θρησκευτικοῦ τάγματος τῶν Μπεκτασί, πού καί αὐτός ἐξολόθρευσε δράκο πού ἐμπόδιζε τήν ὕδρευσι στήν περιοχή τῆς Κρούγιας.

Δέν εἶναι λοιπόν ἁπλῶς ἀλληγορική ἤ συμβολική παράστασις νίκης τοῦ Ἑβραιοχριστιανισμοῦ, αὐτό πού ἐμφανίζουν οἱ παραδόσεις μας, ἀλλά ἡ εἰσβολή τοῦ παγανιστικοῦ πνεύματος καί ἡ διατήρισίς του ὑπό διαφορετικήν μορφήν. Ἔχουμε λοιπόν πλήρη τήν εἰκόνα τῶν τριῶν βασικῶν χαρακτήρων τοῦ κοσμικοῦ κακοῦ. Ἔτσι ὁ δράκος εἴτε εἶναι φίδι, εἴτε ἀνθρωπόμορφο πλάσμα, εἴτε ἄλλο τι, λειτουργεῖ στίς ἑλληνικές παραδόσεις ἀρνητικῶς:

στό θρησκευτικό ἐπίπεδο, ὅπου ἀντιπροσωπεύει τόν δαίμονα, τό ψεῦδος καί τήν ὕβρι·

στό στρατιωτικό ἐπίπεδο, ὅπου μέ τήν δύναμί του καταστρέφει καί νικᾶ τούς ἥρωες - ἀγαθοδράκους - φαίνεται μάλιστα νά συνδέεται μέ τόν πολεμιστή Χάρο τῶν ἀκριτικῶν μας τραγουδιῶν·

στό ἐπίπεδο τῶν γονιμοποιῶν λειτουργιῶν, ὅπου στρεύει τίς πηγές σταματᾶ τό νερό ἤ ἰδιοποιεῖται τίς γυναῖκες.

Εὐτυχῶς ὅμως διά τήν ἀνθρωπότητα καί γιά τήν φύσι, τό 'Αγαθό ὑπάρχει καί στέκει

προστάτης. Φυσικά ὅπως εἴπαμε παρουσιάζεται καί αὐτό τρισδιάστατο ἐφ' ὅσον ἀποτελεῖ, σέ ὅλα, τόν ἀντίποδα τοῦ Κακοῦ.

Εἴδαμε ὅτι ἡ νεοελληνική παράδοσις παρουσιάζεται κατακερματισμένη ὡς πρός τήν εἰκόνα τοῦ 'Αγαθοδαίμονος, σέ σημεῖο πού δυσκόλως θά ἠδυνάμεθα νά τήν ἀποκαταστήσωμεν ἐάν δέν συνεπληρώναμε τάς μαρτυρίας τοῦ Ψελλοῦ 11ος αἰών, τοῦ Λέοντος 'Αλλατίου 1586-1669 μέ πληροφορίας ἀπό τόν χῶρον τῆς 'Αλβανίας ὅπου φαίνεται ὅτι ἡ συνύπαρξις πολλῶν θρησκειῶν καί αἱρέσεων διεφύλαξε καθαρωτέρας μερικάς παλαιάς δοξασίας.

Μᾶς μένει τώρα νά ἀναζητήσωμε τήν θετικήν θρησκευτικήν ὑπόστασιν τοῦ δράκου - φίδι καί τοῦ ἀνθρωπομόρφου δράκου εἰς τάς νεοελληνικάς παραδόσεως τοῦ 'Ελληνικοῦ χώρου, πού περιλαμβάνει καί τήν 'Αλβανία, καί ὄχι μόνοο τοῦ σημερινοῦ 'Ελλαδικοῦ κράτους. Αὐτό παρουσιάζει σοβαράς δυσκολίας μιά καί τό ἱερό πρέπει νά περιέχεται καί νά ἀναγνωρίζεται ἀπό τήν σημερινή ἐπίσημη 'Εβραιοχριστιανική Θρησκεία.

Καί ὅμως μιά ἁπλῆ ἐπίσκεψις εἰς τάς ἐκκλησίας τῆς ἑλληνικῆς ὑπαίθρου θά μᾶς δείξῃ ὅτι αὐτές στολίζουν τά τέμπλα, τά εἰκονοστάσια καί πολλά ἀπό τά ἱερά σκεύη, μέ ἕνα ὁλόκληρο πλῆθος ἀπό φιδομόρφους δράκοντες. Καί πράγματι ἡ φιδολατρεία (ὅπως στήν ἀρχαία Κρήτη, 'Αθήνα, Μακεδονία για παράδειγμα) εἶναι ἀρκετά διαδεδομένη καί σήμερα. Εἶναι χαρακτηριστικά τά ὅσα μᾶς περιγράφει ἡ 'Αγγελική Χατζημιχάλη (Σαρακατσάνοι, La sculpture sur bois), καθώς καί ὁ D. Loucatos (Religion populaire à Cephalonie καί ἰδικῶς τό κεφάλαιον «Τα φίδια στό Μαρκόπουλον») γιά τά φυλακτά ἀπό κεφάλι ὀχιᾶς, πού περνοῦν σαράντα λειτουργίες μέσα στό ἱερό. Καί διαισθανόμεθα ὅτι δέν εἶναι ἁπλῶς διακοσμιτικοί οἱ σκαλιστοί δράκοι στίς ρόκες καί στίς γκλίτσες.

Θά ἀναρωτηθοῦμε ὅμως, μόνον ὁ δράκων - ὄφις διετήρησε ἱερές ἰδιότητες ἤ ὑπάρχουν καί ἱεροί ἀνθρωπόμορφοι; Καί μάλιστα σωστότερο θά ἦτο νά ρωτήσωμε ποῖος εἶναι ἐκεῖνος πού ἀντιμετωπίζει καί μπορεῖ νά νικήσῃ τόν 'Απόφι δαίμονα - ὁπότε ἡ ἀπάντησις εἶναι ὅτι τόν ρόλο αὐτό παίζουν οἱ ἀρχαῖοι δρακοντοκτόνοι ἥρωες καί θεοί μέ ὀνόματα συγχρόνων Χριστιανιῶν ἁγίων.

'Ολοκληρώσαμε ἔτσι καί τήν εἰκόνα τοῦ ἀγαθοῦ, ἐκείνη ἀκριβῶς πού μᾶς ἔλειπε γιά νά καταλάβουμε ποιά εἶναι τά στοιχεῖα τοῦ λαϊκοῦ μας πολιτισμοῦ πού διετήρησαν μέσα εἰς τάς χιλιετηρίδας τήν ἀρχέγονον ἰδεολογίαν, φιλοσοφίαν καί θρησκεία τῆς ἁρμονίας τοῦ Κόσμου. 'Η δρακοντοκτονία ἀποκτᾶ ἔτσι τήν λυτρωτικήν διάστασιν πού εἶχε στήν ἀρχαιότητα ('Απόλλων - 'Ηρακλῆς - 'Ιασων - Περσεῦς) καί πού μέ τήν σειρά τους οἱ παγανιστές γιά νά δεχθοῦν τόν Χριστιανισμό πλέον ἄνετα καί ὄχι μόνον μέ τό ρόπαλο καί τήν φωτιά τῶν ρασοφόρων διαβόλων ἀπέδωσαν στούς τοπικούς λατρευτικούς τύπους τῶν 'Αγίων.

'Εδῶ ὀφείλουμε νά σημειώσουμε ὅτι ἡ εἰκονογραφία τῶν δρακοντοκτονιῶν, τόσο στήν περίπτωση τοῦ 'Αγίου Γεωργίου, ὅσο καί σ' ἐκείνη τοῦ 'Αγίου Θεοδώρου, δέν εἶναι ἀρχαιότερες τοῦ 10ου αἰῶνος (Bouvier, ἡ πρώτη ἐμφάνισις τοῦ 'Αγίου Γεωργίου δρακοκτόνου ἐμφανίζεται στήν ἐκκλησία τοῦ Achthamae τό 916). Καί γεννᾶται τό ἐρώτημα μήπως αὐτό ὀφείλεται σέ κάποια ἀναζωπύρωσιν λατρείας 'Αγαθοδαιμόνων; 'Η ἀπάντησις εἶναι καταφατική καί ἀφορμή στάθηκε ἡ διάδοσις τῆς αἱρέσεως τῶν Παυλικιανῶν - Βογομίλων ('Ακρίτες πού μεταφέρθηκαν ἀπό τά 'Ελληνοπερσικά σύνορα στά Βαλκάνια) ὁπότε καί ἐξηγεῖται γιατί ἡ Βόρειος 'Αλβανία ὡς ἐξ ἀμιγῶς 'Ελληνικοῦ στρατιωτικοῦ πληθυσμοῦ ἀποτελουμένη μᾶς διέσωσε τόσας πληροφορίας.

'Υποστηρίζουμε ὅτι ἡ ἀσάφεια πού παρατηροῦμε στίς παραδόσεις καί διηγήσεις περί «Δρακόντων» ὀφείλεται στό ὅτι ἔχουν ἐπικαλυφθῆ, ἀπό τόν χρόνο καί τήν ἐπίδραση τοῦ 'Εβραιοχριστιασμοῦ, τέσσερεις ἤ πέντε σημασιολογικοί χῶροι. Μιά πρώτη ἀνάλυσις περιεχομένων τῶν διαφόρων παραδόσεων μᾶς ἐπέτρεψε νά ἐντοπίσουμε τάς ἀκολούθους ἐννοιολογικάς κατηγορίας, πού κατατάσσουμε βάσει τῶν συνειρμῶν:

Συνειρμικές Συσχετίσεις

Κύριαι Συνδέσεις	Έμμεσες καί Δευτερεύουσες Συνδέσεις
Δέρκομαι: Όφις - δράκων φυτά, ίχθεῖς	Φῶς, μετεωρολογικά φαινόμενα, ἀστραπή, βροντή.
Όφις - δράκων: Γῆ, Χθόνιον πνεῦμα	Νερό σπήλαια, καταβόθρες, βρῦσες, θησαυροί
Χθόνιοι: Γίγας - δράκων, ἀνθρωπομορφισμός Genius Loci	Δεσμοί λαοῦ καί γῆς γενεαλογικοί μύθοι
Χθόνιοι-Ἀγαθοί: Ἐπώνυμοι, γίγαντες, ἥρωες, ἀγαθοδαίμονες	Ἀντρειωμένοι, Ἅγιοι δρακοντοκτόνοι καί προστάτες, Drangua, Φιδολατρεῖες, τε λετές γονιμότητας
Χθόνιοι - Βλαβεροί: Δαίμων, θηρίο, Ἀπόφις, δράκοι - Dragous στοιχειά	Διάβολος (ἀντίχριστος), ἀνθρωπομορφική ἐξέλιξις σέ Δράκους - Orge τέρατα καί κακά πνεύματα.

Ὁ πίνακας αὐτός θά ἠδύνατο εὐκόλως νά ἀποδοθῆ καί μέ τήν βοήθεια ὀργανικοῦ διαγράμματος, στήν περίπτωση αὐτή κατασκευάζομε μία σύμπλεξι (structure). Αὐτή φαίνεται ν' ἀντιστοιχῆ σέ ἕνα στατικό ὑποσύνολον ἀρχεγόνου κοσμοθεωρήσεως τοῦ πολιτιστικοῦ ὑποστρώματος τῶν κατοίκων τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἔθνους (ὄχι κράτους).

Πολύ πιό δύσκολον εἶναι νά ἐξηγήσωμε τήν λειτουργία αὐτῆς τῆς συμπλέξεως τόν τρόπον δηλαδή πού ἐβίωνον τήν σχέσιν των μέ τήν φύσιν οἱ φορεῖς αὐτοῦ τοῦ πολιτισμοῦ. Διαφαίνεται πάντως ὅτι τρεῖς βασικαί καί ἀλληλένδετες διαδικασίαι διαπερνοῦν ἤ κινοῦν ὅλο αὐτό τό μυθικόν οἰκοδόμημα.

Μία διαδικασία ἀνθρωπομορφισμοῦ τῶν φαινομένων τῆς φύσεως, ἡ ὁποία συνοδεύεται ἀπό ἐξανθρωπισμόν τῆς φύσεως καί ἀπό ἕνα κώδικα συμπεριφορῶν πού διευκολύνουν τήν ἐπικοινωνία τῶν ἀνθρώπων μέ τά φυσικά στοιχεῖα.

Μία διαδικασία «ἀναπαραγωγῆς» καί ἀνανεώσεως πού διευκολύνεται καί περιγράφεται μέ τίς τελετουργίες γονιμότητας. Αὐτές ἀναφέρονται στούς κύκλους ἀναγεννήσεων, ἐπιστροφῆς, στίς μεταμορφώσεις καί στό σύνολο τῶν φαινομένων γονιμοποιήσεως.

Μία ἀνταγωνιστική διαδικασία, πού περιλαμβάνει τήν μάχη μεταξύ καλοῦ καί κακοῦ, ζωῆς καί θανάτου, φωτός καί σκότους, φωτιᾶς καί πάγου. Οἱ ἀγῶνες πού περιγράφονται ἐξηγοῦν τούς κατακλυσμούς, τίς θεομηνίες καί ἀντιστοιχοῦν σέ μία μή νομοτελειακή ἐσχατολογία.

Μία τέτοια κοσμοθεώρησις περιλαμβάνει ἕνα συγκεκριμένον ἔθος· αὐτό καθορίζεται ἀπό τούς κανόνες, οἱ ὁποῖοι προσδιορίζουν τάς ἀνθρωπίνους διαγωγάς πού ἐνισχύουν τήν φωτιά (καλό) στήν πάλη μέ τόν πάγο (κακό) ἐπιτρέπουν τήν ἔγκαιρον ἐπίκλησιν τῶν ἀγαθῶν δυνάμεων διά να ἀποτρέψουν τούς κατακλυσμούς ἤ διά νά γιατρέψουν (ἴασις) τά ἀποτελέσματα τῶν ἰοβόλων πράξεων τοῦ κακοῦ. Καθορίζουν μέ ποῖον τρόπον ὁ ἄνθρωπος πρέπει νά συμμετέχη στόν «κοσμικόν» κύκλον (στό μαγικό μυστήριο) Γέννησις - Θάνατος - Ἀναγέννησις, διά νά δυνηθῆ να γνωρίση τήν Λύτρωσιν. Ὁρίζουν τό τί πρέπει νά ἀφεθῆ στήν Λήθη (ἤ νά κρατηθῆ μυστικό μέσα στά κάστρα ἤ στά ἄντρα τοῦ Δράκοντος - Μέρλιν - Ἐξκάλιμπερ) καί τό τί νά παραμείνη στήν Ἀ-λήθεια (ἤ νά γίνη σέ ὅλους φανερό).

Τέλος, τά ἀνωτέρω τά ἀφιερώνουμε εἰς τάς δυνάμεις τῆς φωτιᾶς, στούς συγχρόνους Δράκους, πού κυκλοφοροῦν ἀνάμεσά μας καί μέ τίς πύρινες ἀνάσες τους θερμαίνουν τίς ἐλπίδες στίς παγωμένες μας καρδιές.

ΜΕΤΑΛΛΙΚΗ ΑΝΑΤΟΜΙΑ

Έπρεπε να γίνει κι αυτό. Να υπερασπιστούμε ΕΜΕΙΣ, αυτό που σήμερα, αποτελεί το μεγαλύτερο οχυρό της ευρωπαϊκής και παγκόσμιας Λευκής Νεολαίας ενάντια στο σύστημα. Στην ισοπέδωση, στον καταναλωτισμό. Στον Αμερικάνικο τρόπο ζωής. Μήπως σας ηχεί λίγο παράξενα στα αυτιά; Μήπως σας ενοχλεί ο θόρυβος;

Το HEAVY METAL. Απ' τα βάθη της ιστορίας των ανθρώπων. Κλειστείται σπίτια σας γρήγορα. Όπως οι αστοί στα κλουβιά τους. Σσστ! Γέμισε ο τόπος αλήτες, μαλλιάδες, πρεζάκηδες, περιθωριακούς.

τά κουταμάρες;

Μου θυμίζεις τον πατέρα μου. Έναν άνθρωπο που κάποτε πολέμησε για την Ελλάδα. Τώρα είναι σε ηλικία που όλοι αράζουν γενικώς. Γιατί ακούς αυτή τη μουσική παιδί μου. Γιατί να μην είσαι σαν όλα τα παιδιά. Εδώ γελάνε. Σαν όλα τα παιδιά!!! Του μπαμπά και της μαμάς. Αυτά που πάνε και ψωνίζουν ότι πιο ακριβή μάρκα κυκλοφορεί στην αγορά. Που αρέσκονται να επιδεικνύουν στον άλλο. Που σχηματίζουν τις αγέλες έξω απ' τους κινηματογράφους για να δουν τα έργα που πασάρει το μάρκετινγκ του εβραιοκίνητου Χόλυγγουντ.

Να μερικές από τις πιο επιοικείς εκφράσεις που χρησιμοποιούν αυτοί οι αποβλακωμένοι αστοί. Ναι ντε! Αυτοί που πάνε στα σκυλάδικα και χορεύουν παραδοσιακούς τουρκικούς χορούς. Αυτοί που έχουν γίνει πιόνια της υπερκαταναλωτικής κοινωνίας.

Εμείς οι μεταλλάδες, οι θρασάδες τους χαλάμε την ησυχία, την ηρεμία. Τους θυμίζουμε ότι υπάρχουν μερικοί, πάρα πολλοί που δεν υποτάχτηκαν ακόμα στις διαταγές του συστήματος. Το σπουδαιότερο όμως ότι είμαστε νέοι. Ναι ρε φίλε, γιατί σε εμάς τους νέους θα πέσουν οι τύχες της πατρίδας, του έθνους, του κόσμου όλου.

Γιατί εσείς οι μεσήλικες, οι υπερήλικες και οι λοιποί, την βρίσκεται με αυτούς τους «έφηβους» που μας κυβερνάνε. Ναι αυτούς που συρρικνώνουν την Ελλάδα. Που θέλουν έναν λαό, αγέλη προβάτων, να τους ακολουθεί.

Εμείς θα προκαλούμε παντού και πάντα. Με την εμφάνιση και τη μουσική. Με τον τρόπο σκέψης. Με τον ηρωικό τρόπο ζωής.

Γιατί γελάς ρε φίλε; Σου φαίνονται όλα αυ-

Που κουνιούνται στις ντίσκο, στους ρυθμούς της ραπ και της χάουζ. Της μουσικής που έφτιαξαν αυτοί που πριν λίγα χρόνια δεν ήξεραν να συλλαβίζουν και τώρα μας το παίζουν και παλιοί κάτοικοι Ευρώπης και Αμερικής.

Ε, όχι! Ακούμε Η. METAL. Την μόνη Λευκή Επαναστατική μουσική. Την μόνη ασυμβίβαστη φωνή της νεολαίας ενάντια σ' όλα. Είμαστε αρνητές των πάντων. Της κοινωνίας που μας δημιούργησαν. Του ισοπεδωτισμού των ηθικών και ιστορικών αξιών που θέλουν να επιβάλλουν οι γνωστοί κύκλοι.

Η μουσική μας δεν αποβλακώνει. Πρώτα και κυριότερα διατηρεί το αίμα μας κοχλασμένο. Το αίμα μας βράζει. Διατηρούμε μέσα μας ιδέες και ιδανικά. Γι' αυτό είμαστε παρεξηγημένοι και στιγματισμένοι. Δυστυχώς και από φίλους. Ασχολείται με πολλά θέματα.

Με τα προβλήματα που απασχολούν την κοινωνία μας. Την μόλυνση του περιβάλλοντος, την ανεργία, την αποξένωση του ανθρώπου, τις πόλεις - φυλακές, όλα αυτά τα επιτεύγματα της τεχνολογικής επανάστασης. Της

εποχής της ευδαιμονίας που διανύουμε.

Ασχολούμαστε και με το πρόβλημα των ναρκωτικών. Εδώ πρέπει να πω και δύο λόγια για την ρετσινιά που μας έχουν κολλήσει. Δυστυχώς κύριοι, υπάρχουν μερικοί μεταλλάδες που κάνουν χρήση ναρκωτικών. Είναι και αυτό ένα φρούτο της εποχής μας. Τα παιδιά αυτά χρειάζονται τη βοήθειά μας. Από την πολιτεία και την κοινωνία θα ήταν ουτοπία να περιμένανε βοήθεια. Κανένας δεν θέλει μπλεξίματα με πρεζάκηδες. Καλύτερα να έχουν την ησυχία τους. Άλλωστε το μεγαλύτερο ναρκωτικό είναι η καπιταλιστική κοινωνία μας.

Παράλληλα πολλά συγκροτήματα αντλούν τα θέματά τους από τον Μεσαίωνα, απ' την ευρωπαϊκή μυθολογία, απ' τους Βίκινγκς. Δυστυχώς ελάχιστα έως καθόλου από την ελληνική μυθολογία.

Χορευτής Μέσα Στη Μάχη

Να πεθαίνουμε έτσι,
όπως παλιά τον είδα να πεθαίνει—,
τον φίλο, που βλέμματα και λάμψεις
θεϊκές έριχνε πάνω στη σκοτεινή
νεότητά μου:
—ζωηρός και βαθύς,
ένας χορευτής μέσα στη μάχη—,

ο πιο χαρούμενος απ᾽ όλους τους
πολεμιστές
ο σοβαρότερος απ᾽ όλους τους νικητές,
πάνω στη μοίρα του στήνοντας μια μοίρα,
σκηρός, στοχαστικός, προβλεπτικός—:
τρέμοντας που νικούσε,
αλαλάζοντας που πεθαίνοντας
νικούσε—:

προστάζοντας την ώρα που πέθαινε,
—και πρόσταξε να τον αφανίσουν...

Να πεθαίνουμε έτσι,
όπως παλιά τον είδα να πεθαίνει:
νικώντας, αφανίζοντας...

Νομίζω πως ξεπεράσαμε τα όρια. Γίναμε ανεπίτρεπτα σοβαροί. Δε θα ξανασυμβεί...

Παράλληλα τώρα τελευταία εμφανίστηκαν μερικά συγκροτήματα με μαύρους που προσπαθούν να παίξουν Η.Μ.

Αυτή η προσπάθεια θα πέσει στο κενό. Η πλειοψηφία των μεταλλάδων θα τους φράξει τον δρόμο. Γιατί δεν έχουν καμία σχέση οι μαύροι με το Η.Μ. Δεν μπορούν να παίξουν οι μαύροι αυτή την μουσική, δεν μπορούν να εκφραστούν μέσα σε αυτήν.

Τιμή και δόξα στους MANONAR και τους SLAYER. Δύο συγκροτήματα που θα κρατούν ψηλά την σημαία του διαρκούς και ασυμβίβαστου αγώνα της σκληρής μουσικής ενάντια στην σαπίλα. Ενάντια στο καταναλωτισμό και την αστική κοινωνία - υποκρισία. Που πιστεύουν στην πολεμική αρετή. Που στο διάβα τους γκρεμίζουν τα πάντα.

Ψηλά λοιπόν αδέλφια τη σημαία της επανάστασης και του αγώνα. Τιμή λοιπόν στην σκληρή μουσική μας και στους οπαδούς της.

Υ.Γ.: Αυτό το κείμενο είναι λίγο κουραστικό. Ευχή μου, ευχή σας θα είναι να καθιερωθεί μεταλλική στήλη στο περιοδικό μας. Με τον καιρό θα το καταφέρουμε. Η νίκη είναι δικιά μας.

τηκαν
ο προ-
ενό. Η
ρράξει
έση οι
ξουν οι
να εκ-
αι τους
ρατούν
μβίβα-
νάντια
ωτισμό
Που πι-
ο διάβα
επανά-
ον στην
ούς της.
υραστι-
αθιερω-
ιας. Με
είναι δι-

ΤΕΛΙΣΜΟ

ΡΟΠΙΑΣ 2

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΟΙΚΟΛΟΓΙΚΟΥ ΑΝΤΕΡΓΚΡΑΟΥΝΤ

Η ΜΠΟΧΑ ΣΚΕΠΑΣΕ ΤΗΝ ΠΟΛΗ

σενάριο τάσος καγγελίδης σχέδιο βαγγέλης κακαρίμπας

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΝΕΑ ΜΟΡΦΗ 3

ΑΝΘΟΛΟΓΙΑ ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΗΣ ΦΑΝΤΑΣΙΑΣ

ΙΣΤΟΡΙΕΣ

ΤΗΣ ΜΥΘΟΛΟΓΙΑΣ ΚΘΟΥΛΟΥ

Εισαγωγή - Μετάφραση - Σχόλια:
ΓΙΩΡΓΟΣ ΜΠΑΛΑΝΟΣ

